

Linh Nhân Lệ

Contents

Linh Nhân Lệ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	34
11. Chương 11	37
12. Chương 12	40
13. Chương 13	43
14. Chương 14	46
15. Chương 15	49
16. Chương 16	52
17. Chương 17	55
18. Chương 18	57
19. Chương 19	60
20. Chương 20	62
21. Chương 21	64
22. Chương 22	66
23. Chương 23	68
24. Chương 24	71
25. Chương 25	73
26. Chương 26	76
27. Chương 27	79

Linh Nhân Lệ

Giới thiệu

Như vậy thì từ lúc nào sự sai lầm này mới bắt đầu?Hoặc giả sử từ lần đầu gặp mặt trong chớp mắt, từ ánh nhìn về hươ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/linh-nhan-le>

1. Chương 1

Linh nhân, là kiếp người luôn bị kẻ khác rẻ rúng.

Nhất là, một nam linh lại càng khiến người ta coi khinh.

Nhìn kia một thiếu niên dung nhan tuấn mỹ tô son điểm phấn ở trên đài diên đảo chúng sinh.

Người không quen nhìn hẳn sẽ âm thầm nhỏ nước miếng mà nói,

“Hừ, cái gì mà tuyệt kỹ, chẳng phải là đắm mình trong hoan lạc, khác gì những nữ tử đệ tiện dùng nhan sắc bán mình?”

Song, ở chốn kinh thành phồn hoa đô hội thói nát này,

Nếu như người dung mạo xinh đẹp, lại có tài nghệ trác tuyệt thượng đẳng,

Ắt sẽ có người tán tụng, có người sùng ái, lại có người cầu mong có được người.

Các vương tôn quý tộc mê đắm chuyện này, thậm chí còn coi nam linh như xa xỉ phẩm mà theo mà đuổi.

Cũng có khi, linh nhân tìm được chỗ dựa vững chắc, có quyền có thế, cuộc đời từ đó trở nên quang hoa xán lạn.

Chỉ là, những nỗi ưu sầu oán thán phía sau hào hoa đó, nào có ai hay?

Thực sự cam tâm sao? Thực sự tình nguyện dùng thân xác hầu hạ kẻ khác, vứt bỏ tôn nghiêm một nam tử hán hay sao?

Nói đi nói lại cũng chỉ vì mưu sinh.

Tại nơi kinh thành thoáng nhìn tưởng như hưng thịnh này, tìm cho mình miếng cơm manh áo mà thôi.

“Khuyến quân vương ảm tửu thánh ngu ca, giải quân tâm ưu muộn vũ bà sa.

Doanh tần vô đạo bả giang sơn phá, anh hùng tứ lộ khởi kiên qua.

Tự cổ thường ngôn bất khi ngã, thành bại hưng vong nhất sát na.”

(Thỉnh người uống rượu ngắm Ngu Ca, điệu vũ bà sa trút phiền muộn

Doanh Tần vô đạo giang sơn phá, bốn phương anh hùng nổi can qua

Lời nói người xưa nào có sai, hưng vong thành bại trong nháy mắt.) *

Trên đài “Ngu Cơ” xoay kiếm, bóng hình múa lượn thướt tha mê người mà thấm đẫm bi thương.

Đó là bi thương của nàng Ngu Cơ, là tình yêu của nàng Ngu Cơ, nào phải của y.

Mặc cho Ngu Cơ cùng Hạng Vũ một đời thâm tình, chung quy cũng chạy không thoát khỏi phận mỏng mệnh bạc.

Y trong lòng muốn cười, ngoài mặt lại một bộ dạng bi bi thiết thiết.

Dù sao lúc này y đang trên đài diễn xướng, trát phấn to son, giọng hát vang vang, đôi mắt u oán mị hồn đoạt phách, lắc lư thất lạng mảnh khảnh.

Chính là một khúc “Bá Vương Biệt Cơ” [1], mà y lại là một Ngu Cơ mỹ lệ kiêu diễm phải diễn sao cho trọn vai.

Ly Thu, danh đán một gánh hát tư nhân chốn kinh thành, danh xưng Thu Quan Nhi.

Mà nói trắng ra y chính là đệ nhất linh nhân trong thành, ngày ngày lên đài diễn xướng những khúc ca người đời, một mỗi tới mức tâm hồn chết lặng cả.

Xuống đài rồi cũng chẳng thể nghỉ ngơi, ai bảo y càng ngày càng xinh đẹp làm chi?

Quả như vậy, y hiện tại đã trở nên xinh đẹp vô cùng. Vấn đề này ngay cả sư phụ y, chính là chủ gánh hát cũng không tưởng tượng được.

Nhớ lại năm đó, một tiểu tử đen đúa gầy nhỏ, ai có thể ngờ rằng giờ dung mạo y lại có thể tuyệt mỹ đến nhường này?

Khi đó y từ phương nam bị đem bán tới phương bắc, chủ gánh hát sư phụ y nhìn trái nhìn phải cả ngày cũng không muốn mua y.

Hắn nói y khi lớn lên cũng sẽ chẳng xinh đẹp cho nổi, lại chẳng có cái khí chất mềm mỏng ôn nhu của người phương nam, vậy làm sao diễn đào cho được?

Sau rồi lại nghe người ta múa ba tấc lưỡi không xương, nghĩ cho cùng chắc y ít nhất cũng diễn được vai hề mặt hoa.

Cứ thế vô tâm mà thu nhận y, cũng chẳng để ý đoái hoài mà bồi dưỡng y, càng không mong chờ y có thể trở thành đại nhân vật trong gánh hát.

Thật lâu thật lâu sau, sư phụ y tình cờ lại phát hiện ra tiểu tử quê mùa gầy nhỏ năm nào đã trở nên ngàn lần đẹp xinh.

Hắn vô cùng kinh ngạc, kéo y lại mà phải nhìn trái ngắm, quả nhiên là ngọc quý chưa được mài dũa:

Đôi mắt to lạnh lợi, làn da trắng nõn nà, khuôn mặt biểu tình ôn nhu, nụ cười ngây thơ trong trắng.

Đặc biệt nhất là dáng người kia, chỉ có thể khiến người ta nhìn không rời mắt mà tấm tắc ngợi khen.

Viên ngọc quý nhường này mà còn phải đi đóng vai hề, vậy không phải những kẻ khác chỉ đáng đi nhảy sông mà chết quách cho xong hay sao?

Từ đó về sau, Ly Thu không còn những ngày nhàn nhã như trước nữa,

Y nhận đủ loại giáo huấn kỹ năng, mà quan trọng nhất, chính là hoạ cho ra được trang dung kiêu diễm một vai đàn.

Sư phụ y nói, dung nhan chính là mấu chốt cho quang hoa một linh nhân.

Lời nói đó ăn sâu vào tâm hồn y, khiến mỗi khi y đối mặt với dung nhan ngày một thêm phần tuyệt sắc trong gương đồng kia, cũng không biết nên hận hay nên mừng.

Còn nhớ rõ lần đầu tiên lên đài diễn xướng, dưới đài người người ủng hộ, người người nhìn y chòng chọc như nhìn thấy báu vật, thiếu mỗi điều chảy nước miếng rùng rùng mà thôi.

Thực tình y có chút đắc ý, dù sao y cũng đã trở thành chủ nhân sân khấu này, nhưng lại đôi khi mơ hồ sợ hãi có một số việc đã xảy ra không thể nào quay về nơi bắt đầu.

Dù vậy y vẫn kiên định, y minh bạch cái gì gọi là một khắc lên mây một khắc địa ngục, y sợ một khi đã ngã xuống rồi, hậu quả thực không thể nào tưởng tượng.

“Hán binh dĩ lược địa, tứ diện sở ca thanh.

Quân vương ý khí tấn, thiếp phi hà liêu sinh.”

(Quân Hán lấy hết đất, khúc Sở vang bốn bề.

Trượng phu chí lớn cận, tiện thiếp sống làm chi) **

Trên đài cao, Ngu Cơ cùng Hạng Vũ một màn bi thống, một người muốn chết một kẻ không đành lòng.

Kia nhìn một người lòng đau như cắt, lại cố tình mặc đau mặc chua xót mà hát khúc nhạc chuyện người.

Cho dù chỉ là thoáng nhìn qua, cũng rõ ràng thấy y diễn xướng phẳng phất như chính mình là Ngu Cơ kia.

Chỉ một tiếng “Bãi” vang lên.

Ngu Cơ rút thanh bảo kiếm, bàn tay uyển chuyển nhu mỹ xoay xoay nhẹ nhàng đặt kiếm ngang cổ.

Chiêng trống xung quanh xao động một hồi ồn ã, chỉ thấy cặp nhân tình đó khẽ trừng, vung kiếm, phi thân, xoay tròn, ngã xuống đất rồi chết.

Một chuỗi động tác kia mới thật đẹp làm sao!

Dưới đài từng tràng vỗ tay khen ngợi trầm trồ, dường như không coi đó chỉ là một màn diễn hí, hoàn toàn chỉ là một linh nhân đang diễn màn kịch của mình trên sân khấu.

Vậy nhưng kia lại có một người mang theo cặp mắt xinh đẹp đầy nhuệ khí, khoe miệng khẽ nhếch nhìn theo dáng người vừa khuất bóng sau đài.

Hắn nở nụ cười.

Chỉ là đến xem diễn kịch, chẳng qua lại vừa lúc vừa ý người nào đó thôi.

Diễn xong, Ly Thu quay trở lại hậu đài tháo trang sức, cởi bỏ y phục diễn xướng nặng trĩu.

Y chậm rãi cười cười, cười thật lớn, thật là không biết đã diễn bao nhiêu lần cái tiết mục này, cười đến không thẳng nổi thắt lưng nữa rồi.

“Còn cười cái gì? Chuẩn bị nhanh lên đừng để muộn yến hội tối nay ở phủ Lý tướng quân.” Sư phụ có chút bất mãn mà giục.

Ly Thu không cười nữa, lau lau khoe mắt hơi ướt nước nhu thuận cất lời, “Con biết rồi sư phụ.”

Mọi người đều nói nụ cười của Ly Thu là nhu thuận nhất đáng yêu nhất.

Lúc cười thật tươi lại có chút ngượng ngùng xấu hổ, lại có một chút vẻ ngây thơ con trẻ, làm cho người ta nhìn không được mà yêu thương y.

Y cũng thật ngoan ngoãn, các vương công quý tộc trong hoàng cung đã từng được y hầu hạ cũng biết điều đó, vậy nên ai cũng sủng ái y vô cùng.

Chỉ là Ly Thu của hiện tại không phải ai cũng có thể động chạm vào.

Một vị trọng thần anh niên trong triều – Lý Ngao tướng quân cùng với con trai cự thần khai quốc nguyên lão Vương Thiệu Lăng, hai người đều cùng hết lòng yêu mến y.

Thế nhưng hai người lại luôn luôn không thể đường hoàng mà giành giật, trên bàn ăn còn phải nhìn nhau mỉm cười khách khí.

Như vậy đối với Ly Thu cũng chẳng có gì không tốt, y không cần phải lo lắng bất cứ ai khăng khăng chuộc thân cho mình, cũng chẳng cần lo sẽ đắc tội với bên nào.

Hai người đó tất nhiên cũng biết phân biệt nặng nhẹ, sẽ không trách cứ gì y, ai bảo y chỉ là một linh nhân nhỏ bé không thể quyết định được gì?

Lại được hai nhân vật lớn như thế bảo hộ cho, không cần phải đi hầu hạ những nhà khác nữa, y hẳn là vui còn chưa kịp mà!

Sư phụ cũng nói y phúc khí vô cùng lớn, nhưng là phúc khí hiện tại sớm dùng hết thì sau này biết lo liệu ra sao đây?

Ly Thu cũng từng suy nghĩ, sau này à? Tương lai ra sao ư? Có lẽ chờ đến khi tuổi đã nhiều nhan sắc tàn phai rồi hãy nghĩ đi!

Hôm nay phủ Tướng quân thiết yến tiệc chính là để chúc mừng Tướng quân đại thắng giặc man di ca khúc khải hoàn.

Ly biệt một thời gian dài như thế, Lý Tướng quân hình như đã nhớ nhung ai đó quá rồi, vừa mới hồi phủ đã sai người tới gánh hát thỉnh Ly Thu đến phủ đệ.

Lại một đêm diên mây đảo gió, chỉ khổ cho y hôm sau lại phải lên đài diễn kịch.

Đã thế sau khi xuống đài lại còn phải hầu hạ đám quan lớn hiển quý.

Ly Thu nghĩ nghĩ một chút, phu nhân Tướng quân phủ chẳng lẽ chết rồi sao? Tại sao còn không xuất hiện đuổi y ra ngoài?

Y nào đâu biết vị Tướng quân kia đã sớm giáo huấn phu nhân hấn một trận rồi, còn ai dám động tới y nữa?

Thật ra chốn kinh thành này người dám động tới y đúng là chẳng có mấy ai.

Tất nhiên cũng không phải là hoàn toàn không có, chỉ là chưa tới thời điểm người đó xuất hiện mà thôi.

Cổ kiệu đi được nửa đường thì bỗng nghe thấy một tràng những tiếng tranh cãi ầm ĩ.

Một tiểu nhị chẳng biết ở quán nào cao giọng the thé quát, “Thằng oắt con dám ở đây ăn cắp ăn trộm à! Đi đi đi, cút ra chỗ khác cho ta!”

Ly Thu nhíu nhíu mày nhẹ giọng bảo “Dừng kiệu.”

Trời chiều đã ngã về tây, bóng hoàng hôn mờ ảo vàng vọt bao trùm lấy bóng người bước xuống kiệu như thần tiên.

Bước vài bước tới bên cạnh thằng bé ăn mày, y kéo kéo xiêm y ngồi xuống nhẹ nhàng hỏi, “Đói bụng đúng không?”

Thằng bé ngẩng đầu há to mồm, ngây ngẩn nhìn y một cái rồi gật gật đầu.

“Ai, thật là một đứa trẻ đáng thương.” Ly Thu nhìn nhìn khuôn mặt non nớt của thằng bé, có lẽ cũng chỉ khoảng mười tuổi thôi, đáng lẽ là độ tuổi ngây thơ chất phác nhất.

“Tiểu nhị, gói kỹ cho ta năm cái bánh bao thịt.”

“Vâng! Tới ngay tới ngay!” Tiểu nhị nghe thế liền nhanh tay gói bánh bao lại đưa cho y.

“Ăn từ từ thôi cẩn thận nghen.” Ly Thu xoa nhẹ lên mớ tóc bù xù bẩn thỉu của thằng bé, thở dài bước lên kiệu.

“Đi thôi không lại muộn mất.”

Ngồi trong kiệu, Ly Thu vẫn nghĩ mãi, không biết vận mệnh đứa trẻ đó sau này rồi sẽ thế nào?

Là giống như y sao? Hay còn hạ tiện hơn cả y nữa? Hoặc cũng có thể sống tốt hơn y cũng nên?

Thôi vậy, ai cũng đều có số mệnh của riêng mình, là phúc hay là họa nào ai biết trước được đâu?

“Chủ tử, chúng ta phải đi thôi, đến giờ rồi...” Có người kính cẩn lên tiếng nhắc nhở.

“Biết rồi, vội làm gì? Rốt cuộc ai mới là chủ tử đây?” Một vị công tử ăn vận phú quý ngồi ngay ngắn bên cửa sổ, vẫn như trước khểnh khểnh miệng đầy hứng thú nhìn thằng bé ăn mày dưới lầu đang ăn ngấu ăn nghiêng.

“Ly Thu à?” Hấn lẳng lặng lăm lăm một cái tên, ánh mắt sáng lóe lên.

“Đi thôi, không chừng đêm nay có trò vui để xem.” Cuối cùng hấn cũng đứng lên, bóng người cao ngất nhẹ lướt qua cửa bước xuống lầu.

[1] Bá vương biệt cơ: Bá vương là Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ, biệt là ly biệt, cơ là Ngu Cơ

Hạng Vũ còn gọi là Tây Sở Bá Vương, tên húy là Tịch, là cháu nội đại tướng Hạng Yên nước Sở thời Chiến Quốc, người bị tướng nước Tần là Vương Tiễn giết. Hạng Vũ là người có công lật đổ nước Tần, cùng tranh chấp thiên hạ với Hán Cao Tổ Lưu Bang thời nhà Hán.

Ngu Cơ là vợ của Sở Bá Vương Hạng Vũ, tên thật là Ngu Diệu Dặc.

Đây là tên một vở kịch nổi tiếng của Trung Quốc được viết dựa trên câu chuyện có thật về mối tình của Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ cùng vợ của ông là Ngu Cơ, nội dung chính nói về đoạn ly biệt của Hạng Vũ cùng nàng Ngu Cơ trong thành Cai Hạ. Truyện kể rằng Ngu Cơ luôn sát cánh cùng Hạng Vũ ra chiến trận, năm đó Hạng Vũ cùng Lưu Bang đã quyết định chia đôi thiên hạ, nhưng Lưu Bang lại bội ước đánh

lại khiến Hạng Vũ phải chạy vào thành Cai Hạ. Quân Hán cùng chư hầu bủa vây, đang đêm Hạng Vũ thức dậy nghe quân Hán bốn bề đều hát giọng Sở kinh hoàng mà nói ” Hán đã lấy được Sở rồi sao? Sao mà người Sở lại đông như thế?”. Đêm đó Hạng Vũ trong trường uống rượu cùng Ngu Cơ, cảm khái làm bài thơ “Cai Hạ ca”, rồi Ngu Cơ cũng hòa cùng Hạng Vũ vừa múa kiếm mà hát:

“Quân Hán lấy hết đất,

Khúc Sở vang bốn bề.

Trượng phu chí lớn cạn,

Tiền thiếp sống làm chi.”

Dứt lời Ngu Cơ dùng kiếm tự sát để “tránh làm vương bận” Hạng Vũ, Hạng Vũ thấy Ngu Cơ chết, khóc chảy nước mắt, tả hữu đều khóc, không ai có thể ngẩng lên nhìn.

(Nguồn: wikipedia)

* Phần trong ngoặc do Hạ phóng dịch dựa theo Hán tự

** Bản dịch trong wikipedia

From → Linh Nhân Lệ – Thiên Na

2. Chương 2

Vội vội vàng vàng chạy tới phủ Tướng quân vẫn là hơi chậm một chút.

Mắt thấy vị tướng anh niên kia như có như không có chút hờn giận, Ly Thu liền trưng ra khuôn mặt tươi cười vô tội.

“Thực xin lỗi đã tới muộn, trên đường có chút chuyện xảy ra.” Ly Thu ngồi bên cạnh Lý Ngao nhỏ giọng tạ lỗi.

“Được rồi, lần sau không được như thế nữa, bằng không ta sẽ phạt ngươi.” Lý tướng quân hiển nhiên rất hài lòng với biểu tình rụt rè biết lỗi của Ly Thu, tiện thể đặt tay lên lưng y thoải mái cười cười.

“Ninh vương tới.” Thị vệ bên ngoài cao giọng thông báo.

Lý Ngao lập tức đứng lên rời khỏi ghế chủ nhà, cùng tất cả các quan viên ở trong sảnh đường quỳ lạy, “Cung nghênh Ninh vương Điện hạ.”

“Miễn lễ, miễn lễ, tất cả đứng dậy đi. Tướng quân chính là đại công thần của chúng ta, phải là bản vương thay mặt Hoàng thượng thay mặt dân chúng đa tạ Tướng quân mới đúng chứ.”

Vị Ninh vương kia khách khí đối đáp vài câu, mắt vẫn không quên nhìn tiểu thái giám theo phía sau, ý là “Nhìn đi, ai là chủ nhân của ai?”

Là vậy, Ninh vương trước mắt đây cũng chính là vị công tử một thân áo gấm trên trà lầu lúc trước, cũng là Nhị hoàng tử được Đường kim Hoàng thượng sủng ái nhất...

Đến mức ai ai cũng cho rằng, thiên hạ này tương lai nhất định sẽ là của Ninh vương.

Nhưng có chút kì quái là Hoàng thượng tới tận giờ vẫn chưa chịu lập Thái tử, điều này cũng làm cho Đại hoàng tử cùng các lão thần vốn vẫn yên lặng thêm một chút hy vọng.

Trong chuyện lập Thái tử này, cái gọi là lớn nhỏ có thứ tự hẳn là khiến cho Hoàng đế đã lớn tuổi cũng có phần hơi khó xử.

Chỉ là một ngày Hoàng đế chưa hạ chiếu chỉ thì trong triều lúc nào cũng phải trái nghiêng ngả không ngừng, chỉ có những kẻ lá gan nhỏ sợ phiền phức ở vị trí trung lập.

Chính là sợ chọn sai hướng rồi sau này tất yếu là cái đầu cùng thân thể đôi nơi tách biệt.

Thế nhưng vị Ninh vương này cũng tương đối thoải mái, tựa hồ như tới tận bây giờ cũng chưa bao giờ để tâm vào chuyện này, vẫn chơi đùa những thứ hân thích, làm những việc hân nên làm.

Không tranh không đoạt, không câu kéo thế lực, không nuôi dưỡng tử sĩ [1], tính tình tốt lại vô cùng thông minh, những việc giao cho hắn làm đều được xử lý rất thỏa đáng.

Thế nên lại càng làm cho Hoàng đế yêu thương hắn, trong thâm tâm cũng luôn thiên vị hắn vài phần.

Nào có ai thích con cái của mình tranh giành ngôi vị như hổ đói rình mồi ngay trong lúc đang còn tại vị? Làm Hoàng đế chính là như thế, lúc nào cũng luôn phải hoài nghi.

Còn Ly Thu bên này đang âm thầm lén lút đánh giá vị Ninh vương Nhị hoàng tử cảm y hoa phục kia, kẻ khiến cho chúng nữ tử trong thiên hạ phải ngưỡng mộ vô cùng.

Một cái liếc mắt thôi cũng đủ dọa y sợ chết khiếp, trời ạ, ai có thể tưởng tượng được lão Hoàng đế như vậy lại có thể có đứa con như thế này?

Nhìn kia một dung mạo vô cùng tinh tế, nhìn kia một sống mũi thẳng, nhìn kia một nụ cười mê đảo thần hồn, nhìn kia...

Ánh mắt đó, rõ ràng là ôn nhu như nước, phía sau lại ẩn ẩn nhuệ khí vương giả kiêu ngạo trời sinh.

Dường như trên đời này không có chuyện gì hắn muốn làm mà không làm được, những gì hắn muốn đạt được người khác sẽ không thể nói không!

Hoàn hảo một vị Ninh vương long thần trời sinh, nhất định sẽ tại giang sơn này mà khai triển chí khí, vượt ngàn dặm chúng sinh.

Chỉ là...

Ly Thu bỗng nhiên nở nụ cười, bởi vì y đang nghĩ nếu người trước mắt đây mà cũng lên đài diễn xướng, hẳn sẽ là một vai đán xinh đẹp, bằng không chẳng phải là phí hoài mỹ mạo tuấn dung của hắn rồi hay sao.

Suy nghĩ lan man như thế trong lòng Ly Thu vui như hoa nở, nhưng là nếu y cười ra một tiếng, khắc sau sẽ liền bị người ta lôi ra ngoài chém đầu.

Thế nên y chỉ có thể cố hết sức mà nhịn cười, lại không hề biết vì thế mà khuôn mặt đã hồng cả lên, thứ màu sắc căm dỗ tâm tư người khác.

Ninh vương bình tĩnh nhìn y một cái, trong đáy mắt là ý cười vô tận mà lại phải làm một bộ nghiêm túc tiến lên ghế chủ tọa.

“Vị này là...?” Sau khi xã giao vài câu với các quan thần, Nhị hoàng tử Ninh vương cuối cùng đem tầm mắt dừng lại trên người Ly Thu.

“Hồi Điện hạ, người này chính là danh đán của gánh hát nổi tiếng nhất kinh thành, tên gọi Ly Thu, xưng là Thu Quan Nhi.”

Vị Tướng quân nọ cất lời phảng phất như đang nói về món trân bảo quý giá của chính mình, vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo tự hào.

“Vậy sao? Có thể xướng cho bản vương một đoạn được không?” Nụ cười của Ninh vương khẽ nở cùng một thứ thần thái khiến người ta không thể cự tuyệt.

“Đương nhiên là được rồi ạ. Thu Quan Nhi, người mau hiến khúc cho Ninh vương đi.” Tướng quân cũng hưng phấn hẳn lên.

Tuy rằng vị võ tướng này căn bản không phải loại người hiểu rõ nho học văn nhã gì cả, nhưng là trước nay hắn xem diễn kịch chỉ nhìn người diễn, còn về phần diễn gì hắn chưa bao giờ quan tâm.

Nhưng Ly Thu là một danh đán, điểm này không thể nghi ngờ gì được, nên dù hắn không hiểu thì cũng biết, giống như một món đồ cổ thì lúc nào cũng giá trị vậy.

Tiết thay vị Tướng quân này tuy rằng anh dũng thiện chiến nhưng tư duy không được linh hoạt cho lắm, hắn không hề nhìn ra vẻ mặt lo lắng sốt ruột của nhi tử lão Thừa tướng đang ngồi trên ghế khách kia.

Nhưng mà, cho dù hần có nhìn thấy thì sao? Cùng lắm hần chỉ nghĩ rằng bản thân mình đã chọc giận người cùng cầu Ly Thu kia thôi, làm sao có thể thấy được tầng tầng ẩn ý trong đó?

“Không biết Điện hạ muốn nghe khúc nào?” Ly Thu đứng dậy cúi người hỏi.

“Tùy người xướng đi.” Ninh vương tùm tùm cười nhìn Ly Thu, quả nhiên là tủy ông chi ý bắt tại tửu. [2]

“Nguyên lai! Tử yên hồng khai biến,

Tự giá bàn đồ phó dữ đoạn tỉnh đòi viên.

Lương thần mỹ cảnh nại hà thiên,

Thưởng tâm nhạc sự thù gia viện.

Triều phi mộ quyển,

Vân hà thúy hiên,

Vũ ti phong phiến,

Yên ba họa thuyền.

Cầm bình nhân thắc khán đích giá thiều quang tiện.” [3]

(Trước sao hồng tía đua chen,

Giờ sao giếng lấp tường nghiêng thế này?

Cảnh xuân sắc thắm còn đây

Lòng xuân lại đã đâu hay nhà nào

Sương giăng sớm, chiều mây cao

Mưa che tranh cũ, khói xao ảnh thuyền

Tuổi xuân thiếp khóa trong hiên

Ngẩn ngơ ba tháng xuân nghiêng qua trời.) *

Ca từ một khúc “Du viên Kinh mộng” phiêu nhiên lạc vào tai người.

Lời của Đỗ Lệ Nương [4], tâm của Ly Thu.

Cảnh xuân sắc thắm ra làm sao? Cho dù hiện tại một thân ngàn vạn sủng ái, chẳng phải cũng chỉ là xuân thì chóng qua hay sao?

Lời nói của sư phụ vẫn luôn khắc sâu tận đáy lòng:

“Phúc khí của người cũng thực lớn, chỉ là không biết hiện tại sớm dùng hết cả thì sau này biết làm sao đây?”

Trong lòng nhẹ nở một nụ cười.

Y hiểu, lòng y minh bạch sáng như gương trong, sở dĩ y tâm như chỉ thủy nhìn thấu nhân gian, đã là tốt lắm rồi so với một chữ “biến” kia của Đỗ Lệ Nương.

Cho nên y luôn cười dịu dàng với tất cả mọi người, không đắc tội bất cứ ai, cầu cho bản thân một tương lai không quá bi thảm.

Y thông minh thanh khiết, nhưng lại luôn đem sự thông minh đo ẩn giấu đằng sau nụ cười nhu thuận.

Phương pháp đó, chính là phòng tuyến cuối cùng của y, bảo vệ chính bản thân mình.

Vậy đó, nếu y không bảo vệ bản thân, chẳng lẽ ngồi chờ đợi Tướng quân kia Thừa tướng họ có thể bảo hộ y cả đời?

Hừ! Chính biến trong triều kia còn chưa xong, bản thân bọn họ cũng chắc gì đã lo được!

“Khế ước bán thân của người năm đó là bao lâu?” Ly Thu vừa dừng khúc xướng ngâm, chợt nghe Ninh vương bỗng nhiên hướng y hỏi một câu.

Hài tử trong gánh hát vốn đều là bị bán tới từ khi còn rất nhỏ, có khi là do gia cảnh bần hàn cha mẹ không nuôi nổi liền tìm một gánh hát ký khế ước bán thân tám mười năm, tính ra cũng có cơm mà ăn.

Chờ khi xuất sư, thời hạn cũng hết liền được tự do, muốn làm gì tự mình quyết định, con đường của mình do chính mình bước đi.

Còn một loại khác là những đứa trẻ bị buôn bán bất chính, bán một lần mua cả đời, luyện tập đủ thứ từ cơ bản như đứng tấn trở đi.

Cho dù xuất sư thành danh bài hồng bài đi nữa thì cũng vẫn là “vật sở hữu” hay “cây tiền” của gánh hát mà thôi.

Mà Ly Thu chính là thuộc loại thứ hai.

Ly Thu ngẩn người, âm thầm phỏng đoán mục đích của vị Nhị hoàng tử trước mắt, bình tĩnh trả lời,

“Hồi Điện hạ, là cả đời.”

“À, vậy được, sau này theo ta đi. Ta chuộc thân cho người!”

Ly Thu kinh ngạc, gì cơ? Cứ thế quyết định vận mệnh cả nửa đời về sau của y hay sao? Muốn y đi theo Ninh vương sao? Hẳn điên rồi đúng không?

Kỳ thực vài năm nay số tiền y kiếm được cũng đủ tự mình chuộc thân, nhưng là giữa biển người mịt mờ, một con hát như y một khi bước chân ra khỏi gánh hát rồi làm sao có thể sống được?

Y cũng chấp nhận số mệnh như thế mà tiếp tục sống rồi, vậy mà giờ y lại bỗng nhiên bị người đang ngồi trước mắt này mua đi?

Y có thể nói không được không?

Đương nhiên là không, nhìn xem một bên Tướng quân một bên Thừa tướng đều đang ngây ngốc cả ra thế kia, giờ phút này họ cũng chẳng dám lao ra nói một chữ không.

Y chỉ là một linh nhân mà thôi, sao có thể có gan mở miệng nói “không”? Người đó là Ninh vương, là Nhị hoàng tử được lão Hoàng đế sủng ái nhất, thậm chí còn có thể là chủ nhân tương lai của giang sơn này!

Nhìn Ly Thu mở miệng lại không trả lời, Ninh vương ôn nhu nói “Vậy cứ định như thế, ủy khuất người lưu lại gánh hát vài ngày, chờ ta cho người tìm kiếm một căn nhà tốt liền đưa người tới ở.”

Dưới đáy lòng Ly Thu thở nhẹ một hơi, thầm nghĩ cũng may hẳn không đưa y vào Ninh vương phủ, để y ở lại một biệt uyển cũng xem như trong cái rủi có cái may.

Nhưng mà nói như thế, coi như là y đã có nhà của mình? Tuy rằng y đối với chữ “nhà” này vẫn thấy thật xa lạ, nhưng cũng lần đầu có cảm giác thực yên tâm không biết từ đâu mà có.

Cũng được, là phúc thì không phải họa, đã là họa thì tránh cũng không thoát, đành đi tới đâu tính tới đó vậy.

Dù sao bây giờ trong mắt kẻ khác, y coi như đã tìm được chủ nhân tốt, hẳn là khiến mọi người ghen tị rồi!

Cứ như thế, phảng phất mơ màng, y, Ly Thu trở thành người của đương kim Nhị hoàng tử Ninh Vương.

Kịch kia vẫn diễn, chẳng qua nơi ở thay đổi, kẻ có thể chạm vào y cũng khác.

Khắp kinh thành ai ai cũng biết người này là người của Ninh vương. Ai dám chạm vào y? Đầu không cần trên cổ nữa?

Mà phải rồi, Nhị hoàng tử Ninh vương tên gì nhỉ?

Chắc chắn chắc, điều này cũng không biết sao? Nhị hoàng tử phong lưu phóng khoáng, dung mạo tựa Phan An, không, còn đẹp hơn cả Phan An kia,

Hoàng Phủ Kỳ, là như vậy.

[1] Tử sĩ: chỉ những thuộc hạ trung thành nguyện chết vì chủ nhân

[2] Túy ông chi ý bất tại tửu: ý Túy Ông không ở rượu – ý muốn nói không nằm trong lời

Trích từ “Túy ông đình ký” của Âu Dương Tu đời Tống:

“Túy ông chi ý bất tại tửu,

Nhi tại hồ sơn thủy chi gian.”

(Nguồn: An Dương)

[3] Đoạn trích Màn 10 hồi Kinh mộng của vở Mẫu đơn đình hay còn gọi là Hoàn hồn ký, là một trong những vở kịch nổi tiếng trong lịch sử sân khấu Trung Hoa, do nhà soạn kịch nổi tiếng thời nhà Minh là Thang Hiên Tổ viết năm 1598.

Nội dung có thể tìm hiểu kỹ hơn ở đây: Mẫu đơn đình

[4] Đỗ Lệ Nương: tên nhân vật nữ chính trong vở Mẫu đơn đình. Chi tiết cụ thể có thể tìm hiểu ở link trên.

3. Chương 3

Vài ngày ngắn ngủi sau đó, Ly Thu liền chuyển tới một viện trạch to lớn tại phía đông kinh thành, bên trên cổng lớn còn treo một tấm biển khắc ba chữ rõ ràng — Ly Thu Uyển.

Ba chữ vàng nét rồng bay phượng múa, chính tay Ninh Vương đề lên.

Ngước nhìn đại môn, cất bước qua bậc thềm cao cao, Ly Thu có cảm giác đang nằm mộng.

Thực sự là của mình sao? Đây là loại cảm giác gì?

Tuy rằng vẫn có chút xa lạ, nhưng sự ấm áp không tên vẫn cứ là không ngừng được mà lan tỏa.

Không thể không thừa nhận rằng, trong chốc lát y thực sự rất cảm động, nhưng cũng chỉ là một chốc lát mà thôi.

Ngày hôm đó Ninh vương Hoàng Phủ Kỳ không hề tới, hẳn chỉ phân phó không ít hạ nhân tới hầu hạ sửa sang quét dọn.

Trước trước sau sau không một ai dám trễ nải công việc, chỉ trong một ngày mọi việc đều đã xong, thế nhưng tới tận đêm hán vẫn không có tới.

Liên tục mấy ngày, Ly Thu trên sân khấu diễn kịch đều chỉ thấy Ninh vương ngồi trên ghế dưới đài, dùng ánh mắt ôn nhu mỉm cười nhìn y, nhìn đến nỗi khiến y ả ả sinh hoảng hốt không yên.

Mãi đến mấy ngày sau khi chiều đã chạng vạng, Hoàng Phủ Kỳ cuối cùng cũng đến.

Còn mang theo cả điểm tâm nóng ấm do Ngự thiện phòng trong cung làm ra.

“Thu nhi, ăn thử bánh hoa quế, bánh thủy tinh, còn cả bánh hoàng kim này nữa, đều là những thứ bên ngoài có tiền cũng không mua được đâu.”

Hoàng Phủ Kỳ cười đến xán lạn, đôi mắt tràn ngập sung ái đối với Ly Thu, rõ ràng chưa từng nói với nhau quá vài câu, lại dường như đã quen biết từ rất lâu rồi.

“Cái này với thứ bán ở ngoài khác gì nhau?” Ly Thu tò mò nhìn mấy món điểm tâm còn bốc khói nóng trên đĩa có chút hoài nghi, thoạt nhìn qua cũng có vẻ không khác gì mấy?

“Ngốc, đây là do Ngự trù làm ra, làm sao so được với thức ăn bên ngoài được? Không tin người ném thử xem.”

Nói vậy, Hoàng Phủ Kỳ ôm lấy Ly Thu, thuận thế đặt y ngồi trên đùi mình, cầm lên một miếng bánh đưa tới miệng y.

Ly Thu khẽ rụt cổ lại, đôi mắt sáng hướng thẳng tuấn dung gần ngay trước mặt nhìn đến ngậy người.

Rồi sau đó mới hé môi cắn một miếng, vừa nhai vừa gật đầu nói “Quả nhiên là ngon, ngọt mà không ngấy, vào miệng lập tức tan ra, lại không hề dính.”

“Thích không? Sau này ngày nào ta cũng sẽ mang tới cho ngươi.” Hoàng Phủ Kỳ sủng nịch nhìn y cười cười.

“Cảm ơn Gia.” Ly Thu theo thói quen đáp lời hần, cho tới giờ y vẫn đều nói vậy với những người ban thưởng y.

“Đừng gọi ta là Gia, gương gạo lắm.” Hoàng Phủ Kỳ lại đưa miếng bánh tới bên miệng Ly Thu “Tên tự ta là Văn An, từ giờ ngươi gọi ta là Văn An cũng được.”

“Gi?” Thiếu chút nữa Ly Thu phun cả nửa miếng bánh ra ngoài, kết quả liền bị sặc.

“Thật là, ngốc, sao ăn một chút thôi đã thành ra thế này rồi.” Hoàng Phủ Kỳ cười vui vẻ vỗ vỗ lưng y, lại đưa tới một chén trà cũng không quên nhắc nhở lại.

“Nào, gọi một tiếng Văn An cho ta nghe, không gọi ta sẽ không bao giờ mang bánh đến cho nữa.”

“A? Nhưng mà...” Lần này Ly Thu không phun trà, nhưng lại đỏ khốc đỏ cười, lời này được tính là uy hiếp chăng?

Ai...Rốt cuộc ai mới là Gia đây? Ly Thu bỗng nhiên cảm thấy so với hần, bản thân mình còn được hầu hạ đến sắp thành đại gia mất rồi!

“Không nhưng mà gì cả, gọi ta là Văn An đi.” Hoàng Phủ Kỳ một tay cuộn cuộn lọn tóc dài của Ly Thu, một tay thân thiết ôm thắt lưng y “Ta gọi ngươi là Thu nhi, đều không giống bên ngoài mọi người gọi là Thu Quan Nhi, thật chẳng xuôi tai chút nào! Từ hôm nay ngươi chính là Thu nhi của ta!”

Đêm đó, Hoàng Phủ Kỳ không lưu lại, hôn lên mặt y một cái đã tiêu sái đi mất.

Mấy ngày sau vẫn như thế, người nọ coi y như món bảo bối trân quý, khiến Ly Thu ngược lại có cảm giác không thích ứng được.

Lại trở nên đề phòng hơn một chút.

Chưa từng có ai kiên nhẫn chờ đợi y như vậy.

Người này, không chỉ là muốn thân y, còn muốn cả tâm y nữa.

Tâm ư? Ly Thu thở dài.

Chỉ sợ Ninh vương tìm sai người mất rồi.

Người ta nói con hát vô tình, còn vọng tưởng y có tâm?

Diễn kịch người đời, nhân tiện mang màn diễn của chính mình lên diễn luôn cả.

Trên đài dưới đài, đã sớm không còn có Ly Thu kia nữa.

Một Ly Thu chân thật non nớt, một Ly Thu ôm mộng tưởng tốt đẹp kia, từ ngày xuất sư đã được mai táng tại sương phòng nào quần quanh mây khói.

Đau đớn đêm ấy, hoảng loạn đêm ấy, sợ hãi đêm ấy, kêu gào đêm ấy, cầu khẩn đêm ấy, khóc than đêm ấy, máu tươi đêm ấy.

Chôn vùi một Ly Thu, lại sinh ra một Ly Thu khác.

Y hiện giờ, chính là một kẻ vô tâm lại thích cười, thoáng nhìn nhu thuận khả ái, an phận nam linh.

Thân này quay quắt chốn hồng trần, tâm này, đã sớm vứt bỏ ngoài lục đạo.

Giờ lại có người muốn tâm của y?

Nhất định lại là một hồi dây dưa vẫn vít.

Ly Thu tiếc nuối lắc đầu, ngẩng lên, vầng trăng sáng treo cao cũng u sầu vì y.

Bên kia Hoàng Phủ Kỳ vẫn thực an tâm.

Hắn muốn có, còn không có được sao? Không hề! Chưa bao giờ!

Hắn có vô vàn thứ trong tay, bao gồm cả tâm của người nọ, sớm hay muộn cũng sẽ hướng về hắn thôi.

“Hoàng nhi, nghĩ gì mà xuất thần vậy?” Lão Hoàng đế từ ái nhìn Hoàng nhi trước mắt.

Nhị Hoàng tử này, là do phi tử lão sủng ái nhất sinh thành.

Nữ tử kia xinh đẹp tựa thiên tiên, không thể diễn tả chỉ bằng vài lời thủy linh nhu mỹ.

Vậy mà lại nhiễm tật bệnh, cư nhiên hương tiêu ngọc tẫn, khiến Hoàng Hậu sau lưng được một trận cười đến đứt cả hơi thở.

Nhưng là Hoàng đế lại thương tâm thật lâu, từ đó lại càng yêu thương Hoàng nhi nhiều hơn.

Năm đó, Hoàng Phủ Kỳ chưa tròn mười hai tuổi.

Hắn nhớ rất rõ mẫu phi trước khi lâm chung có gọi hắn tới bên giường dặn dò “Làm việc gì cũng phải ‘nhẫn’, con nhớ kỹ, phải khiến Phụ hoàng hài lòng, có hắn bảo hộ sủng ái con mới có thể bình an lưu lại nơi này!”

Hắn đã làm được, những năm tháng đó đã khiến hắn từ một hài tử nhỏ bé yếu ớt trở thành Nhị Hoàng tử được Phụ hoàng yêu thương dân chúng ngưỡng mộ.

Ngay đến Hoàng Hậu thân sinh Đại Hoàng tử, dù cho nhìn hắn như cái gai trong mắt cũng phải kiêng nể ba phần.

Hoàng Phủ Kỳ nhìn về phía Phụ hoàng, lão đã già rồi, thân hình từng cao lớn giờ đã bắt đầu khô héo, đôi mắt từng sáng ngời biến màu đục đục, động tác cũng theo đó chậm chạp đi nhiều.

Tuy uy nghiêm bậc đế vương vẫn còn, nhưng rốt cục tuổi tác không chống trọi được với tuế nguyệt, liệu còn có thể ngồi trên vương vị được bao lâu nữa?

Lại chưa cần nhắc được ai.

Một ngày lão ngã xuống rồi, Hoàng thất này tất sẽ nổi sóng một phen gió tanh mưa máu.

Mà Hoàng Phủ Kỳ hắn, nhất định là kẻ thắng, bằng không là chết. Điểm này hắn là người minh bạch nhất.

“Phụ hoàng, nhi thần đêm qua mơ thấy mẫu phi, người dặn dò nhi thần nhất định phải hiếu thuận với Phụ hoàng. Mẫu phi khóc nhiều lắm, nói những năm tháng qua không thể ở bên hầu hạ Phụ hoàng, người thực lòng tạ lỗi.”

Hoàng Phủ Kỳ vẻ mặt bi thiết, khiến đôi mắt Phụ hoàng cũng ngân ngấn dòng lệ, nhớ tới ái phi đã thần hồn tiêu tán lại vô cùng đau lòng.

“Hoàng nhi, mấy năm nay thật khổ cho con, Hoàng hậu nàng... Ai...”

“Nhi thần không khổ, có Phụ hoàng thương nhi thần là đủ rồi.”

Hoàng đế nhìn đứa con trước mắt, dù cho nó đã trưởng thành ở trong mắt mình vẫn cứ là đứa bé con tập tễnh bước đi năm nào.

Bản thân cũng muốn sớm truyền ngôi vị cho nó, nhưng lại vướng Hoàng hậu cùng Đại Hoàng tử bên kia, nên làm thế nào cho tốt?

Đầu Hoàng đế lại bắt đầu đau.

4. Chương 4

Đã được một tháng từ ngày chuyển vào Ly Thu Uyển.

Hoàng Phủ Kỳ vẫn như vậy, vội vàng đến rồi đi, chưa từng lưu lại qua đêm.

Với y, nhiều lắm cũng chỉ ôm hôn đơn thuần.

Một ngày nọ, Hoàng Phủ Kỳ trong lúc uống say lại cọt nhả nói với y,

“Thu nhi nha, ta không bức người, ta không cần người đối ta giống như đối với những kẻ khác. Ta muốn người thật tâm thương ta, bởi vì ta cũng thật tâm thương người.”

“Văn An, người quá chén rồi.” Nhìn kẻ say khật khưỡng đến mức nào rồi kia còn ngoan cố bò lên lưng ngựa, Ly Thu thực cảm thấy buồn cười.

“Thôi, đêm nay người ở lại đây đi, như vậy rồi còn hồi cung sao được.” Ly Thu nửa đỡ nửa ôm Hoàng Phủ Kỳ quay về phòng.

“Thu nhi, trời ta lại, bằng không ta sẽ ăn người mất.” Hoàng Phủ Kỳ mềm người nhào thẳng vào Ly Thu cực kỳ không đứng đắn mà nói.

“Nhưng người là Ninh vương, sao ta dám trời người được?!”

Ly Thu đỡ Hoàng Phủ Kỳ nằm lên giường, giúp hắn lau mặt đổi y phục.

“Thu nhi, Thu nhi, cho ta ôm người ngủ được không?” Hoàng Phủ Kỳ vừa dứt lời đã vươn tay túm lấy thắt lưng Ly Thu, kéo một cái y liền như thể ngã vào lòng hắn.

“Được được được, ta nói không được sao? Ngài là chủ ngài là gia!” Ly Thu cởi áo ngoài, liền nằm xuống một bên.

“Đừng, đừng gọi ta là gia, ta nói rồi, gọi là Văn An, Văn An ấy! Ngốc, gọi là gia nữa ta không mang điểm tâm cho đâu.”

Hoàng Phủ Kỳ cười khan một tiếng, lại kéo Ly Thu vào lòng ôm chặt.

Ly Thu cũng phì cười theo hắn, thì ra, Ninh vương này vẫn còn nhớ rõ câu uy hiếp “điểm tâm” kia nhỉ!

Hoàng Phủ Kỳ cạnh bên chìm thật sâu vào giấc ngủ, khuôn ngực phập phồng hít thở đều đặn.

Ly Thu mở mắt ra, nương theo ánh trăng quan sát người thuần đơn ôm y ngủ say.

Hàng lông mi thật dài, đôi mắt nhắm nghiền, mũi cao anh tuấn, đôi môi mị hoặc, đường nét khuôn mặt rõ ràng.

Thật đẹp, đẹp hơn cả y nữa, một hoàng tử đẹp đến như thế sao lại nói thương y?

E rằng chỉ là nhất thời nông nổi mà thôi, qua một thời gian, nói không chừng sẽ chán, cũng không để ý đến nữa.

“Người trẻ tuổi lại tràn ngập nhiệt huyết, người có thể kiên trì cố chấp mà yêu. Nhưng ta thì không, trừ bỏ gương mặt cùng thân thể khiến người ta mê luyến này, ta không có gì nữa cả, đến cả tâm cũng không, ta có thể cho người được gì đây? Ta không muốn một ngày bị người vứt bỏ như chiếc giày rách, rồi phải tự mình gom nhặt những mảnh vỡ lòng mình, người hiểu không?”

Ly Thu nhìn gương mặt bất tri giác kẻ bên, nhẹ giọng nói, thanh âm tinh tế khe khẽ luồng lách vào tận sâu đáy lòng, biến thành một vòng khóa chắc chắn vây chặt lấy bản thân.

Ly Thu nhắm mắt lại, cúi đầu tựa vào lồng ngực ấm áp của đối phương, tựa như một con mèo nhỏ lòng luôn bất an tìm nơi dựa dẫm.

Có người khe động hàng mi dài, rồi lại yên lặng trở lại.

Đêm đó, người này cùng người kia, ai cũng không biết đối phương rốt cuộc mang thứ tâm tình gì chìm vào giấc ngủ.

Hết thấy đều khắc trên từng bánh răng số mệnh, chuyển động vội vàng, không có lấy một cơ hội nhỏ nhoi để dừng chân hay hối hận.

Mặt trăng lấp ló nơi hải đảo

Gặp Thỏ ngọc

Ngọc thỏ sớm mọc chốn đông phương

Kìa mặt trăng rời hải đảo

Càn khôn rực sáng trong

Trăng sáng treo trời cao

Như Hằng Nga rời nguyệt cung

Thiếp tựa Hằng Nga rời nguyệt cung

Như Hằng Nga hạ cửu trùng

Lặng lẽ Quảng Hàn cung

A ở Quảng Hàn cung

Quý phi thất sủng, cô độc mà oán hận.

Lần thứ ba nâng chén, chẳng thể dần lòng mà uống cạn một hơi.

Rượu vào lòng buồn càng thêm sâu, mi mục trần bi ai tâm ngập muộn phiền, một thân ứa những đau thương.

Giờ khắc này y là Dương Quý Phi.

Dáng người nhu mì, nhuần nhuyễn phô bày tư thái vắng vất men say liêu xiêu lòng người trên đài.

Dưới đài ánh mắt người ngậy ngốc trông lên.

Hôm nay Nhị hoàng tử Hoàng Phủ Kỳ không tới.

Chỉ loáng thoáng vài vị khách thừa nhật, hoặc giả là khách quý, hoặc giả, là khách quý không nên hạnh ngộ.

Hắn là đương kim Đại hoàng tử, Tấn vương Hoàng Phủ Hùng, tự Văn Kiến.

Vốn hắn tìm tới chỉ để xem mặt con hát được hoàng đệ hắn coi trọng.

Cái đó gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Vậy nên một kẻ hèn mọn bên người cũng không thể bỏ qua.

Song, chưa gặp chưa biết, gặp rồi tâm tình lại chỉ hỗn loạn hơn thêm.

Có lẽ bởi ‘Quý phi’ hôm nay thực mê người,

Có lẽ cũng vì đó là người của “đối gia”.[2]

Dù sao hắn cũng bỗng nhiên cảm thấy muốn đoạt lấy người kia, có lẽ cũng là chuyện không tệ.

Nam nhân hiếu thắng, đôi khi cũng chỉ là vài chuyện vô vị không duyên cớ.

Hắn chẳng tiếc gì, chỉ cần việc gì cũng có thể thắng được hoàng đệ kiêu ngạo kia, thế là được.

Diễn xong màn, Ly Thu quay lại hậu đài tẩy trang thay y phục.

Đột nhiên phía ngoài vọng vào tiếng nói lao xao.

“Hậu đài sao có thể ra vào tùy tiện như thế được.” Dường như là tiếng của sư phụ.

“Cút ngay, người dám chặn đường đương kim Đại hoàng tử?”

“Ai u, gia, thỉnh thỉnh thỉnh...”

Không đợi Ly Thu phục hồi lại tinh thần, một bóng người đã lại gần đứng sát bên trái tay.

Người vừa tới mang theo ánh mắt nghiền ngẫm như đánh giá con mồi, quang mang ngạo mạn không thể kháng cự.

“Thu Quan Nhi, đêm nay liệu có hứng thú tiếp bản vương cùng ăn một bữa?”

“Gia để mắt tới tự nhiên là phúc khí của ta, nhưng là sợ đêm muộn không về lại khiến Ninh vương mất hứng.”

Ly Thu ra vẻ khổ não nhìn Hoàng Phủ Hùng cười cười, cả người một bộ dáng không thể tự làm chủ.

“Yên tâm, hôm nay Phụ hoàng triệu hần ra ngoài thành làm việc, đêm nay sẽ không về đâu.”

Một câu nói ra khiến Ly Thu choáng váng mặt mày, xem ra, tránh không khỏi đêm nay rồi?

Thôi thì, binh đến tướng chặn, nước đến đắp đê, thế nào cũng được.

Dù sao, đã sớm quen rồi chẳng phải sao?

Chẳng qua nếu để người nọ biết được, có lẽ sẽ tức giận lắm.

Trong lòng cũng mơ hồ không muốn để hần vì việc này mà phải bận tâm.

Ai ai chẳng biết quan hệ giữa Đại hoàng tử cùng Nhị hoàng tử vô cùng căng thẳng.

Nếu chính mình lại đạp thêm một cước, chẳng phải lại càng thêm loạn?

Suy tính cân nhắc thoáng qua một chút, Ly Thu kéo khéo miệng thành một nụ cười vô hại thuận ý mà nói,

“VẬY TIỂU NHÂN CUNG KÍNH KHÔNG BẰNG TUÂN MỆNH.”

Hoàng Phủ Hùng nghe vậy cười hết sức đắc ý, trong lòng thầm vui mừng: Hoàng Phủ Kỳ, cái gì người có ta cũng đều có thể!

Sớm ngày hôm sau, Ly Thu ngồi kiệu trở về Ly Thu Uyển.

Vừa chớm tới cửa liền nhìn thấy một khuôn mặt anh tuấn xám xanh.

“Tối hôm qua đi đâu?”

“Xã giao” Ly Thu đã mệt muốn chết, lại không thể tránh được người đang một mặt tức giận kia.

“Xã giao với hoàng huynh ta?”

“Biết rồi còn hỏi?” Bất tri bất giác Ly Thu cảm thấy mình bị Hoàng Phủ Kỳ chiều quá hóa hư, trước kia y nào dám dùng khẩu khí này nói chuyện cùng gia?

“Người quên hiện tại người là người của ta?” Xem ra, Nhị hoàng tử lần này ăn dấm chua cũng nhiều.

“Chưa quên, nhưng người cũng biết đó là hoàng huynh của người, ta dám cự tuyệt Tấn vương đường triều sao? Chỉ là thứ tiện dân, chẳng lẽ ta không muốn sống nữa à?”

“Vậy người có thể cho người đi thông tri!” [3]

“Đi đâu thông tri? Tìm ai thông tri? Chờ được người đến đầu cùng thân ta đã nằm đôi ngã rồi!”

“Người cho hần chạm vào người?”

“Cùng con hát ở một chỗ, không lên giường chẳng lẽ đắp chăn tâm tình thâm đêm?!” Ly Thu tức giận trả lời, tiện miệng lại nói nhỏ một câu “Trừ người ra.”

Hoàng Phủ Kỳ không nói gì, lẳng lặng nhìn Ly Thu, một lát sau lại đột nhiên thấp giọng, “Thực xin lỗi”

Ly Thu giật mình, chưa kịp hiểu tại sao cái người cao cao tại thượng đáng lẽ ra phải nổi giận này lại chịu nghe y giải thích, đã bị kéo tuột vào lòng hần, độ ẩm cơ thể khiến y bỗng nhiên muốn khóc thật lớn, nhưng cuối cùng vẫn chỉ ngẩn ngơ mở to mắt, đầu óc trống rỗng.

Nước mắt này, y đã vứt bỏ rất lâu rồi.

Ly Thu thích cười, lúc nào cũng chỉ cười, cười lên hồn nhiên đầm đìa, nụ cười khiến cả sắt thép cũng hóa tơ mềm quần quít.

Cũng như, chưa từng có người thấy nước mắt Ly Thu.

Bởi vì, nụ cười y cho người khác, mà lệ, y giữ cho riêng mình.

Đã từng, y nằm trong lòng sư ca, mặc kệ mọi thứ mà òa khóc, bởi chỉ có người kia hiểu hết đau đớn của y, oan ức của y, sợ hãi của y.

Sư ca tên Thanh Hàn, lớn hơn y ba tuổi, cùng phận vai đán .

Khuôn mặt thanh tú, mắt phượng nhỏ dài, dáng người yếu điệu, một linh nhân thực yêu mị.

Quý phi tủy tử của Ly Thu, chính là năm đó sư ca đích thân truyền thụ, bằng không y đã chẳng thể nhìn ra bi thương tủy mị trong đó.

Nhưng mà, Thanh Hàn là người cá tính cực điểm, mạnh mẽ, quật cường, cao ngạo, lãnh diễm vô cùng, khi đó người người ngưỡng mộ lan tới cả nửa kinh thành.

Bái thiếp từ quý tộc hoàng cung đưa tới chưa bao giờ ngừng, nhưng y vẫn một mực xa cách, vì thế đặc tội không ít người.

Một nam tử thoát tục dường như lằm lằm mà nhập vào hồng trần như thế, chung quy vẫn không tránh khỏi một chữ tình oan trái.

Không yêu thì thôi, một khi yêu rồi, chính là trả giá bằng cả sinh mệnh.

Ly Thu cũng mừng cho sư ca, người kia gia thế hiển hách, người kia tử mĩ sẵn sóc, người kia tình thâm ý trọng.

Chẳng màng là Thanh Hàn chỉ nhiệm lạnh ho khan đôi chút, hần đều lo lắng tới mức bỏ hết mọi sự ở Giang Nam tự mình tới tận kinh thành.

Chỉ vì đưa một ngụm thuốc cho người trong lòng mình, Ly Thu đứng nhìn cũng thấy mắt ướt theo mà hạnh phúc.

Sau đó Thanh Hàn hạ quyết tâm cùng người kia rời khỏi, ly khai gánh hát, chặt đứt hậu lộ, nguyện cùng người kia bên nhau đời đời kiếp kiếp.

Khoảng chừng một năm sau, lại thấy y quay về, khắp người là vết thương, một người từng cao ngạo đến thế lại quỳ sụp xuống, cầu xin sư phụ thu nhận lại y vào gánh hát.

Ly Thu không hiểu, không hiểu vì sao sư ca thay đổi, thành người tiểu khán hồng trần [4], thành người hoan hỉ mà điên đảo chúng sinh, thành người bận bịu lưu luyến khắp các phủ đệ vương tôn quý tộc.

Nhưng Ly Thu biết, sư ca không vui vẻ. Vết bi thương sâu thẳm cứ hiển hiện như thế, y nhìn thấy rõ ràng mình bạch, nhưng cũng không dám hỏi một lời.

Cứ thế, kết cục như đã được định sẵn, sư ca nhiễm tật bệnh, điều trị ra sao cũng không khỏi.

Đại phu nói là tâm bệnh, bất lực.

Ly Thu ôm Thanh Hàn khóc, khóc đến khản cả giọng, tới vài ngày không thể hát xướng, còn bị sư phụ phạt quỳ.

Thanh Hàn nuốt tiếc yêu thương xoa đầu y, ánh mắt phiêu du thật xa chậm rãi nói,

“Yêu, chỉ là thứ nhất thời mà thôi. Với hần mà nói, ta chỉ là một nam sủng nhỏ nhoi. Ta đã nghĩ rằng ta khác, ít nhất cũng hơn những người trong phủ hần. Nhưng chưa được nửa năm ta đã bị gạt sang một bên cô độc hiu quạnh, nhìn hần dùng hết ôn nhu đã từng mà yêu thương người mới. Vậy nhưng ta không muốn rời đi, dù chỉ có thể nhìn bóng dáng hần thôi, ta đã thỏa nguyện rồi. Chỉ là, nước mắt người xưa sao bằng nụ cười người nay, một chút hiểu lầm hần liền đem ta đánh tới sống dở chết dở, đuổi ta ra khỏi phủ. Thu nhi, người ngàn vạn lần đừng học theo sư ca, lạc vào kiếp bi thương, vẫn chẳng thể nào xóa bỏ vết thương trong lòng.”

“Sư ca, người còn yêu hần không?”

“Yêu! Chỉ vì yêu hần ta mới thành bất kham thể này” Thanh Hàn khóc, không nói gì nữa, ánh mắt như phiêu đi xa hơn, không ai biết trước khi y ra đi, lòng có còn ôm mỗi tưởng niệm những dịp dằng lưu luyến triền miên năm đó hay chăng.

Sau khi Thanh Hàn qua đời, Ly Thu không còn khóc nữa, toàn bộ nước mắt của y đã chôn vùi theo thân thể sư ca cùng hạ táng.

Y hát khúc Quý phi túy tửu, thấm vào lòng từng bị thương cùng ai oán vị quý phi thất sủng.

Bóng dáng Thanh Hàn như phảng phất trước mắt y, lần lần nhắc nhở y, hồng trần vô tình, ái tình vô dụng.

Chẳng trách, chẳng trách Thanh Hàn sau khi trở về chỉ muốn hát một khúc này.

Y cũng như Dương Quý Phi, đều thương tổn vì tình yêu, cuồng dại vì tình yêu.

Không lâu sau, người kia từ Giang Nam đến kinh thành, tới gánh hát tìm Thanh Hàn, nói muốn đưa y về.

Ly Thu lạnh nhạt nhìn người kia, lạnh lùng mà nói “Sư ca đã chết.”

Người kia sửng sốt, ngẩn ra, lão đảo một chút, lại đứng vững trở lại.

“Táng ở đâu? Ta muốn gặp y.”

Người kia có đau không? Ly Thu tò mò nhìn biểu tình người kia, hy vọng ít nhất cũng có thể thấy một giọt nước mắt, nhưng là không hề có.

“Ta nghĩ y không muốn gặp người, đi đi, đừng khiến cho y chết rồi còn không an tâm.”

“Thôi” Người kia quay đầu rời khỏi, không một chút lưu luyến, nhìn như tuyệt tình.

“Đáng giá sao? Hần biết người chết rồi, chỉ buông một tiếng ‘thôi’ là xong, đáng giá để người yêu đến hủy hoại bản thân như thế sao? Đáng giá người trước khi chết còn nhớ nhung hần đến thế sao? Đáng giá sao? Sư ca sao lại ngốc thế chứ?”

Ly Thu lặng lẽ thở dài trong lòng với sư ca đã qua đời.

Y không hề biết, hàng mi người tuyệt tình quay đầu đi kia khẽ run lên, nước mắt chảy dài, đôi môi bị cắn tới bật máu.

Đau buồn nhất thế gian này, là khi hối hận đã không còn kịp, nhìn không thấy nụ cười người thương yêu khi xưa, ôm không được thân hình từng đêm đêm tựa vào lòng mình.

Thanh Hàn nở nụ cười, dưới địa phủ bình thản bước lên cầu Nại Hà, uống chén canh Mạnh Bà, không còn chút luyến lưu.

Thị thị phi phi, tình tình ái ái, phút cuối dùng sinh mệnh vẽ nên sóng lớn dâng cao, một lần vĩnh viễn rời xa, đổi lấy một giọt nước mắt chân tình, thế là đủ.

Thần tình khôi phục lại, người trước mắt đang dùng ánh mắt trong suốt mà nhìn y, phảng phất chảy tràn những ôn nhu.

Ly Thu chợt nghĩ, người kia năm đó, cũng là dùng ánh mắt như vậy nhìn sư ca.

“Từ mai không diễn xướng nữa, được không?” Hoàng Phủ Kỳ dè dặt cẩn thận hỏi Ly Thu.

“Được.” Trả lời thật rõ ràng, kỳ thực là cảm thấy quá mệt, hát xướng thực mệt mỏi.

Hoàng Phủ Kỳ vui vẻ nhoẻn miệng cười nói “Từ mai, ngày nào ta cũng sẽ tới đây với người, yên tâm, sẽ không có ai ức hiếp người nữa.”

Ức hiếp? Y sợ sao? Chưa từng bao giờ.

Y chỉ sợ trái tim nhen lên hy vọng, nhen lên mê luyến, nhen lên dựa dẫm lệ thuộc.

Y phát hiện lúc này y có chút sợ hãi con người dịp dằng này.

Bởi vì dịu dàng như thế, y không dám đáp lại, y không muốn giống như sư ca.

Tuyệt đối không muốn.

[1] Túy tửu: say rượu

[2] Đối gia: kẻ đối địch

[3] Thông tri: báo tin

[4] Tiểu khán hồng trần: cười ngắm hồng trần – bàng quan lạnh nhạt với mọi sự đời

5. Chương 5

Hoàng Phủ Kỳ nói được làm được.

Những ngày đó, hẳn thực sự mỗi ngày đều về Ly Thu Uyển ở cùng y.

Dường như y chính là món trân bảo quý giá nhất trong lòng bàn tay hắn, chỉ hận không thể nhập vào xác thịt mà chớ che.

“Đừng đối tốt với ta như thế” Ly Thu tựa vào vòm ngực quen thuộc, thoáng chút mê muội.

“Ta sẽ đối tốt với ngươi” Hoàng Phủ Kỳ vẫn kiên định một lòng.

“Văn An...” Lời nói phía sau tất thấy đều bị đôi môi mềm nhẹ ngăn cản lại, chẳng kịp thở, chỉ đành khẽ nhếch môi hít lấy một chút không khí.

Thừa cơ đầu lưỡi liền trượt vào quần quít lấy môi răng y, tựa hồ muốn hút hết tất cả lý trí.

Đầu óc trống rỗng hoàn toàn, chỉ có thể thuận theo dâng lên đầu lưỡi chính mình, dây dưa quần quít cùng nhau, hôn đến bỏ quên thiên địa.

Hoàng Phủ Kỳ vừa lòng nở một nụ cười, rời khỏi bờ môi bị cắn đến đỏ thẫm kia, lại nâng khuôn mặt y lên si ngốc nhìn.

“Ngươi nhìn đủ chưa?” Ly Thu cảm thấy mặt nóng như bị lửa thiêu, tựa một hài tử nhỏ bé lúng túng đến cực điểm lại cố gắng bày ra vẻ không có việc gì.

“Thu nhi, nguyện ý không?”

Ly Thu ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt Hoàng Phủ Kỳ, dự vọng bùng cháy trong cặp nhãn thần kia thanh thanh sở sở làm y hiểu rõ ý tứ trong lời nói của hắn.

“Ta không ép ngươi, lại càng không mong ngươi chỉ coi ta là gia là chủ tử, ta ghét như vậy. Cho nên, nếu ngươi không muốn, ta nguyện ý chờ.”

Hoàng Phủ Kỳ đặt bàn tay mình lên ngực Ly Thu nơi trái tim đang đập, cảm nhận từng nhịp hỗn loạn không chút bình tĩnh.

Ly Thu càng mê hoặc, nên trả lời sao đây?

Nếu như nói nguyện ý, có phải hay không ý tứ là ngay cả tâm đều có thể trao cho hắn?

Nếu nói không nguyện ý, lại sao đành lòng mà tổn thương một người cho mình cả tấm chân tâm?

“Thôi vậy, ta không bức ngươi, từ từ rồi đến.”

Về mặt thất vọng của Hoàng Phủ Kỳ tựa như mảnh gai nhỏ đâm vào lòng Ly Thu, bất giác không kiềm được mà nắm chặt lấy cánh tay đang muốn buông mình ra.

“Thu nhi ngươi?” Hoàng Phủ Kỳ mắt ánh lên, nhìn Ly Thu mặt đỏ bừng, mừng rỡ hỏi lại y “Thực sự nguyện ý sao?”

Vẫn không lời hồi đáp, xin lỗi, thực sự không cách nào hứa hẹn một câu, một số lời khi đã nói ra sẽ không bao giờ thu hồi trở về được.

Nhưng y vẫn sợ, y sợ thừa nhận sự phòng bị của bản thân đang từng chút từng chút một tan biến, sợ thừa nhận trái tim mình từng chút một thất thủ.

Vậy nên, chỉ có thể dùng hành động che dấu nỗi hoang mang trong lòng.

Ly Thu chủ động vòng hai tay lên cổ Hoàng Phủ Kỳ, nâng mặt lên hôn hắn, lần đầu tiên, cam tâm tình nguyện hầu hạ dưới thân thể cùng giới tính.

Sư ca, dường như ta lĩnh hội được tâm tư của người, nhưng mà, ta không thể giống như người.

Ta có thể dâng lên thân thể này, từ đây chỉ vì hắn một người, theo hắn cười, ở bên hắn tới khi hắn quay người đi trước! Thế là hết.

Nhưng ta chẳng thể đủ dũng cảm mà nói một tiếng yêu, cũng sẽ không ngốc nghếch mà bày ra lòng mình cho hắn nhìn ngắm.

Phải chăng vĩnh viễn không nói một chữ kia, sẽ không bao giờ nhận về thương tổn? Sẽ không đau đớn? Không bị sớm ngày vứt bỏ?

Sư ca, ta làm đúng hay không?

Sư ca, ta chỉ không muốn giống như người, nước đổ rồi sao hốt được lại!

“Thu nhi, ta yêu người”

Hắn nói vậy.

Rồi mới tiến vào thân thể y.

Thở dốc, rên rỉ, dây dưa, giằng co, run rẩy.

Tay hắn mơn trớn y từng tắc da thịt, tay y cào siết lưng hắn.

Hắn dùng môi hôn giằm bớt cho y đau đớn, y dùng mở ra sâu nhất cho hắn thỏa mãn.

Hai thân hình vì nhau mà thiêu đốt cháy bỏng, tại một khắc kia lần đầu cùng nhau gắn kết chặt chẽ hoàn hảo.

Giữa cơn cao trào, trong cơn khoái cảm vỡ tan y ngửa đầu về phía sau, hóa thành một đường cong mỹ lệ, thanh âm trong yết hầu nhẹ nhàng thở than,

“Văn An...”

Nhưng mà ba tiếng “Ta yêu người”, vẫn là nuốt xuống không buông.

Là thứ duy nhất y còn có thể giữ lại.

Từ sau đêm đó, Hoàng Phủ Kỳ thương y càng sâu, Ly Thu cảm thấy bản thân dường như đã được nuông chiều đến vô pháp vô thiên [1] rồi.

Y kêu gào đòi Hoàng Phủ Kỳ chơi vật tay với y, biết rõ bản thân nhất định sẽ bại,

Thế nhưng lại thích nhìn hắn vụng trộm nhường nhịn, trong lúc giằng co chẳng phân được thắng thua, y lại xấu tính dùng luôn cả tay trái để chơi.

“Thắng rồi!” Ly Thu cười giòn ghet như một đứa trẻ đơn thuần vui sướng, dưới ánh nhìn chiều chuộng của Hoàng Phủ Kỳ mà hưởng thụ hạnh phúc.

Y cũng sẽ nhân lúc hắn xử lý công vụ, tới gây sự bằng cách dùng ánh mắt u oán vô hạn mà xướng một khúc Bá Vương Biệt Cơ.

Mỗi một tiếng “Đại vương ơi” chọc Hoàng Phủ Kỳ không thể không buông tông quyền [2] trên tay xuống, túm lấy y đè chặt trên bàn ôm hôn mãnh liệt một trận.

“Đừng có câu dẫn ta” Hoàng Phủ Kỳ oán trách y, khẩu khí lại nhiều hơn một chút làm nũng.

“Ta đến thử xem Ninh vương Điện hạ có chuyên tâm xử lý quốc vụ hay không, ai biết được lại thiếu định lực đến thế.”

Ly Thu khúc khích cười, hơi thở gấp gấp, đôi bàn tay không an phận ve vuốt trước ngực Hoàng Phủ Kỳ, đột nhiên dùng sức nhéo mạnh, làm một cái mặt quý, vội vàng nhảy xuống quay đầu bỏ chạy.

“Giỏi lắm Ly Thu! Đêm nay thượng người khỏi phải ngủ!” Hoàng Phủ Kỳ cười cười đem ánh mắt nhìn theo thân ảnh đang chạy trốn của Ly Thu, lại không đuổi theo.

Có lần Ly Thu hỏi Hoàng Phủ Kỳ, vì sao ngày ấy người lại nói với ta “Thực xin lỗi”.

Trong mắt Hoàng Phủ Kỳ hiện lên một tia bi thương, hít một hơi nói “Bởi vì ta không bảo vệ được người”

Ly Thu dùng ngón tay chọc chọc lên trán Hoàng Phủ Kỳ, ngọt ngào cười nói “Đồ ngốc”.

Hoàng Phủ Kỳ cũng không nói gì nữa, vô thức ôm lấy người trong lòng chặt hơn một chút, cảm thấy hơi lạnh lạnh.

Sau này, biết đâu sẽ còn lạnh hơn.

Một hồi vui vẻ, một hồi hạnh phúc, một hồi không ưu không sầu.

Thời gian chạy đua cùng dòng cát chảy, so xem bên nào nhanh hơn bên nào.

Chớp mắt, gió thu se sắt ủa về, lá rụng rơi ngập đất, một màu vàng úa khô tàn trăn trong mi mục.

“Lạnh không?” Hoàng Phủ Kỳ cầm lấy áo khoác lên đôi vai gầy của Ly Thu.

Nhân tiện quần chặt lấy y kéo vào lòng ôm chặt, cầm gác lên bả vai y, cọ cọ vào khuôn mặt.

“Sao lại tỉnh dậy? Không ngủ?” Hoàng Phủ Kỳ nhìn Ly Thu đang ngẩn người ngẩn vắng nguyệt tròn vành sáng trong ngoài song cửa nhẹ hỏi.

“Văn An, người bảo trên mặt trăng thật sự có Hằng Nga, có Quảng Hàn cung hay không?”

“Ngốc tử, người sao vậy? Lại muốn diễn Quý phi sao?” Hoàng Phủ Kỳ vừa nói vừa thay y xoa xoa hai bàn tay lạnh băng.

“Ta nhớ tới sư huynh mình” Thanh âm Ly Thu ẩn chứa chút ghen ngào.

“Sư huynh? Sao ta chưa nghe người nhắc tới bao giờ?” Hoàng Phủ Kỳ nghe ra thanh âm của y có tia khác thường, lo lắng hỏi han.

“Y chết rồi.” Nhớ tới kết cục thê lương của Thanh Hàn, Ly Thu bắt chợt rừng mình.

“Thu nhi...” Hoàng Phủ Kỳ trầm giọng đau lòng gọi tên y.

“Nhưng mà sư huynh sẽ phù hộ ta phải không? Ta sẽ không giống như y đúng không?”

“Thu nhi, người đang nói gì vậy?”

“Không có gì, ta chỉ nghĩ tới sư huynh giờ này đang tại địa phủ, không biết còn có thể xướng Quý Phi Túy Tửu hay chăng?” Ly Thu xoay người vòng tay ôm lấy Hoàng Phủ Kỳ, cảm thụ sự ấm áp cho y an tâm.

“Thu nhi” Hoàng Phủ Kỳ như muốn nói gì, cuối cùng vẫn là im lặng không mở miệng, nhu tình nơi đáy mắt chợt lóe một tia dị thường.

Ba ngày sau, Hoàng Phủ Kỳ nhận được thánh chỉ, phụng hoàng mệnh làm sứ thần bản triều đi sứ nước láng giềng.

Ly Thu vốn định đi theo, lại bị Hoàng Phủ Kỳ nghiêm túc nói rằng đây là hoàng mệnh, không phải là đi du ngoạn dạo chơi.

Sau rồi lại dịu dàng an ủi “Thu nhi ngoan, chờ ta trở về sẽ đưa người đi Giang Nam ngắm cảnh, có được không?”

“Người nói rồi đó, không được gạt ta.” Khóe miệng Ly Thu hơi trễ xuống.

“Ừ, ta đã gạt người lần nào chưa?” Ly Thu không hề phát hiện thanh âm Hoàng Phủ Kỳ có phần gượng gạo.

“Hình như là vậy nhỉ.” Ly Thu nhoẻn miệng cười.

Nụ cười đó, trong mắt Hoàng Phủ Kỳ, nhìn ra bi thương.

Thật lâu thật lâu sau, Ly Thu nghĩ, nếu như ngày đó y nghịch ngợm lại kiên quyết đòi đi theo,

Thì hôm nay, phải chăng vẫn là cùng một kết quả?

Thật lâu thật lâu sau, Hoàng Phủ Kỳ nghĩ, nếu như ngày đó y nghịch ngợm lại kiên quyết đòi đi theo,

Thì hôm nay, phải chăng kết cục sẽ đổi thay?

Một lần buông tay, đã chú định, không còn cơ hội quay về thuở ban đầu.

[1] Vô pháp vô thiên: không coi ai ra gì, coi trời bằng vung

[2] Tông quyền: nói chung là sách

6. Chương 6

Hoàng Phủ Kỳ rời đi được ba ngày, Ly Thu Uyển liền đón một vị khách không mời.

“Thu Quan Nhi, Tấn vương thỉnh ngài đêm nay qua phủ gặp mặt.”

Thiếp mời đưa tới trước mắt Ly Thu, từng chữ mạ vàng chói lọi, hiện rõ quý khí chủ nhân.

Ly Thu mắt nhìn thiếp mời, miến cưỡng nói “Hôm nay thân thể ta không được thoải mái, để ngày khác đi vậy.”

Y không hiểu vì sao mình lại không muốn sống nữa mà nói lời cự tuyệt, đây chẳng phải là tác phong của y, huống gì đối phương lại là Tấn vương Hoàng Phủ Hùng?

Tên sai vật chằm chú nhìn Ly Thu, trong mắt lộ vẻ không hài lòng lại vẫn bình tĩnh nói “Tiểu nhân đã biết, sẽ trở về bẩm báo lại, đã làm phiền rồi.”

Nhìn người nọ rời đi, lòng Ly Thu mơ hồ cảm giác được một hồi phong ba bão tố sắp ập đến.

Văn An, nhanh trở về đi! E rằng ta chống cự không được bao lâu nữa rồi.

Thiếp mời ba ngày liên tục đưa tới, y khước từ đủ ba ngày.

Ly Thu cũng không ngờ rằng vị Tấn vương cao cao tại thượng không ai bì kịp nọ lại có thể kiên nhẫn tới vậy.

Chính là như sở liệu của Ly Thu, sau lần thứ ba nhận được lời cự tuyệt, nhẫn nại của Hoàng Phủ Hùng đã đến cực hạn.

“Ly Thu, ta nể mặt ngươi lại không biết xấu hổ, ngươi cho rằng có Hoàng Phủ Kỳ bảo vệ thì ngươi có thể ở trước mặt bản vương diễu võ giương oai?”

Hoàng Phủ Hùng càng nghĩ càng giận, Hoàng Phủ Kỳ chính là cái gai trong mắt, vậy mà lần này Phụ hoàng lại giao cho hắn đi sứ nước láng giềng, khác nào đổ thêm dầu vào lửa?

Chuyện lần này ngoài mặt tuy là đi sứ, nhưng thực chất lại là đi đề thân [1], hai nước thông hôn nhằm ổn định giao hảo.

Giả như Hoàng Phủ Kỳ có được lòng tin của quốc quân nước láng giềng cưới được công chúa của họ, ghê Thái tử chẳng phải sẽ về tay hắn hay sao?

Cục tức này Hoàng hậu nuốt không trôi, Tấn vương lại càng nuốt không được.

Huống chi mấy ngày này, đến cả cái con hát hèn mọn được Hoàng Phủ Kỳ nuôi dưỡng chưa đầy tháng cũng dám cả gan kiêu ngạo không đem hân để vào mắt.

Ngôi vị Đại hoàng tử của hân là giả hay sao?

Đêm đó, cuối cùng Ly Thu phải tới phủ đệ Tấn vương.

Không phải tự ý đi, mà là bị người trói lại dẫn đi.

Nhìn thoáng qua ánh mắt âm trầm của Tấn vương, Ly Thu bỗng thấy người lạnh run.

“Thu Quan Nhi thể diện cũng lớn nhỉ, còn phải để bản vương sai người tự tay mang người qua.”

“Chẳng hay đêm hôm khuya khoắt Gia còn tìm tiểu nhân đến có gì sai bảo?” Ly Thu hạ quyết tâm, dù thế nào cũng phải gắng chống đỡ chờ Hoàng Phủ Kỳ quay về.

“Biết làm sao được, cũng tại người mấy ngày nay không xướng hí khúc, hại ta muốn gặp người cũng chẳng thấy mặt.”

“Thì ra Gia muốn nghe tiểu nhân xướng ca, nói vậy thì, Gia muốn nghe khúc nào?”

“Sai rồi, ta không muốn nghe hát, so với hát hò ta càng nhớ thân thể của người hơn! Ai...sao lại để một mình Hoàng đệ bao cơ chứ? Tiếc thật, ta còn nhớ rõ dáng điệu lẳng lơ của người đêm đó mà.”

Hoàng Phủ Hùng tay không an phận nhéo má Ly Thu, y vừa giật mình, nhớ tới gương mặt Hoàng Phủ Kỳ lại ngửa đầu ra sau tránh đi bàn tay đó.

“A, sao vậy, lẽ nào người còn định liệu vì hân thủ thân như ngọc sao? Thu Quan Nhi?” Đại hoàng tử treo lên một miệng cười, trong mắt lửa giận càng sâu “Hoàng đệ đi lần này đâu cũng phải một hai tháng, không ai cùng người có bao nhiêu tịch mịch. Bản vương là có ý tốt muốn thay Hoàng đệ bảo bối của ta hảo hảo yêu thương người. Huống hồ, lần này hân đi sứ là để đề thân đấy, đợi hân đưa được công chúa về làm phi tử rồi còn nhớ được Thu Quan Nhi người là ai đây? Đến khi đó người hầu hạ ta thoải mái, ta còn có thể thu nhận người, bảo đảm cho người tiếp tục hưởng vinh hoa phú quý.”

Nửa lời sau Ly Thu đã hoàn toàn không nghe thấy nữa, y bỗng nhiên rất muốn cười, thì ra đây là nguyên nhân Hoàng Phủ Kỳ không cho y đi theo sao?

Hân đi cưới công chúa? Một nữ nhân? Là người có thể danh chính ngôn thuận dùng thân phận cao quý mà gả cho hân, là nữ nhân có thể sinh con cho hân sao?

[Thu nhi, ta thật lòng thích người]

[Thu nhi, nguyện ý không?]

[Thu nhi, ta đã gặt người bao giờ đâu]

[Thu nhi, ta yêu người]

Ta yêu người, ta yêu người, ta yêu người.

Là ma chú, là độc được, là một thuốc lựa trắng bức người tự tận.

Người yêu được bao lâu? Tình yêu của người được bao sâu? Yêu, đến cùng vẫn là lấy một nữ nhân.

Đây chính là sự thực.

“Xem gia nói kia, cái gì thủ thân cái gì như ngọc chứ, ta chỉ là một con hát nhỏ nhoi, sao giống như cô nương khuê các được? Gia thực biết nói đùa!” Ly Thu nhìn Hoàng Phủ Hùng chớp chớp mắt, ra vẻ thẹn thùng cúi thấp đầu.

“Xem ra là thông suốt rồi?” Hoàng Phủ Hùng thản nhiên nhìn Ly Thu “Từ mai chuyển qua đây đi, để gia ta mỗi ngày đều thương người.”

“Thật là phúc khí tiểu nhân tu luyện ba đời” Ly Thu ngã vào lòng Hoàng Phủ Hùng, kề sát vành tai đối phương thở khí như lan, chiều này y đã dùng rất nhiều năm, dù biết hậu quả ra sao, nhưng mà chẳng hề gì.

Ly Thu, vẫn là Ly Thu như thế.

Nhu thuận, khả ái, ngày ngày tươi cười đầm đìa, ánh mắt vô tội khẽ chớp liên khiến người người thần hồn điên đảo.

Cho dù thiếu một bước nữa y đã vì một người, dỡ bỏ hết thủy nguyệt trang.

Vậy nhưng y còn kịp rút thân đúng lúc, chạy trốn khỏi cạm bẫy ngọt ngào kia.

Sư ca, ta nói rồi, ta sẽ không bước trên con đường xưa kia người từng đi nữa.

Ta tỉnh táo hơn người, cho nên tâm của ta, còn nằm ngoài lục đạo.

Ngoài lục đạo sao?

Đêm sâu, sương phòng còn vang tiếng thở dốc làm người ta đỏ mặt.

“A... A

a...A a

~~ô~~”

“Thật là đồ lẳng lơ

nâng lên thêm chút nữa

”

“Không cần ~~ a ~~ ô

”

“A

Văn An

Văn An

”

Ly Thu nằm sấp trên giường nhận lấy khoái cảm trong người, vô thức bật thốt ra.

“Ba ~~” Bị người vặn lấy mặt, chưa kịp phản trần đã nhận một bạt tai, cảm giác nóng rát xông thẳng lên não.

“Người vừa kêu cái gì? Tiện nhân!”

“Dạ... Thực xin lỗi, Gia, ta không dám nữa” Ly Thu ngậm lệ cắn môi, ngay cả y cũng không hiểu vì cái gì lại ở trên giường kẻ khác mà kêu tên của người kia.

Để bồi tội, y chủ động dựa người, cắn lên đôi môi vừa định mở ra trách mắng y.

“Đáng chết” Chỉ nghe Hoàng Phủ Hùng gầm nhẹ một tiếng, lại một lần đem y đè xuống, trừng phạt xé rách thân thể y.

Văn An

Hai chữ này, lẽ nào đã chôn sâu trong lòng rồi sao?

Tâm ngoài lục đạo, tự bao giờ đã bước vào hồng trần? Chịu đựng trần ai cay đắng?

Hai mắt mơ màng, nhìn không thấy dự vọng thối nát hiển hiện, duy chỉ một thân ảnh đang ngàn dặm với xa.

Dịu dàng khẽ cười, một tiếng lại một lời “Thu nhi”

Không cần.Không cần.Không cần

Tiếng kêu “Không cần” khản đặc như xé toạc cổ họng.

Nào ai hay, một tiếng vô vọng “Không cần” kia, là cho bản thân, hay là cho người khác?

Bên ngoài lục đạo sao?

Kỳ thực đã sớm rơi vào thế tục hồng trần, chỉ là chưa nhận ra mà thôi.

Nửa tháng trôi đi Nhị hoàng tử hồi kinh.

“Hoàng huynh, người của ta có phải hay không nên trả lại cho ta?” Hoàng Phủ Kỳ nhìn Hoàng Phủ Hùng vẻ mặt đặc ý, mặt cười mà tâm không cười nói “Hoàng huynh, tháng sau Hoàng đệ ta đại hôn rồi, đại lễ cùng phải chuẩn bị thỏa đáng, mấy thứ dung tục ta sẽ không thích đâu.”

“A? Vẫn biết hoàng đệ mỹ mạo toàn tài, nhất định được Nghi Phương công chúa xem trọng! Xem ra sau này ta còn phải thường xuyên chiếu cố Ly Thu của người cho tốt, tránh cho y tịch mệnh cô đơn.”

“Thời gian rồi thật đã làm phiền hoàng huynh, hoàng đệ ta phi thường bất an a. Sao có thể không biết xấu hổ tiếp tục gây thêm phiền nhiễu cho hoàng huynh? Người của bản điện tự bản điện sẽ chăm sóc cho tốt, đã khiến hoàng huynh lo lắng rồi.”

“Hừ” Đại hoàng tử cười lạnh tiếp tục nói “Người ta sẽ trả cho người, nhớ quản cho chặt kéo sau này tự y chạy tới chỗ hoàng huynh thì hoàng huynh ta cũng vô pháp nhẫn tâm cự tuyệt tiểu mỹ nhân đâu! Mà này, thiếu chút nữa quên nói cho hoàng đệ hay, hơn một tháng nay ta đã dạy dỗ y trở nên cực kỳ miễn cưỡng, không tin hoàng đệ trở về thử xem sao.”

Hoàng Phủ Kỳ mặt lạnh như băng nhìn không ra biểu tình gì, Hoàng Phủ Hùng hung hãn trừng mắt nhìn, lúc ly khai tiếng cười còn không ngừng vọng lại.

Hắn có thể không vui sao? Nhìn Hoàng Phủ Kỳ kiềm nén lửa giận lại không thể bùng phát, cũng coi như hắn giải trừ được một ngụm ác khí.

Đương nhiên đây chỉ là khởi đầu, còn không hành động, thiên hạ này thật sự sẽ nằm trong tay hoàng đệ hắn, làm Đại hoàng tử, hắn sao có thể cam tâm?

Hoàng Phủ Kỳ nhìn Hoàng Phủ Hùng ly khai, phần nộ khí trước dần dần thu liễm, khóe miệng chậm rãi nâng lên một nụ cười quỷ dị, mang theo chút giễu cợt “Thật là đồ ngu xuẩn!”

[1] Đề thân: cầu hôn

From → Linh Nhân Lệ – Thiên Na

7. Chương 7

Quay trở lại Ly Thu Uyển, Ly Thu cảm thấy như mình đang nằm trong mộng cảnh.

Vòng tay quen thuộc, hương vị phong trần mỗi một, hơi ấm len lỏi vào tận sâu trái tim thật dịu dàng.

“Ta về rồi” Hắn nói như thế.

“Ừ” Ly Thu trả lời như vậy.

“Thực xin lỗi” Hắn lại nói.

“Vì sao vậy?” Giọng nói y hơi run rẩy.

“Không thể bảo vệ người như đã hứa, đáng lẽ ta nên đưa người đi cùng.”

“Đưa ta đi cùng? Đâu có ai đi đề thân lại còn mang theo nam sủng của mình chứ?”

“Thu nhi, người biết à?” Thanh âm không hề ngạc nhiên, nhưng Ly Thu cũng không để ý tới.

“Biết” Hấn là có vật nào đó bén nhọn vô cùng đang đục khoét thành từng vết từng vết thương trong lòng y, bằng không sao lại có thể đau tới vậy?

“Thu nhi, ngươi không phải là nam sủng, ngươi là người ta yêu” Hấn nói như thế, kiên định mà mạnh mẽ.

“Bao giờ thì đại hôn?” Ly Thu tự mình lờ đi sắc mặt nhợt nhạt của hấn thẳng thường hỏi.

“Tháng sau”

“Chúc mừng”

“Ta không yêu nàng ta, nhưng ta phải lấy nàng! Thu nhi ngươi hiểu không?”

“Hiểu”

“Nếu không phải ta chưa đủ thực lực, ta tuyệt đối sẽ không chọn con đường này”

“Ừ”

“Ta thật sự muốn bảo vệ ngươi, nhưng lại không thể khởi binh vấn tội hoàng huynh được. Thu nhi, ta xin lỗi.”

“Không sao mà” Ly Thu nhẹ nhàng băng quơ, vì một câu “xin lỗi” kia mà tâm y lại từng lần từng lần chìm sâu vào vũng bùn đau thương.

“Khóc sao?” Hấn hoảng hốt nâng mặt y lên.

“Sao ta lại phải khóc? Chẳng có chuyện gì đáng đau lòng cả mà” Ly Thu không khóc, mà là nhoén một nụ cười xinh đẹp, sóng mắt lấp lánh những nhu tình quyến rũ thường nhật.

Hoàng Phủ Kỳ thoáng ngẩn người, bàn tay nắm chặt thả lỏng ra, lại như những khi tới ở cùng y ngày trước dịu dàng nói “Ta mang điểm tâm trong cung về cho ngươi”

“Ừ”

Không ai nhắc lại khoảng thời gian trống rỗng suốt nửa tháng ấy.

Nhưng họ đều biết, đoạn thời gian ấy tựa như một bức tường, vĩnh viễn ngăn trở giữa hai người.

Đêm về, Hoàng Phủ Kỳ ôm Ly Thu, hai người lặng yên nằm trên giường, tham luyến hương vị ôm ấp dịu dàng.

“Văn An, ngươi không muốn sao?” Ly Thu nhin không được đành cất lời, y không hiểu, đã nằm như vậy hai canh giờ, lại không hề ngủ, tại sao người nọ không có chút phản ứng?

“Ta hơi mệt”

“Lâu như vậy rồi ngươi một chút cũng không muốn?” Giọng Ly Thu loáng thoáng tủi hờn.

“Đồ ngốc, nghĩ lung tung gì thế?” Ta chỉ là hơi mệt mỏi, ôm ngươi ngủ là được rồi.”

Hoàng Phủ Kỳ hiểu lòng Ly Thu có điểm khúc mắc, y hấn là lo sợ bị mình ghét bỏ.

Đương nhiên hấn muốn xé toang y phục của y, gắt gao đè y xuống, đem thân thể y nghiền nát thành từng mảnh hòa cùng máu thịt của mình.

Nhưng là, nửa tháng ấy y sẽ không để ý nữa sao? Hấn muốn đến sắp điên lên rồi, đây mới thực là chuyện khiến hấn đau đầu.

Vậy nên hấn nhin xuống, tuy rằng có vất vả.

Hướng hồ, nói đến cùng, hấn cũng đang e sợ.

[Hơn một tháng nay ta đã dạy dỗ y trở nên cực kì miễn cảm rồi, không tin hoàng đệ về thử xem sao]

Hoàng Phủ Kỳ cảm thấy có chút ghê tởm không ngờ được, một loại ghê tởm mang theo ghen tị cùng hận thù.

Đội ngũ tổng thân nước láng giềng đã bắt đầu khởi hành.

Sang tháng, Hoàng Phủ Kỳ hấn, đương triều Nhị hoàng tử sẽ thú phi tử.

Bận bịu qua qua lại lại trong cung, vừa chuẩn bị hôn sự lại vừa lo lắng chu toàn mọi việc.

Thân thể lão hoàng đế ngày càng trở nên vô dụng, chỉ có thể ngóng nhìn nhi tử sủng ái của mình liên thân cùng lân quốc.

Tâm tư của lão lại càng vững chắc hơn, muốn đem ngôi vị Hoàng đế này truyền lại cho Hoàng Phủ Kỳ, đến cả mật chiếu cũng đều chuẩn bị đầy đủ cả rồi.

Đương nhiên lão vẫn không lập Thái tử để giảm thiểu phát sinh những chuyện lằng nhằng ngoài ý muốn, chờ khi quy thiên rồi đại thần tâm phúc của lão sẽ tuyên đọc chiếu chỉ.

Đến lúc đó lão đã mất, tử giả tối đại [2], huống gì lão còn là đế vương một đời.

Thì bè phái thần tử cổ hủ vẫn luôn ủng hộ Hoàng hậu cùng Đại hoàng tử đó còn làm được gì?

“Thu nhi?” Hoàng Phủ Kỳ từ khi trở thành giám quốc thay phụ hoàng xử lý quốc vụ, hấn vẫn đều đặn hàng ngày trở về Ly Thu Uyển, dù đêm khuya có bao nhiêu muộn màng.

Giờ này vốn tưởng rằng Ly Thu hấn đã đi ngủ từ lâu, lại nhìn thấy y một thân áo mỏng manh đi chân trần đứng trong đình viện.

“Về rồi à” Ly Thu ngẩng đầu lên nhìn hấn mỉm cười.

“Ừ, sao còn chưa ngủ?” Hoàng Phủ Kỳ nhíu mày nhìn đôi chân trần của Ly Thu, rồi bước ôm y vào lòng ngồi xuống ghế đá trong đình viện.

“Không ngủ được, muốn chờ người” Ly Thu được Hoàng Phủ Kỳ bọc trong lớp áo choàng, cuộn tròn lại như một con mèo con.

“Người gây đi” Hoàng Phủ Kỳ vuốt ve cánh tay y lẩm bẩm một câu.

“Không muốn ăn”

“Gầy quá không được đâu, ôm vào thấy toàn xương này” Hoàng Phủ Kỳ nhìn cổ áo Ly Thu loáng thoáng ẩn hiện xương quai xanh, nhin không được cúi đầu mở miệng cắn lên.

Ly Thu nhắm mắt lại, cảm thụ đôi môi mềm ẩm ướt lướt qua xương quai xanh, hơi hơi nhói đau.

“Người như vậy giống cầu a” Ly Thu buồn cười thở than.

Hoàng Phủ Kỳ không đáp lại, hai tay gắt gao đem Ly Thu siết vào lòng, đôi môi vẫn trần trụi hết lần này đến lần khác lưu luyến nơi cổ cùng xương quai xanh của y.

“Văn An” Ly Thu không dám mở mắt ra, y sợ hãi hết thấy đều chỉ là một mảnh hư ảo.

Sự thực là từ khi Hoàng Phủ Kỳ trở về tới giờ, hấn thủy chung vẫn không chạm vào y, ngay cả mỗi ngày đến cùng y đều là vội vàng rời khỏi.

Y có thể cảm nhận được hấn nửa đêm trở về, nằm bên cạnh y cho y những môi hôn dịu dàng, phải thật lâu sau mới an ổn mà ngủ.

Y có thể cảm nhận được hấn tỉnh mơ tỉnh dậy, lặng lẽ mặc y phục, thay y đắp lại chăn mềm rồi mới xoay người rời đi.

Ly Thu thường thường tỉnh lại giữa đêm khuya, trong bóng tối dày đặc dùng đôi bàn tay hình dung gương mặt Hoàng Phủ Kỳ.

Từ hàng mày đến đôi mắt đến cánh mũi rồi đôi môi, lại âm thầm xoay tay đặt lên môi của chính mình, ngo ngẩn nhìn ngắm.

Lòng y ảm ảm đau, không buông bỏ được, nhưng mà, y vẫn cố chấp quyết định chờ khi đại hôn qua rồi sẽ tự mình rời đi.

Đi đâu? Giang Nam ư.

Hắn từng nói sẽ dẫn mình đi, dù sao cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Vậy tự mình đi, đi hoàn thành một giấc mộng tươi đẹp.

Rồi sau đó, lại một lần nữa làm một Ly Thu không vương bận hồng trần.

Y không muốn khóc, y sẽ buông tay, bởi vì, y không muốn bước cùng con đường xưa kia của sư ca.

Chỉ có xoay người cất bước đi trước, mới là lựa chọn không mang nhiều tổn thương.

Y ngỡ ngàng một hồi tỉnh lại mới phát hiện đã quay về sương phòng.

Môi hôn của Hoàng Phủ Kỳ như bão táp mưa sa từng hồi rơi lên thân thể nghiêng ngả của y, hiển hiện ý tác cầu mãnh liệt.

Y phục trên thân nguyên bản không nhiều lắm đã trượt xuống tận eo, mà hai tay hắn đã bắt đầu không nhẹ không chậm vuốt ve xoa nắn.

Giác quan khắp thân thể thu nhận được khoái cảm, liền theo bản năng mà cong người lên, phảng phất như thỉnh mời van cầu.

Đáy mắt Hoàng Phủ Kỳ phủ lên một tia dị thường, nhưng là Ly Thu đang nhắm nghiền mắt không thể nhìn thấy được.

Hoàng Phủ Kỳ không chút do dự, gần như thô bạo nâng chân Ly Thu kéo sang hai bên, rút ngón tay thăm dò bên trong ra mạnh mẽ đem dục vọng dưới hạ thân thẳng tắp đi vào.

Chỉ nghe người dưới thân nhẹ giọng rên rỉ đau đớn, tiếng khê vô cùng, nguyên lai là gắng sức cắn chặt môi.

“Thu nhi?” Hoàng Phủ Kỳ dừng động tác lại, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Ly Thu, đôi môi nhiễm máu đỏ, từng ngón tay siết chặt đệm giường.

“Thu nhi, ngươi sao vậy? Kêu lên đi, ngươi nhăn nheo cái gì?” Hoàng Phủ Kỳ mê muội, hắn không hiểu nổi ẩn nhẫn giờ phút này của Ly Thu.

Ly Thu chợt bừng tỉnh, phải rồi, phải nhăn nheo cái gì chứ? Ở trên thân thể y giờ này là Văn An, là Văn An dịu dàng như nước, là Văn An luôn luôn nói thương y! Không phải là Hoàng Phủ Hùng!

Hoàng Phủ Kỳ kéo tay Ly Thu vòng quanh cổ mình, cúi đầu đặt nụ hôn lên đôi môi đang khép chặt kia, liếm đi từng vệt máu tươi đỏ còn vương trên đó.

Hạ thân lại từng chút từng chút cẩn trọng chen vào sâu bên trong.

“Văn An” Ly Thu cuối cùng kêu lên thành tiếng, vui trong từng đợt hạ thể va chạm cùng Hoàng Phủ Kỳ mà hưởng thụ khoái cảm điên cuồng kề cận bên.

Dây dưa triền miên, xác thịt tương giao kết hợp thành một thể, vì sao lại làm người ta cảm thấy hạnh phúc mà đau đớn tới vậy?

Thân thể buông thả, trái tim buông thả, nhưng mà, buông không nổi nổi đau đã bám rễ trong lòng, theo mỗi tiếng rên rỉ ngâm nga mà rơi rớt.

Mà đau này, là liều thuốc phiện lặng lẽ lan tràn trong đêm tối, làm người lạc lối, vô pháp quay đầu.

Thời gian chẳng vì người mà dừng bước, thời gian chẳng thể hiểu được đành lòng bị thương.

Vậy nên thời gian trôi đi vùn vụt, trong một thoáng chớp mắt, đã khiến người nghe được mùi vị của tuyệt vọng.

Chỉ mười hai ngày vồn vện, đếm ngược từng ngày hạnh phúc trôi qua tay, có chút buông thả lại không hề vui sướng.

“Giờ là canh mấy rồi?” Hoàng Phủ Kỳ vẫn còn ở trong cung phê duyệt tấu chương thay phụ hoàng.

“Hồi Điện hạ, đã canh tư rồi” Tiểu thái giám bên người nhỏ giọng nhắc nhở.

“Canh tư?” Hoàng Phủ Kỳ có chút kinh ngạc, thì ra đằng đông vầng dương cũng sắp lên rồi.

“Còn lại mai xem tiếp vậy” Hoàng Phủ Kỳ đứng dậy vuốt vuốt y phục, tiểu thái giám nhanh nhẹn lấy thêm áo khoác thêm cho hắn.

Quay về Ly Thu Uyển, Hoàng Phủ Kỳ thực không biết nói sao nhìn Ly Thu đang nằm úp trên bàn đá mà ngủ.

“Thu nhi? Sao lại ngủ ở ngoài? Sương sớm dày thế này cẩn thận sinh bệnh” Hoàng Phủ Kỳ vòng ra trước mặt vỗ nhẹ lên gò má Ly Thu.

“Thu nhi? Dậy đi, về phòng ngủ, Thu nhi?” Vẫn không hề có phản ứng.

“Thu nhi?” Đặt tay sờ lên trán y, cứ nhiên là nóng hập như lửa.

“Thu nhi!” Hoàng Phủ Kỳ hoảng loạn ôm lấy thân thể vô thức chìm sâu vào hôn mê của Ly Thu, bước vội về sương phòng.

“Người đâu, đi thỉnh ngự y! Mau!”

[1] Lưu sa: cát chảy (thời gian trôi)

[2] Tử giả tối đại: người chết là mạnh nhất (ý là lời người đã khuất không thể không nghe)

From → Linh Nhân Lệ – Thiên Na

8. Chương 8

Đầu nặng trĩch, thân thể vô lực, cảm giác khô nóng lan tràn khắp toàn thân, biết rõ bản thân mình sinh bệnh, Ly Thu lại bởi vì yên tâm mà muốn cười.

Trận ốm như trẻ con này, chính là y cố tình ép mình mắc bệnh.

Bởi vì chỉ như vậy Hoàng Phủ Kỳ mới có thể ở bên y một tắc không rời, thời gian còn lại của y đã không còn nhiều nữa rồi, y không đành lòng lãng phí một giây một phút nào.

Cho nên, chỉ còn cách dùng biện pháp không thành thực này, lưu lại cho mình ít nhiều hồi ức vui vẻ, sau này một mình rời đi rồi còn có thể chậm chậm mà hồi tưởng lại những gì đã từng.

Ly Thu xoay qua nhìn gương mặt Hoàng Phủ Kỳ đang ung dung bình thản dựa vào một bên giường của y mà say ngủ:

Dưới cằm loáng thoáng mảng xanh, sắc mặt tiêu tụy, trên tay còn cầm một bản tấu đọc dang dở.

Ly Thu ngồi dậy, ôm lấy bàn tay Hoàng Phủ Kỳ áp lên gò má vẫn còn nóng hôi hổi của mình.

“Ta luyện tiếc người” Ly Thu nhẹ giọng khe khẽ lẩm bẩm “Làm thế nào mới tốt đây?”

Bả vai Hoàng Phủ Kỳ hơi giật lên, mở mắt vừa lúc gặp phải đôi con ngươi đen láy hãy còn lưu lại một màn sương mờ của Ly Thu.

“Chúng ta rời khỏi kinh thành, không tranh ngôi vị Hoàng đế này nữa, có được không? Hoàng Phủ Kỳ duỗi cánh tay thương tiếc ôm lấy Ly Thu vào lòng.

Ly Thu ngậy ra một hồi, chớp hàng mi, cuối cùng ngẩng đầu lên lướt qua đôi môi mềm, cười nhợt nhạt “Lại nói gốc gì thế!”

“Thu nhi, ta nói thật đấy! Ta không cần làm Hoàng đế, cũng không cần lấy công chúa gì đó nữa, ta chỉ cần người. Ta đưa người đi, chúng ta đến Giang Nam, cả đời ở bên nhau, có được không?” Hoàng Phủ Kỳ đột nhiên giống một đứa trẻ kiêu ngạo càn quấy mà bướng bỉnh “Được không Thu nhi, chúng ta rời khỏi kinh thành, bình bình đạm đạm qua ngày, vĩnh viễn cùng nhau, có được không?”

“Không được” Ly Thu quả quyết trả lời.

“Vì cái gì?” Hoàng Phủ Kỳ không hiểu, hẳn vì y mà ngay cả thiên hạ cũng không cần, vì sao y lại không nguyện ý?

“Người, Hoàng Phủ Kỳ, là hoàng đế tương lai của thiên hạ, hạnh phúc ấm no của nghìn vạn con dân đều nằm trong tay người, người sao có thể đang tâm vứt bỏ họ?” Giọng nói Ly Thu thoảng hơi nghèn nghẹn gắng gượng, y phải giữ bằng được chút lý trí còn lại này cho Hoàng Phủ Kỳ.

“Văn An, người là Ninh vương đương triều, là Nhị hoàng tử được Hoàng thượng sủng ái nhất! Giả như khắp thiên hạ này đều biết người vì một linh nhân mà bỏ lại cả giang sơn sau lưng, bỏ lại ngai vàng vương vị, vậy người lưu lại tên mình trong sử sách thế nào đây? Lẽ nào người thật sự muốn để lại tiếng xấu muôn đời sao? Đành rằng là người không cần, nhưng ta cũng không muốn gánh vác cái tội danh này! Ngu Cơ có thể vì Sở Bá vương mà quyên sinh, chẳng lẽ ta lại không thể vì người mà an phận ở lại Ly Thu Uyển này?”

“Thu nhi, như vậy thật sự thiệt thòi cho người”

“Không sao, là ta cam nguyện”

Đúng rồi, không hề ủy khuất mà. Ly Thu dựa vào lòng Hoàng Phủ Kỳ nhắm mắt lại, nhận chút hơi ấm trên người hắn mà thâm lặng thở dài xót xa.

Ly Thu sớm đã quyết định rồi đi, Ngu Cơ vì Hạng Vũ mà trả giá một sinh mệnh, mà y, chỉ có thể vì Hoàng Phủ Kỳ dứt bỏ một đoạn duyên tình trần thế.

Vả lại, y sao có thể nhẫn tâm ép Hoàng Phủ Kỳ vì một mình y mà vứt bỏ cả thiên hạ?

Hoàng Phủ Kỳ là bậc vương thượng, từ thời khắc lần đầu gặp mặt y đã biết hắn nhất định là bậc vua chúa cao cao tại thượng.

Lẽ nào lại vì một con hát ti tiện hèn kém, mà ép uống Hoàng Phủ Kỳ cùng y khoác áo vải lẫn lộn chốn trần tục? Rồi hai tay sẽ xuất hiện những chai sạn không nên có, phiêu bạt trong biển người mờ mịt mà vất vả kiếm sống sao?

Khổ cực như vậy Ly Thu đã từng trải qua, thế nên y càng không thể vì cái gọi là ái tình mà kéo Hoàng Phủ Kỳ khỏi cái ghế cao xuống được.

Chỉ có ly khai, có lẽ mới là kết cục toàn vẹn nhất.

Ngoài song cửa, bóng người thoảng động.

Trong sương phòng, người thở dài khe khẽ.

Qua bảy ngày nữa sẽ là đại hôn của Ninh vương đương triều cùng Nghi Phương công chúa lân quốc.

Vừa đúng lúc này bệnh tình của đương kim Thánh Thượng trở nên nguy kịch, hoàng cung cảnh tượng hỗn loạn.

Đêm ấy, Hoàng Phủ Kỳ túc trực bên cạnh phụ hoàng nghe giáo hối.

Ngày hôm sau lại bận rộn nguyên một ngày từ sáng tới tận tối khuya, đêm đã sâu lắm hắn mới có thể rời ra mà trở về Ly Thu Uyển.

“Thu nhi đâu?” Hoàng Phủ Kỳ chân trước bước vào cửa đã liền hỏi.

“Hồi Điện hạ, trong phòng ạ”

“Được rồi, lui xuống đi.”

Hoàng Phủ Kỳ rảo bước đẩy cửa phòng cất giọng gọi ái nhân: “Thu nhi”

Trong phòng vắng lặng không một bóng người, không lời hồi đáp.

[Sẽ không về nữa, đừng nhớ mong.]

“Người đâu, dẫn binh soát thành!” Hoàng Phủ Kỳ vò nát tờ giấy lưu lại trên bàn lớn giọng quát.

Ba ngày, tròn ba ngày.

Ly Thu biến mất tựa hư không, lục soát khắp kinh thành vẫn không tìm được nửa điểm bóng dáng.

Bất an cùng nôn nóng của Hoàng Phủ Kỳ khiến ai ai cũng vô cùng kinh hoảng, ai ngờ được rằng đường đường một vị Ninh vương lại vì một con hát mà lâm vào tình cảnh thần hồn lạc phách thảm hại như vậy? Thậm chí còn tìm người khắp thành như phát cuồng, một ngày lại một ngày, không hề ngơi nghỉ.

Mà cuối cùng, vì tìm không thấy người, lại tự giam mình trong phòng, chỉ qua vài ngày đã gầy rộc hẳn đi, tiêu tụy đến chua xót.

Địa thất âm u, một phòng tù nhỏ, ngập mùi ẩm mốc.

“Tiểu tiện nhân người thật có thể diện, hoàng đệ của ta tìm người cấp bách thế này, xem chừng chưa chờ được đại hôn hân đã phát điên rồi”

Ly Thu ngồi gẩn trên giường lạnh lẽo, cúi đầu không nói.

“Xem ra hân cũng cứng chiều người lắm? Người nói thử xem, hoàng vị và người, hân sẽ chọn bên nào?”

Sau nhiều ngày theo dõi Hoàng Phủ Kỳ, Tấn vương trong lòng đã có định liệu, hơn nữa mật thám hân phái đi đêm đó đã nghe được nhất thanh nhị sở.

Hoàng đệ ngu ngốc của hân lại có thể nguyện ý vì một con hát mà từ bỏ ngôi vị Hoàng đế, hân nghe được tin này mà cười đến suýt lệch cả miệng, xem ra thật là đã không uống công.

Vốn còn đang trăm phương ngàn kế tìm cách giành giật lấy ngôi vị Hoàng đế kia, lại không ngờ rằng chỉ đơn giản giữ được một Ly Thu, Hoàng Phủ Kỳ cũng liên tục động ngao ngao nằm trong lòng bàn tay mình.

Hoàng Phủ Kỳ ời là Hoàng Phủ Kỳ, người ngàn vạn lần không nên, không nên để lộ ra một nhược điểm lớn đến thế cho ta nắm được.

“Loại như người mà cũng đòi làm Hoàng đế?”

Ly Thu mắt nhìn đăm đăm xuống nền đất tối đen cười trào phúng, nhìn cũng không thèm nhìn Hoàng Phủ Hùng.

Y cũng thực cảm thấy bức mình với bản thân, rành rành là muốn bỏ đi thật xa, ai ngờ lại bị Đại hoàng tử này theo dõi từ lâu, ra khỏi Ly Thu Uyển chưa được bao xa đã bị bắt lại.

Giờ thành tù nhân, lại còn thành nhược điểm cho Hoàng Phủ Hùng lợi dụng tranh giành hoàng vị với Hoàng Phủ Kỳ, trong lòng cho dù hối hận bao nhiêu cũng chẳng còn ích lợi gì nữa rồi.

“Miệng mồm còn cứng thế a, thế nào, được hoàng đệ ta chiều chuộng đến kiêu ngạo thế rồi cơ à? Chẳng lẽ người quên mấy ngày trước còn ở dưới thân ta trần trọc hoan ****?”

“Tởm lợm” Ly Thu nhìn về mặt Hoàng Phủ Hùng không kiềm nén được cảm giác buồn nôn.

“Tởm lợm? Ha, chẳng biết lúc ấy là ai chủ động đưa đẩy ôm ấp với ta, giờ lại thấy ghê tởm?” Giọng Hoàng Phủ Hùng âm cao lên mấy độ, nụ cười trên mặt lại lạnh đi vài phần.

“Thu Quan Nhi, người quả nhiên là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đừng tưởng bản vương không dám động đến người, chỉ cần giữ cái mạng của người là đủ để trao đổi với tên đệ đệ ngu xuẩn kia rồi, còn lại tùy bản vương cao hứng!”

“Tùy” Ly Thu mặc kệ, rơi vào hang sói cũng chẳng mong được toàn vẹn trở lại, y chỉ lo rằng Hoàng Phủ Kỳ sẽ cảm thấy khổ sở.

Văn An, Văn An, Văn An, hảo hảo làm Hoàng đế! Đừng để Thu nhi thành hòn đá ngáng chân người.

Người tốt với Thu nhi, Thu nhi đều biết, Thu nhi thấy đủ rồi.

Ta yêu người, tuy là ta luôn không nguyện thừa nhận.

Chỉ là, thì ra, ta yêu người.

Cho nên, ta không hối hận.

Tang chung vang vọng phía chân trời, Tiên hoàng băng hà, triều đình người người chộn rộn, kể tục hoàng vị rốt cuộc là ai đây?

Bốn bức tường thành đỏ thẫm thắm đượm khí tức bất ổn, mỗi người đều đang đợi chờ.

Chờ một cục diện mới, chờ một quyền thế mới, chờ một hồi gió tanh mưa máu sắp ập tới.

“Hoàng đệ, cân nhắc thế nào?” Hoàng Phủ Hùng nhìn đến Hoàng Phủ Kỳ đang chăm chăm nhìn miếng ngọc bội trong tay mà ngây ngẩn, cười đắc thắng như mở cờ trong bụng.

“Được, ta đáp ứng, hy vọng hoàng huynh nhất ngôn cửu đỉnh” Miếng ngọc bội này là hãn cho Thu nhi, hẳn biết Thu nhi luôn mang theo bên mình, chưa từng rời bỏ.

“Nhìn không ra hoàng đệ si tình. Lại còn thích một con hát”

“Nhìn không ra hoàng huynh lại quan tâm tới hoàng đệ vậy” Hoàng Phủ Kỳ ung dung liếc nhìn lại.

“Vậy ngày mai?”

“Yên tâm, ngày mai khi tuyên chiếu, trước mặt văn võ bá quan ta sẽ nhường ngôi vị lại cho hoàng huynh.”

“Được, một lời đã định”

“Còn Thu nhi?”

“Chỉ cần ngày mai người chính thức nhường ngôi, ta tự nhiên sẽ thả y. Tất nhiên cũng sẽ giải độc cho y!”

“Giải độc?”

“Coi bản vương dễ quên chưa này, suýt nữa thì quên nói cho Hoàng đệ. Tử sĩ của bản vương có tự chế một loại độc được gọi là Thiên nhật hồng, nghe nói nội trong năm ngày nếu không có giải được, độc sẽ ăn vào ngũ tạng, đến lúc đó thì thần tiên cũng không cứu nổi đâu. Vừa hay bản vương lại tiện tay nhờ Thu Quan Nhi thử thuốc thôi.”

“Hoành huynh đây là ý gì?” Giọng nói Hoàng Phủ Kỳ có hơi phẫn nộ.

“Chỉ là binh bất yểm trá [1], cẩn thận dùng thuyền được vạn năm [2]. Phòng vạn nhất hoàng đệ nuốt lời, ta chỉ ít cũng phải có người chôn cùng a. Nhưng là chỉ cần ngày mai hết thấy đều thuận lợi, bản vương lập tức đưa người cùng giải được tới tận phủ cho người!”

“Tốt nhất là thế!” Hoàng Phủ Kỳ nghiêng răng phun ra vài tiếng, đôi tròng mắt xanh đen càng thêm thâm thúy.

[1] Binh bất yểm trá: dụng binh không ngại lừa lọc

[2] Nguyên văn (tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền): xuất phát từ câu nói “Cẩn thận năng bổ thiên thu thiên, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền” (,) – cẩn trọng sẽ bắt được ve nghìn tuổi, biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm – của Trang Tử. Ý là trong mọi việc xử sự phải suy xét kỹ lưỡng trước sau mới mong đạt được thành quả lâu bền.

From → Linh Nhân Lệ – Thiên Na

9. Chương 9

[Phụng thiên thừa vận Hoàng đế chiếu viết, nghênh lập Nhị Hoàng tử Hoàng Phủ Kỳ tức vị...]

Di chiếu Tiên hoàng để lại từng từ từng câu tuyên cáo tân quân thiên hạ.

Văn võ bá quan trên Thái Hòa Điện trang trọng đứng thành hàng hai bên, cung kính cúi thấp đầu chờ đợi chủ nhân mới.

Chỉ một người ôm trong lòng tâm trạng hỉ hả, hơi ngẩng cao đầu nhìn lên Hoàng Phủ Kỳ ngồi mãi trên cao, chờ đợi một màn kịch hấp dẫn sắp xảy đến.

“Hoàng huynh?” Hoàng Phủ Kỳ trên đại điện rành rọt cất giọng gọi đến hần.

Đáy mắt Hoàng Phủ Hùng lập lòe những đặc ý khó che giấu, vậy nhưng vẫn cố tình khiêm nhường dè dặt “Có thần.”

“Hoàng Phủ Hùng người đã biết tội?” Người ngồi trên cao điện khẽ nhếch nụ cười lạnh lẽo, không nhanh không chậm lục vấn.

Đột nhiên Hoàng Phủ Hùng run rẩy cả người, không thể tin nổi giật mình ngẩng đầu, đối diện là ánh mắt sắc bén tựa hồ ly của Hoàng Phủ Kỳ.

“Thần thực hoảng sợ, chẳng biết đã phạm phải tội gì?”

“Không biết? Để trẫm nhắc cho người nhớ. Dẫn lên đây!”

Đại điện bao trùm thứ không khí tĩnh lặng đến ngột ngạt, xa xa dần truyền tới một loạt tiếng bước chân vội vàng, một tiểu thái giám quỳ xuống chính giữa đại điện.

“Tần vương thử nhìn xem đây là ai?”

Hoàng Phủ Hùng nghe vậy quay đầu nhìn về phía người vừa quỳ xuống, không khỏi hít vào một luồng khí lạnh, người nọ đúng là tâm phúc bên người của hần.

“Y là thiếp thân tiểu thái giám của người?” Hoàng Phủ Kỳ vẫn vậy chậm rãi hỏi, khẩu khí không nóng chẳng lạnh.

“Đúng” Hoàng Phủ Hùng không thể không thừa nhận, trên đại điện này không ai không biết y chính là tiểu thái giám đã theo hần suốt năm năm trời.

“Vậy làm thế nào mới được đây? Thái giám bên người hoàng huynh lại mật cáo với ta rằng hoàng huynh có ý định mưu phản soán vị, chưa kể còn bắt giam cả nam sủng của trẫm? Xem ra trẫm phải soát phủ mới có thể chứng minh được trong sạch cho hoàng huynh rồi!”

Bất cứ ai trên đại điện lúc này đều biết, suốt mấy ngày này Hoàng Phủ Kỳ gần như lật tung cả kinh thành lên tìm người, nhưng nào ai lường được, đằng sau một con hát nhỏ nhỏ đó, lại ẩn giấu cả một âm mưu soán vị to lớn.

Lúc này đây Hoàng Phủ Hùng mặt xám như tro tàn. Kết quả soát phủ ra sao, hần đã biết, Hoàng Phủ Kỳ càng hiểu rõ.

Thì ra tất cả đã được tính toán chu toàn, hần lại cứ nhiên ngu xuẩn nhảy thẳng vào cái bẫy được Hoàng Phủ Kỳ cố ý bày ra, trở thành con tốt cho hần giết gà dọa khỉ gây dựng hoàng uy củng cố ngôi vị.

Là bản thân đã quá coi thường hoàng đệ này? Là đã quá tin tưởng vào một mảnh tình si của Hoàng Phủ Kỳ với Ly Thu? Hay là Hoàng Phủ Kỳ diễn kịch quá giỏi?

Chưa kể, lại để cho Hoàng Phủ Kỳ sắp xếp một tên thái giám đưa đến bên người hầu hạ suốt năm năm, đã không hề hay biết lại còn coi y như tâm phúc?

Giờ bị hần thẳng tay ung dung lật đổ, chẳng biết lý do, không biết đã thua vào khi nào ở điểm nào?

Một chuyện nực cười.

Nguyên lai thứ Hoàng Phủ Kỳ muốn, không chỉ là một cái ngôi vị Hoàng đế, mà còn là một long ý an ổn lâu dài.

Chẳng được mấy chốc, Đại nội thị vệ phụng mệnh lục soát Tần vương phủ về tới Đại điện.

Nhanh như vậy, ắt hẳn là đã an bài đầy đủ từ trước rồi.

Có lẽ, khi tất cả còn đang đứng nơi này chờ nghe tuyên đọc chiếu thư, đám thị vệ này đã sẵn sàng hành động ngoài phủ đệ của Đại Hoàng tử.

Bằng không sao có thể trong chớp mắt liền soát ra được tất cả ‘bằng chứng’ cần phải soát?

Một cỗ long bào thêu kim long giương vuốt bay lên tầng tầng mây lành được dâng lên Đại điện.

“Tần vương người thật to gan! Ngang nhiên tự cất giấu long bào? Có biết đây là tội đại nghịch bất đạo?”

“Dục gia chi tội, hà hoạn vô cùng” [1] Hoàng Phủ Hùng biết tai kiếp lần này khó tránh khỏi, hắn đã thua trận hoàn toàn, hơn nữa còn là bại đến rối tung nát bấy.

Tử sĩ một trăm hai lăm người.

Trong phủ cất giấu kho lớn binh khí.

“Tần vương, lẽ nào người muốn tạo phản?”

“Hừ” Không cam chịu thì biết làm gì? Giờ chỉ là cá là thịt trên thớt cho người ta mổ xẻ băm vằm.

Cuối cùng lên điện, là người, Ly Thu.

“Hoàng huynh, người còn gì để nói nữa không?” Hoàng Phủ Kỳ cười lạnh, bề nghệ ngạo thị thần tử dưới chân.

Này mới là hãn chân chính, một kẻ vĩnh viễn không thua cuộc, một kẻ bất chấp thủ đoạn, một kẻ nắm quyền hành sinh sát, bậc đế vương chấp chưởng thiên hạ.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

Tiếng hô báii vang vọng khắp điện Thái Hòa, quanh quẩn, lại quẩn quanh, cùng một Ly Thu đang lặng thinh cúi đầu quỳ rạp trên mặt đất kia, kỳ dị đến đáng sợ.

Kia là Văn An của y sao? Kia là Văn An lấy điểm tâm để dỗ dành y đùa giỡn y sao? Kia là Văn An ân ái ôm y vào lòng ngàn ân vạn sủng đó sao?

Lòng Ly Thu quặn đau, đau như thế, còn hơn cả những vết thương hằn trên da thịt y, còn hơn cả những xâm phạm thô bạo của Hoàng Phủ Hùng trong ngực thất âm u tối.

Đau. Đau quá, đau không thở được, đau đến không còn muốn tỉnh lại nữa.

Dư quang trong mắt Hoàng Phủ Kỳ lướt đến thân hình gầy yếu ngã xuống dưới điện không một tiếng động kia, trong chớp mắt, cảm giác khó chịu dâng trào lên ngực, tay như muốn bắt lấy gì mà nắm chặt lại, các khớp xương nổi gồ xanh trắng.

Nhưng là, chân một tác cũng không chuyển.

Hết rồi, tất thấy đều nên hạ màn thôi.

“Giải được cho y dùng chưa?” Là giọng của Hoàng Phủ Kỳ.

“Hoàng thượng an tâm, đã cho y ăn rồi” Đáp lời là thiếp thân tiểu thái giám của Tần vương.

“Vết thương trên người y thế nào?”

“Hoàng Phủ Hùng tra tấn người cũng thực tàn nhẫn! Mấy ngày rồi thật khổ cho y.”

“Ừ” Hoàng Phủ Kỳ không biết nói gì, chỉ đơn giản đi vài bước đưa tay xoa lên khuôn mặt Ly Thu đang mê man.

“Hoàng thượng...” Tiểu thái giám muốn nói lại thôi nhìn Hoàng Phủ Kỳ, mặt hồng như ráng chiều.

“Hĩ nhi, mấy năm nay thật thiệt thòi cho người, vì trăm mà mai danh ả tích bên hãn nhiều năm như vậy”

“Hĩ nhi không thiệt thòi, là tiểu nhân cam tâm tình nguyện”

“Ngày mai ban thưởng cho người ngàn lượng hoàng kim, ra khỏi cung sống cho tốt”

“Hoàng thượng, Hĩ nhi không muốn xuất cung” Tiểu thái giám cúi đầu nói khẽ.

“Hĩ nhi, trăm biết, trăm cũng không muốn vậy. Nhưng cục diện bây giờ, không thể giữ người lại được” Hoàng Phủ Kỳ đứng lên đi tới trước mặt Hĩ nhi.

“Hoàng thượng, Hĩ nhi không cần gì cả, Hĩ nhi muốn chết ở đây. Tiểu nhân từ nhỏ đi theo Hoàng thượng, cả đời cũng không muốn rời xa”

“Hỉ nhi, sao ngươi ngốc vậy?”

“Tiểu nhân cam nguyện” Hỉ nhi ngẩng đầu, mắt nhắm lệ nhìn Hoàng Phủ Kỳ “Trước khi Hỉ nhi chết, có thể bạo gan thỉnh cầu Hoàng thượng một việc được hay không?”

“Ngươi muốn gì? Trẫm nhất định sẽ thỏa mãn ngươi”

“Cầu Hoàng thượng ân sủng tiểu nhân một lần cuối, tuy rằng thân này đã không còn toàn vẹn, nhưng lòng tiểu nhân chưa bao giờ thay đổi, sống là người của Hoàng thượng, chết là ma của Hoàng thượng.”

“Đứa ngốc, thực là đứa nhỏ ngốc” Hoàng Phủ Kỳ thở dài, những năm đó đứa nhỏ này đối với hắn tình ý si mê thể nào chẳng lẽ hắn không biết?

Năm đó cứu y, đối tốt với y, để cho y bầu bạn bên người,

Rồi sau đó, y tình nguyện đề xuất tịnh thân nhập cung, được Hoàng Phủ kỳ bí mật an bài đưa vào Tấn vương phủ, trở thành thiếp thân thái giám cho Hoàng Phủ Hùng.

Bây bố toan tính trọn năm năm, chỉ vì một màn kịch ngày hôm nay.

[1] Dục gia chi tội, hà hoạn vô cùng: đã muốn đổ tội cho người khác, thì bao nhiêu tai họa cho vừa
From → Linh Nhân Lệ – Thiên Na

10. Chương 10

Ly Thu tỉnh, tuy là y không mở mắt, tuy là y vờ rằng đang hôn mê.

Nhưng thật là y đã tỉnh, lại chính tai nghe thấy hết thảy.

Ấy, là tiếng thở gấp quen thuộc vô cùng.

“Hỉ nhi, đừng ở trong này...” Chỉ vậy rồi Hoàng Phủ Kỳ không còn nói gì nữa.

Bởi Hỉ nhi đã chủ động dâng lên đôi môi, nên hắn cũng chẳng còn rảnh rang nói lời thừa thãi.

Dục vọng nguyên sơ cuốn phăng đi đôi phần lý trí còn sót lại, hắn ôm lấy y đặt lên chiếc bàn tròn, kéo tuột y phục của y xuống mà tận tình đùa giỡn thân thể mãi cảm đang khát cần rục rịch cháy ấy.

“Hoàng thượng, đừng...đừng cắn, ngứa quá..” Hỉ nhi rên lên cầu xin tha thứ, ma mị mà quyến rũ vô ngần.

“Hỉ nhi, như trước kia gọi ta là Văn An” Giọng nói Hoàng Phủ Kỳ nhuộm đắm sắc dục mà trở nên khàn khàn.

“A~~Văn An...A...Ta muốn, Văn An...A a...Ấn...”

Âm thanh *** uể ngập ngựa gian phòng, lẫn lẫn những tiếng động mập mờ hoan ái kịch liệt, chói tai tới mức Ly Thu chỉ muốn chạy trốn.

Nhưng là, đi chẳng đặng, hiện tại ngay cả chút sức lực để mở mắt y cũng không có.

Giả dối, thì ra hết thảy đều là giả dối!

Yêu?

Là thứ gì?

Sư ca từng nói, bởi vì yêu, y mới chẳng thể nào chịu đựng nổi.

Ly Thu hiểu rồi.

Bởi vì lúc này y cảm thấy, bản thân cũng thảm hại y hết vậy.

Mà không, ngay cả sư ca y cũng chẳng bằng.

Ít nhất, sự ca tụng được yêu bằng tấm chân tâm.

Còn y thì sao? Chỉ là một quân cờ không thể thiếu trong cái bày giăng ra.

Người đó nhìn y bị kẻ khác cướp đoạt, nhìn y bị kẻ khác bức ép, nhìn y bị kẻ khác cầm tù.

Hắn chỉ lặng yên mà nhìn, chờ đợi, thời cơ mai phục.

Rồi lại lợi dụng thứ tình cảm nồng nàn si đắm giả tạo ấy, khiến địch nhân lầm tưởng rằng, y chính là nhược điểm lớn nhất của hắn.

Đến khi địch nhân đặt tiền sai cửa, đánh cược sai người [1], hắn liền có thể diệt cỏ tận gốc.

Diệu a diệu a, diệu đến muốn cười, cười đến muốn khóc, khóc đến muốn điên, điên đến muốn chết.

[Ngốc tử, gọi ta Văn An, mới vài năm người đã quên sao]

[Nhớ đấy, gọi ta Văn An, gọi là Gia ta không mang điểm tâm cho nữa]

Móng tay Ly Thu cắm ngập vào lòng bàn tay, siết nghiền, máu chảy, tuyệt chẳng hề đau.

Một búng máu tanh xộc lên yết hầu, bản thân Ly Thu như xoáy vào chốn tăm tối thăm sâu, không cách nào thoát khỏi.

Trong cơn mê hoảng, có người nhẹ nhàng gỡ từng ngón tay y, tỉ mỉ hôn vào lòng bàn tay.

Y muốn nhìn xem đó là ai, chung quy vẫn là mê man không nhận được thiên địa, cũng chẳng rõ đêm đen hay bình minh.

Sự ca ngợi xem, một màn yêu hận tình thù này, nguyên lai cũng chỉ là một cảnh ca vũ hí kịch huy hoàng.

Màn đỏ buông rơi, là nên cõi bỏ mũ phượng hà y, lau đi điểm trang màu sắc.

Tân Hoàng đế bận rộn tiếp quản triều vụ, chính đốn triều cương, tự nhiên tiết trời cũng đổi khác.

Bên trong tường thành cao ngất đỏ rực kia, ai khóc ai cười, ai sống ai chết, liệu ai người lưu tâm.

Yên lặng tĩnh dưỡng, vết thương trên người Ly Thu cũng tốt lên được tám chín phần.

Y đang đợi, ngày ngày đều đợi, đợi người kia tới giải thích cho y.

Có lẽ, chỉ cần hắn nói một lời, thực xin lỗi, như những ngày đã qua ấy.

Y sẽ tha thứ cho hắn, không lo nghĩ so đo, như vậy có phải rất ngốc hay không?

Chỉ là, một lòng này y đã trao cho hắn.

Làm sao có thể cam tâm, hết thấy đều chỉ là diễn kịch?

Đúng rồi, nếu là diễn kịch thật chẳng phải tốt sao?

Ly Thu y một đời này diễn nhiều như vậy, vô luận là trên đài hay dưới đài,

Lại ở một màn không nên diễn thật nhất, lại coi như thật, trở thành một con hát vô dụng không biết xướng ca.

Hỏi sao y có thể cam tâm?

Hoàng Phủ Kỳ cuối cùng cũng tới.

Ly Thu biết mình muốn hỏi thật nhiều, nhưng là nên hỏi từ đâu đây?

“Nô tài to gan, thấy Hoàng thượng còn không mau quỳ xuống” Thái giám sau lưng Hoàng Phủ Kỳ quát chói tai.

“Thôi đi, lui ra ngoài” Hoàng Phủ Kỳ ngắt lời thái giám, phát tay, nhất thời trong phòng chẳng còn lại ai.

“Hì nhi kia đâu?” Ly Thu bỗng nhiên phát hiện ra tiểu thái giám mi thanh mục tú kia không hề xuất hiện.

“Chết rồi” Hoàng Phủ Kỳ hờ hững.

Lạnh lẽo lan trong lòng Ly Thu “Chết rồi?”

“Y tự nguyện. Y biết chỉ có chết mọi chuyện mới yên ổn”

“Người cam lòng?” Ly Thu cười lạnh.

“Không có gì là không từ bỏ được. Hơn nữa trẫm nói rồi, là y tự nguyện.” Ngữ khí Hoàng Phủ Kỳ có chút không bình tĩnh.

“Vậy có phải ta cũng nên chết?”

“Nếu người muốn chết trẫm sẽ không ngăn cản”

“Nhưng ta không muốn chết” Ly Thu hốt nhiên cười rộ “Hoàng thượng, lần này tiểu nhân cũng coi như lập công, Hoàng thượng có nên thả tiểu nhân về Ly Thu Uyển. Hay là dù sao Hoàng thượng cũng nên ban thưởng tiểu nhân nhiều bạc một chút để tiểu nhân không lo cơm áo mà tiêu dao tứ phương.”

“Người muốn rời đi sao? Không muốn nói gì khác với trẫm?”

“Nói gì khác? Nói gì bây giờ? Ngài là Hoàng thượng, tiểu nhân chỉ là một con hát ti tiện. Hoàng thượng diễn xong rồi, chẳng phải là nên ban thưởng tiểu nhân sao? Tốt xấu ta cũng dốc sức phối hợp như vậy rồi?” Ly Thu cười đến cong hàng mày đen thẫm, mắt nheo dài, nhìn không ra nửa điểm tình tự gì khác.

“Ly Thu, người ngoài cười, không thể có biểu tình gì khác sao? Với ai cũng cười, việc gì cũng cười, người rốt cuộc là có cảm tình gì khác hay không?”

Hoàng Phủ Kỳ nghĩ, Thu nhi hẳn nên khó chịu, nên oán thán hẳn, nên gào khóc bày trò trách móc hẳn đã lợi dụng y.

Nhưng sao y vẫn chỉ cười? Cười đòi hẳn ban thưởng, cười hỏi hẳn có thể rời đi hay không, dường như chẳng có việc gì cả, lẽ nào với y tất cả những gì xảy ra đều không là gì cả sao? Y không muốn biết chân tướng nguyên do sao?

Hỉ nhi sẽ cáu kỉnh đùa giỡn, Hỉ nhi sẽ khóc sẽ cười sẽ nháo, sẽ không hề do dự mà nói ra tình ý tràn đầy trong lòng, sẽ làm cho Hoàng Phủ Kỳ biết được hẳn là trời là đất của y, y nguyện ý vì hẳn mà trả giá sinh mệnh.

Nhưng người trước mắt hẳn chỉ biết cười, vì sao có thể thờ ơ mà bỏ qua mọi chuyện như vậy? Lẽ nào, y chưa từng để tâm xem tình yêu của hẳn là thật hay giả?

Hoặc giả, với y, điều đó chẳng hề quan trọng?

Cũng phải! Y chẳng phải là con hát sao? Trời sinh diễn kịch mà thôi. Không phải hẳn từng thấy y nằm trong lòng kẻ khác biểu tình vô tội mà nũng nịu mê hoặc đấy sao.

Nhớ tới Ly Thu có thể dứt khoát lưu lại chỉ một câu nói mà rời đi, nhớ tới Ly Thu hôm nay một lời một lời lại muốn rời khỏi, trong lòng Hoàng Phủ Kỳ lửa giận không tên vô tình thiêu đốt.

Hắn vốn tưởng rằng Hoàng Phủ Hùng sẽ đến Ly Thu Uyển bắt cóc người, nên mới cố ý buông lỏng canh giữ,

Ai ngờ rằng Ly Thu lén lút bỏ trốn, mới bị Hoàng Phủ Hùng bắt đi.

Thì ra, y không hề muốn ở bên hẳn? Thì ra, hẳn bảo hộ y, che chở cho y chu toàn tới vậy, vẫn là không lưu được tâm y?

Nhu thuận đó, dịu dàng đó, ngoan ngoãn đó, tất cả đều là giả bộ sao? Ly Thu người rốt cuộc còn có tâm hay không?

Trừ bỏ nụ cười người người đều thấy kia, y có nước mắt hay không? Có bị thương hay không? Có đáng giá một tấm lòng thành của hẳn yêu thương y hay không?

“Ly Thu, công trạng của người lần này trẫm không thể ngày một ngày hai nghĩ được nên thưởng người cái gì, đừng vội về Ly Thu Uyển, ở lại đây vài ngày muộn một chút trẫm sẽ sai người mang thưởng tới”

Tay áo vung lên, Hoàng Phủ Kỳ đi khỏi.

Để lại một Ly Thu chưa kịp hồi thần, há miệng thở dốc, vội vàng sơ cứu trái tim mình cơ hồ sắp chết chìm.

[1] Nguyên văn , (áp thác liễu biên, đổ thác liễu chú): áp là đặt cửa khi đánh bạc, biên là bên/phía, đổ là đánh cược, chú là hành động đánh bạc (theo QT). Minh mạn phép chuyển ý một chút nghe cho xuôi tai.

From → Linh Nhân Lệ – Thiên Na

11. Chương 11

(Vỡ nát)

“Ly Thu người chọn đi, trong hai thứ ta ban thưởng người muốn cái nào?” Hoa đèn rực rỡ vừa thấp lên, dung nhan tuấn mỹ của Hoàng Phủ Kỳ liền xuất hiện trước mắt Ly Thu.

“Chọn lựa cái gì?” Ly Thu băn khoăn nhìn hai chén nước một màu đen tuyền, nổi hoang mang không hiểu được tràn dần lên.

“Bên trái là độc dược, uống xong sau một canh giờ sẽ độc phát mà chết, người sẽ không phải khổ sở gì nhiều. Còn bên này là xuân dược, trầm đặc biệt vì người mà tăng liều lượng lên một chút”

“Hoàng thượng ban thưởng cho tiểu nhân chính là độc dược hay xuân dược này sao?” Cặp mắt xinh đẹp của Ly Thu dịu dàng long lanh, khóe miệng khẽ cong cười nhàn nhạt như muốn ép lệ tuôn, lại trong thoáng chốc cười vui đến xán lạn, bày ra khuôn mặt nhìn không thấy tình tự.

Hoàng Phủ Kỳ tỉ mỉ quan sát thần sắc Ly Thu, bình thần chờ đợi y phản ứng.

Ngay cả hần cũng không biết bản thân mong đợi Ly Thu lựa chọn thứ nào. Chọn độc dược, Ly Thu từ nay chỉ còn là một mảnh khói mây hờ hững trôi qua trong lòng Hoàng Phủ Kỳ, trong đêm trường thẳm hoặc bồi hồi nhớ lại mà đau thương. Chọn xuân dược, Ly Thu từ nay thành nam sủng của Hoàng Phủ Kỳ, lẽ bóng chốn hậu cung cả đời nhìn không được ánh sáng.

Hay có lẽ là, hần thực hy vọng Ly Thu sẽ giận dữ, phẫn nộ chỉ trích hần bạc tình, trách cứ hần lợi dụng y, rồi mới một hơi khản tiếng mà nói cho hần, Ly Thu y thực sự yêu hần. Hoàng Phủ Kỳ nghĩ tới đó, trong lòng bỗng mơ hồ một nỗi chờ mong, giả như Ly Thu thật sự nói vậy, hần nhất định sẽ yêu thương y, chiều chuộng y như những tháng năm đã từng, chẳng quản ngại vì y mà phá vỡ tam cương ngũ thường, nghịch lời tổ huấn mà lập y làm phi cả đời bầu bạn.

Thì ra yêu thương này trong lúc mơ mơ hồ hồ đã vô tình thành chân thật, này những cẩn thận che chở dịu dàng sẵn sóc, giờ nghĩ lại dường như cảm thấy tất cả đều chưa đủ đầy.

Hoàng Phủ Kỳ còn đang miên man cho rằng bức bách đến mức này sẽ có thể lay động được tình cảm sâu đậm còn giấu kín của Ly Thu, nhìn đến y lại thấy y đang cười, kiên quyết cầm lấy chiếc chén sứ khắc hoa nằm phía bên phải.

“Tiểu nhân còn chưa muốn chết, vậy đành phải chọn chén bên phải thôi” Nụ cười ngọt ngào của Ly Thu trong mắt Hoàng Phủ Kỳ thành ra mỉa mai giễu cợt.

“Người chắc chứ?” Hoàng Phủ Kỳ cố giữ bình thần.

“A? Hoàng thượng chẳng phải bảo chọn một trong hai chén sao? Tiểu nhân lại không muốn chết!” Ly Thu cười dài, cặp mắt khả ái quyến rũ nhìn thẳng vào song mâu Hoàng Phủ Kỳ cơ hồ sắp nổi điên.

“Đúng thật nhỉ, trầm quên mất, có lẽ loại dược này người uống cũng quen rồi phải không? Người đã chọn chén bên phải này, vậy từ giờ an phận ở lại trong cung chờ trầm sung hạnh. Mỗi lần trầm sẽ ban thưởng cho người một chén dược như vậy, người thấy được không?”

Hoàng Phủ Kỳ không cách nào kiềm chế được lửa giận bốc lên ngùn ngụt, nhìn đối diện một Ly Thu trước sau vẫn nhặt nhẹo thờ ơ, nghiêng rằng nghiêng lợi nói từng từ từng từ.

“Tiểu nhân tuân chỉ” Ly Thu vẫn cười mãi không ngừng, y không dám ngừng, y sợ, sợ gỡ bỏ khuôn mặt tươi cười này rồi bị thương trong lòng sẽ không ngăn được mà tràn lên dung nhan. Đau quá, tại sao lại phải đau như vậy? Sự ca, người nằm đó có phải cũng từng đau đớn như thế này không?

Đương khi Ly Thu không chút do dự nâng chén bên phải đưa tới bên miệng một hơi uống vào, tay lại bị tóm chặt lấy.

Lòng Ly Thu chợt nháng lên một chút hy vọng, phải chăng Văn An đã hối hận?

Song, lời Hoàng Phủ Kỳ sau đó đã dập bỏ hoàn toàn hy vọng cuối cùng này của y,

“Phần còn lại nên cho trẫm? Một mình ngươi uống hết thì còn gì thú vị nữa a?”

Hoàng Phủ Kỳ giật lấy cái chén còn non nửa phần được uống một hơi cạn sạch.

Nhìn đáy mắt Hoàng Phủ Kỳ ánh lên những vết sáng tàn nhẫn, Ly Thu bỗng muốn bỏ chạy, nhưng y biết, bản thân mình đã không còn đường lui nữa rồi.

Một vở kịch này, y đã đánh mất bản thân, y sai rồi, sai vì tin tưởng sự dịu dàng ấy, sai vì xem nhẹ chân tướng đằng sau sự dịu dàng ấy.

Gắng gượng mở mắt tỉnh lại, Ly Thu cảm thấy thân thể hư không rỗng tuếch.

Cổ tay và cổ chân đều hằn lên vết dây đỏ hồng, là do dây thừng trói vào mà ra.

Khắp người là những vết xanh tím loang lổ cùng dấu răng rõ mồn một, là vết tích hung bạo gặm cắn.

Bên trong bắp đùi toàn những vết thương lộ cả thịt đỏ cùng máu tươi, là do người từng miếng từng miếng một cắn xé mà thành.

Nơi mấp hợp ở hạ thân còn đọng dịch thể bạch sắc đặc dính, là do bị xâm phạm thô bạo mà lưu lại.

Ly Thu muốn thử khép lại hai chân vô lực đang mở rộng ra của chính mình, vừa khẽ chuyển động một chút cả người liền lan ra cảm giác đau đớn không chịu nổi.

Này là nỗi đau thắt theo từng dây thần kinh truyền tới trong lòng, tựa như có người cầm búa nện từng hồi xuống thân mình y, khiến y tan xương nát thịt.

Nặng nề, trầm mê, toác một tiếng, vỡ nát.

Nát

Mộng

Tình

Ái

Hết thấy đều thành cát bụi.

Ly Thu nghiêng người, trần trụi cuộn chặt trong chăn.

Y nhớ, từng có người nói với y,

[Thu nhi, da ngươi mềm quá, giống đậu hủ]

[Thu nhi, có đau không, có đau hay không? Ta sẽ nhẹ nhàng, cố chịu một chút]

[Thu nhi, có mệt không? Ta xoa lưng cho ngươi nhé?]

[Thu nhi, con heo lười này, đừng ngủ vội, không tẩy sạch sẽ sao thoải mái được?]

[Thu nhi tới đây cho ta ôm nào, sao thân thể lại lạnh thế này?]

[Thu nhi, ta phải vào cung, ngươi tỉnh dậy nhớ uống thuốc, ta đã sai nha đầu dọn phòng bếp rồi đấy]

[Thu nhi ngoan, ta yêu Thu nhi nhất!]

Ta rất ngoan mà, ta vẫn luôn rất ngoan mà!

Từ nhỏ sư phụ đã nói ta biết nghe lời, xuất sư rồi lão gia nào cũng khen ta biết nghe lời.

Ta lúc nào cũng tươi cười ngoan ngoãn, ai cũng đều bảo ta cười rất khả ái, ai cũng đều nói Thu Quan Nhi như vậy là tốt nhất.

Ta ngoan như vậy, vì sao người không thương ta?

Người mặc kệ ta đau đến muốn chết, người không xoa thắt lưng cho ta, không còn cẩn thận dịu dàng thay ta tẩy rửa, người cũng không nguyện ôm ta ngủ nữa.

Trong mắt người chỉ tràn ngập những chán ghét, trong mắt người chỉ còn niềm vui sướng trừng phạt ta, trong mắt người chỉ toàn là khinh thường làm ta chỉ mong bản thân mình chết sớm đi còn hơn.

Vì sao?

Ta thật sự rất ngoan mà!

Ng ngoan tới mức trao người hết cả tình cảm giấu giếm bao lâu!

Ng ngoan tới mức phá bỏ cả lời thề từng phát thệ trước mộ phần của sư ca!

Là người không cần ta, có phải hay không?

Người trước giờ đều chưa từng thật lòng yêu ta, có phải hay không?

Lợi dụng xong rồi vứt bỏ, ta chỉ là một thứ rác rưởi, ngay cả một câu nói dối người cũng không nguyện ý nói cho ta nữa phải không?

[Thu nhi, ta yêu người]

Gạt người gạt người gạt người! Hết thấy đều là lừa gạt, tàn nhẫn đến độ làm cho y không còn cả sức lực mà bị thương nữa.

Ly Thu cứ nghĩ, từng giọt từng giọt nước mắt cứ lặng lẽ theo gò má chảy dài.

Y khóc không ra tiếng, chỉ có nước mắt không ngừng ướt đầm gối chăn.

Lạnh quá, nước mắt lạnh, lòng, cũng lạnh lẽo.

Còn lại cho y, chỉ là một chút tự tôn kiêu ngạo mà y gắng gượng cắn răng nhẫn nhịn.

“Công tử, người tỉnh rồi sao?”

Không biết qua bao lâu mới có một giọng nói vọng tới, có lẽ là một cung nữ.

“Ta muốn tẩy thân” Giọng Ly Thu khàn đặc, có lẽ là do khi trước khóc quá nhiều, nhưng y đã quên rồi.

Chẳng mấy chốc, khói nước ẩm áp đã lan đầy trong phòng.

Ly Thu cố gắng chịu đựng đau đớn, kéo lê thân thể vào trong thùng nước, ngồi xuống ngâm cả người vào trong nước.

Vết thương trên người chạm phải nước truyền cảm giác đau đớn như phát bồng ra toàn thân thể, nước trong thùng vốn nguyên bản trong vắt mà giờ nhuộm thành một màu đỏ hồng mang vị tanh.

Vắt khô khăn đưa vào miệng cắn chặt lại, dùng ngón tay yếu ớt hướng về phía hậu huyệt bản thân.

Tẩy sạch nơi đó, trước kia là Văn An của y ôm lấy y một bên đỡ dành một bên giúp y làm.

Mà giờ, ôn hòa dịu dàng đã từng ấy, đã không còn.

12. Chương 12

“Công tử tẩy xong chưa ạ?” Cung nữ mới rồi ở ngoài cửa lên tiếng hỏi.

“Ừ, được rồi, vào đi” Ly Thu thay một bộ y phục mới sạch sẽ nghiêng người dựa vào bên giường.

Cửa mở, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn bầu bĩnh, ánh mắt sau khi nhìn thấy Ly Thu có chút vui vẻ không giấu diếm.

“Công tử, nô tì tên Tiểu Ngọc, là Hoàng thượng phân phó nô tì tới hầu hạ công tử” Tiểu cung nữ nọ có lẽ chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi.

“Sao ta nhìn người hơi quen?”

“Trí nhớ công tử thật tốt, nô tì trước kia là nha đầu ở Ly Thu Uyển.”

“À?” Nhắc tới Ly Thu Uyển, Ly Thu cảm thấy thân thuộc, gượng cười với Tiểu Ngọc.

“Công tử, người có gì muốn mang theo không? Chúng ta phải chuyển tới nơi khác rồi” Tiểu Ngọc nhìn trái nhìn phải một hồi, tay cũng chuẩn bị giúp Ly Thu thu dọn đồ đạc.

“Chuyển đi? Đi đâu?” Tuy rằng đã ở trong phòng này khá lâu rồi, nhưng y chưa từng một lần bước chân ra ngoài, không biết đây là nơi nào, lại càng không biết mình phải chuyển đi đâu.

“Hoàng thượng hạ chỉ cho công tử chuyển tới Quảng Hàn cung” Tiểu Ngọc cúi đầu, song mâu ngập tràn sợ hãi không dám nhìn Ly Thu.

“Quảng Hàn cung?” Ly Thu lặp lại ba chữ vừa nghe, miễn cưỡng cười nhạt “Tiểu Ngọc, nói cho ta biết, Quảng Hàn cung này có phải lãnh cung?”

“Việc này...Nô tì vừa tiến cung được vài ngày...cũng không biết...” Tiểu Ngọc càng cúi gằm mặt xuống.

“Tiểu Ngọc! Nói thật đi.”

“Hồi công tử, là...là...lãnh cung” Tiểu Ngọc bỗng rất muốn khóc, nàng thực lòng thương cảm cho chủ tử của mình, còn nhớ ngày đó ở Ly Thu Uyển xa xa, nàng thấy chủ tử được Hoàng thượng yêu thương che chở trong lòng bàn tay, mà tại sao chớp mắt một thoáng mọi chuyện đều đã không còn như cũ?

“Lãnh cung à...” Ly Thu cảm thấy thật hoang đường làm sao, chẳng thể nghĩ được bản thân lại trở thành kẻ đầu tiên đương triều bị ném vào lãnh cung, mà y lại còn là nam nhân!

Thì ra, Quảng Hàn cung nọ, không phải trên cung trăng xa vời, mà nằm trong bốn bức tường cung cấm đồ thảm.

Quảng Hàn cung cũng chẳng có Hằng Nga, lại có một con hát tên Ly Thu.

[Văn An, người bảo trên mặt trăng thực sự có Hằng Nga, có Quảng Hàn cung hay không?]

[Ngốc tử, người sao vậy? Lại muốn diễn Quý phi sao?]

Lúc này, y có phải nên tức cảnh mà diễn một vở Quý phi túy tửu hay chăng?

Hồi tưởng lại, trái tim y chợt nghẹn một nỗi bi thương vô vọng, thân thể vốn đã không thể gượng được dường như bị rút cạn nốt chút sức lực cuối cùng, ngay cả tầm mắt cũng bắt đầu dần trở nên mơ hồ, đầu vág vát đau nhói.

Trước mắt một màu đen tuyền ngọt ngào, y chưa kịp mình bạch bản thân bị làm sao, lại đột nhiên cảm thấy toàn thân nóng rực lên, cơ hồ như da thịt trên người đều toàn bộ nứt toác ra.

“Công tử? Công tử? Người làm sao vậy? Người đừng dọa Tiểu Ngọc!!!” Tiểu Ngọc vội ôm lấy Ly Thu đã ngã quỵ xuống đất.

Nhờ vậy mới phát hiện ra, bên dưới lớp y phục mong manh kia, từng sợi tơ máu đỏ tươi đã chậm chậm lan ra.

Hai tay run rẩy cởi bỏ y phục trước ngực Ly Thu, Tiểu Ngọc trợn trừng mắt nhìn đến quên cả kinh hoàng thét lên.

Miệng vết thương khắp người y kia đều đang chảy máu, da thịt xung quanh sưng tấy lên, dường như sắp vỡ nứt hết cả.

Là nhiễm trùng!

“Công tử, người bị thương thành ra thế này rồi sao còn để dính nước! Người không muốn sống nữa hay sao!” Tiểu Ngọc ôm lấy Ly Thu đã hôn mê mà khóc gào lên.

Quảng Hàn cung, một nơi hoang vu hẻo lánh nằm ở mạn bắc Hoàng cung.

Quạnh quẽ, tiêu điều, thê lương, từ trước tới nay không biết đã bao nhiêu vị tần phi thất sủng ở nơi này hóa điên hóa dại, già yếu mà chết.

Từ khi Tiên hoàng băng hà, những phi tử vốn ở trong này đã bị đưa tới am ni cô xuất gia, niệm kinh siêu độ cho Tiên hoàng.

Vậy nên, nơi cung uyển trống trải này hiện giờ chỉ có một vị chủ nhân, một kẻ không phải là phi tần cũng chẳng phải nữ tử, một con hát tên Ly Thu.

Tại cái triều đại nam phong phóng túng cùng cực này, trong cung có vài cái nam sủng, có gì là không được?

“Sao rồi?” Một giọng nói thấp trầm nồn nóng hỏi.

“Hồi Hoàng thượng, công tử vẫn chưa tỉnh” Tiểu ngọc len lén liếc mắt nhìn nét lo âu trên mặt Hoàng đế, hình như lại nhìn thấy vị Ninh vương dịu dàng hồi nào ở Ly Thu Uyển.

“Được rồi, lui xuống đi” Tiểu Ngọc đi khỏi, Hoàng Phủ Kỳ đắm chiêu nhìn Ly Thu nhú chặt mi mê man trên giường.

“Sao ngủ rồi vẫn còn nhú mày” Hoàng Phủ Kỳ vươn tay vuốt lên nếp gấp giữa hàng lông mày cho y, động tác nhẹ nhàng như sợ đánh thức người đang say ngủ.

Hoàng đế tới lãnh cung?

Đúng vậy, sở dĩ Hoàng Phủ Kỳ tới lãnh cung, là vì nghe nói Ly Thu bị bệnh.

Là một tiểu thái giám nói cho hần biết Ly Thu đã mê man ba ngày liền chưa tỉnh, hần rút cuộc dẹp hết mớ tấu chương chất cao như núi, tùy tiện mang theo một thiếp thân thái giám thừa dịp đêm khuya yên tĩnh len lút tới Quảng Hàn cung.

Rồi nhìn thấy Ly Thu nằm trên giường gầy rộc hần đi, hần chỉ còn duy nhất cảm giác bị ai đó siết chặt lấy trái tim mình, bỗng chốc đau thắt.

“Lạnh” Hần nghe thấy Ly Thu yếu ớt rên rỉ một tiếng nho nhỏ.

“Thu nhi lạnh sao?” Hoàng Phủ Kỳ bước tới bên giường lấy tay chạm vào khuôn mặt lạnh như băng của Ly Thu, quả thực là lạnh quá.

Vừa định lớn tiếng kêu hạ nhân “Đốt lò sưởi”, lại đột nhiên nghĩ ra lãnh cung hình như không có thứ này.

Không thể đi nơi khác lấy về, quá nửa đêm rồi đâu cần thiết làm náo loạn cả lên cho mọi người đều biết Hoàng đế hần tới lãnh cung.

Nghĩ vậy, Hoàng Phủ Kỳ cởi áo khoác phủ lên trên chăn của Ly Thu, rồi bản thân hần cũng tiến vào trong chăn.

Ngồi dựa vào giường sát cạnh Ly Thu, còn không quên khếp chặt lại mép chăn cho y.

Như ý thức được ấm áp bên người, Ly Thu theo thói quen dụi người về phía nguồn nhiệt, cả thân thể kề sát vào người Hoàng Phủ Kỳ hấp thu lấy hơi ấm.

Hoàng Phủ Kỳ buồn cười nhìn Ly Thu cạnh bên co người thành một đồng, đành phải ôm lấy y, lại nhịn không được mà cúi đầu hôn lên cái trán xinh đẹp của y.

“Văn An, đừng náo loạn” Ly Thu nghiêng người đi, nâng tay vòng qua thắt lưng Hoàng Phủ Kỳ càng chui vào sâu trong lòng hắn.

Hoàng Phủ Kỳ nhìn Ly Thu vừa nói mê, trong lòng thấy thực ấm áp ngọt ngào, nhớ lại ngày trước ở Ly Thu Uyển, cuối cùng lại thất thần.

Cứ ngỡ ngẩn ngồi như vậy tới tận khi mặt trời lấp ló phía chân trời, mới bừng tỉnh xuống giường mặc lại y phục rời khỏi lãnh cung.

Qua ngày hôm đó, Ly Thu cuối cùng cũng tỉnh, vết thương trên người đã hết sưng bắt đầu đóng vảy.

“Công tử, người ăn chút gì đi” Tiểu Ngọc bưng một bát cháo đi vào phòng.

“Ta không đói” Sau một trận ốm liệt giường này khẩu vị Ly Thu lại càng kém đi, cơm ăn mỗi ngày đều rất ít, đôi gò má vốn tròn trịa giờ đã hõm cả vào.

“Dù gì cũng phải lót dạ một chút, bằng không uống thuốc vào rất hại dạ dày. Công tử, người ăn một ít đi được không?” Tiểu Ngọc cầu xin nhìn Ly Thu.

“Thôi được” Ly Thu rút cuộc đành đầu hàng, nhìn Tiểu Ngọc luôn cẩn thận chiếu cố chính mình như thế, y cũng không đành lòng cự tuyệt ý tốt của nàng.

Tiểu Ngọc vui mừng mà cười tươi, nàng thực sự rất nhớ một chủ tử lúc xưa luôn cười thật vui vẻ thật dịu dàng thật hạnh phúc.

Mỗi lần từ xa xa nhìn thấy chủ tử như vậy, nàng cũng đều cảm thấy vui sướng thỏa nguyện cùng người.

Nàng không tin hai người đã từng yêu thương sâu sắc đến vậy, chỉ như thế liền chấm hết.

Một tiểu cô nương mười lăm, mười sáu tuổi hoa, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến những điều tốt đẹp đơn thuần như vậy.

Nàng làm sao biết thế gian này, yêu càng sâu, lại càng dễ dàng thương tổn cả hai người.

Không trọn vẹn, lại thường thường là thứ tình ái khắc cốt ghi tâm nhất trên đời.

Bận rộn mất vài ngày, Hoàng Phủ Kỳ cuối cùng cũng có thời gian tới lãnh cung.

Nhìn Hoàng Phủ Kỳ đập lên ánh trắng bạc mà tới gần, Ly Thu hơi ngấy ngẩn không biết nên làm gì, nhưng rất nhanh y cũng tự mình trấn định lại.

“Cung nghênh Hoàng Thượng” Ly Thu không hoảng hốt chẳng vội vàng quỳ trên mặt đất.

“Bình thân” Hoàng Phủ Kỳ vươn tay định nâng y dậy, trong lúc do dự lại thu tay về sau lưng.

“Tạ ơn Hoàng thượng” Ly Thu đứng lên ngẩng đầu nhìn về phía sau Hoàng Phủ Kỳ cười mỉm, nói “Hoàng thượng không mang gì theo sao?”

“Gì?” Hoàng Phủ Kỳ có chút khó hiểu.

“Chẳng phải Hoàng thượng đã nói mỗi lần sủng hạnh tiểu nhân sẽ ban cho một chén xuân dược sao? Hay hôm nay Hoàng thượng đến không phải để sủng hạnh tiểu nhân?” Ly Thu mỉm cười xinh đẹp đến lạ thường, đôi mắt đen sâu không thấy đáy.

Hoàng Phủ Kỳ hơi ngớ ra, như cố gắng suy nghĩ ý tứ trong lời Ly Thu, im lặng nửa ngày không nói gì, hồi lâu hắn hiểu ra, tức giận đem toàn bộ những lời ôn nhu vốn định nói giữ lại trong lòng.

Nhìn Ly Thu biểu tình xem thường mọi chuyện, Hoàng Phủ Kỳ thu liễm lại vẻ mặt ôn nhu vừa rồi lạnh lùng nói “Nghỉ ngơi được mấy ngày ngươi lại càng phóng túng hơn nữa, trẫm còn làm thân thể ngươi e không chịu được”

“Việc này tiểu nhân quen rồi” Ly Thu cất lực làm cho giọng nói của mình nghe được ôn hòa rành mạch.

“A, quen rồi?” Hoàng Phủ Kỳ nhú mày, nắm lấy cằm Ly Thu bắt y nhìn thẳng vào mắt mình, “Là năm đó ở gác hát quen rồi, hay là ở chỗ Hoàng Phủ Hùng quen rồi?”

Lời nói đến độ này, dù cho tức giận của Hoàng Phủ Kỳ ban đầu là cố tình, cũng bắt đầu không thể khống chế được nữa, bắt giắc mạnh tay hơn, hoàn toàn không để ý tới Ly Thu đã đau tới cắn môi.

“Chúng ta diễn hí dạng lão gia nào chẳng từng gặp qua? Nhớ khi đó tiểu nhân còn một mình đồng thời hầu hạ mấy vị lão gia. Hoàng thượng thân thể kim quý, tự nhiên lại cho rằng ai cũng như mình. Tiểu nhân kỳ thật chỉ là loại người tiện mệnh, chẳng đáng Hoàng thượng quan tâm!”

“Người... ! Thôi, nhìn thấy người đã thấy ghê tởm, trẫm không có hứng thú với loại ti tiện ngàn người cười vạn người dè!”

Hoàng Phủ Kỳ hất tay khinh ghét nhìn Ly Thu, cuối cùng không chút luyến lưu xoay người bước nhanh ra khỏi lãnh cung.

Tâm tình dào dạt mà đến, lại lạnh lùng tàn nhẫn bỏ đi, Hoàng Phủ Kỳ không biết tại sao cục diện lại thành ra thế này, hắn không hiểu.

Chỉ là, lời Ly Thu nói ra từng chữ như dao sắc, đâm xuyên vào lòng hắn, khiến hắn phần hận cực độ, nhưng lại cũng vì thế mà run rẩy không thôi.

Xoa xoa chỗ cảm bị siết đau, Ly Thu thê lương nở một nụ cười, thân mình mềm nhũn ra ngã ngồi xuống giường.

Hoàng Phủ Kỳ làm sao biết được, chọn lựa một chén độc được cùng xuân được kia, đã hủy diệt chút hy vọng cuối cùng nơi đáy lòng y.

Kẻ khác đối đãi với y thế nào cũng không hề gì, y có thể chịu đựng được, y có thể chẳng để tâm, y có thể coi như bị mình chỉ bị chó cắn cần cần thôi!

Nhưng mà người tổn thương y lại chính là người y yêu nhất, làm sao y chịu đựng nổi sự nhục mạ này?

Mà vừa rồi, hắn còn nói y là kẻ dè tiện ngàn người cười vạn người dè? Cũng phải, y đã bao giờ là kẻ thuần khiết đâu! Không dè tiện thì còn là gì?

Vậy nhưng trước kia Hoàng Phủ Kỳ người chẳng phải từng yêu ta sủng ta coi ta như bảo bối đó sao?

Là ai dăng ta lên tận miệng kẻ khác, là ai tự tay ném ta vào hầm lửa?

Đến cùng thì ai là người cho ta khao khát rồi lại tự tay mai táng chút hy vọng cuối cùng của ta?

Trước lừa gạt, sau tổn thương, chà đạp giày xéo, lòng này đã hóa thành bột nước vỡ tan.

Tâm người cũng là máu là thịt, đau đớn này, có tỏ rõ được chăng?

13. Chương 13

Sau hôm ấy, Hoàng Phủ Kỳ không hề tới Quảng Hàn cung lần nào nữa.

Vội vàng chớp mắt đã một tháng, ngày chính thức nghênh đón Quốc mẫu lập Hậu.

Đương kim Hoàng thượng thân, cả nước chúc mừng, đại xá thiên hạ.

Cũng vì hậu cung từ nay chính thức có chủ, chúng triều thần cũng coi như yên lòng.

Trong Hoàng cung không khí hoan hỉ rực rỡ.

Đêm đó nghe được bên ngoài chiêm trống rền vang rung trời, Ly Thu tự nhốt mình trong phòng.

Y tỉ mỉ nhớ lại từng giây phút khi xưa ở cùng Hoàng Phủ Kỳ, những lần hắn cương nựng y yêu thương y, từng thứ một phai dần trong lòng như những vệt màu xấu xí loang lổ, đâm sâu vào tâm khảm, nhức nhối không chịu đựng nổi.

Mãi tới khi Tiểu Ngọc cảm thấy dường như không ổn mới xông vào phòng, đã nhìn thấy từ cổ tay tái nhợt của y chảy xuống những giọt máu đỏ sẫm.

Trên mặt đất là một vũng máu đọng nho nhỏ.

Mắt Ly Thu vẫn mở, nhưng thần sắc y như đã phiêu đi thật xa, dường như linh hồn đã sớm tiêu tán.

“Công tử? Công tử? Người làm gì vậy? Sao người lại ngốc thế? Sao người lại ngốc như thế?”

Tiếng Tiểu Ngọc gọi y từ một nơi rất xa truyền tới, trực tiếp đem linh hồn dần bay xa của y quay trở về.

Ly Thu hai mắt mờ mịt lung chột định thần, nhìn chằm chằm Tiểu Ngọc hỏi “Người vừa nói gì?”

“Công tử, ta nói người ngốc, ta nói người sao lại ngốc như thế? Đáng để người chết sao?”

Hình như trong phút chốc Ly Thu tỉnh ra, đôi mắt trống rỗng bắt đầu ánh lên sinh khí, thì thào lầm bầm “Đáng giá sao?” nói xong liền giơ tay ôm ngực cười lớn không dứt.

Trước đó chưa lâu, y chẳng phải đã quỳ trước mộ phần hỏi sư ca những lời ấy,

[Sao người lại ngốc như thế? Đáng giá sao? Vì một người không hề yêu người mà hủy hoại bản thân, đáng giá sao?]

Vậy mà bây giờ, bản thân y sao lại cũng bắt đầu hỏi chính mình như thế?

Chẳng phải đã nói không động tình là tốt sao? Chẳng phải đã nói không cần yêu là tốt sao?

Chẳng phải đã nói sẽ không để kẻ khác tổn thương mình sao? Chẳng phải đã nói sẽ không đi theo con đường của sư ca sao?

Vì sao chỉ vì một cái đại hôn của Hoàng Phủ Kỳ đã mất hết can đảm muốn đoạn tuyệt sinh mệnh? Khác nào sư ca đau thương mà chết?

Một Ly Thu lòng như gương sáng tâm như nước lặng, nhìn thấu hồng trần không tin tình ái đi đâu mất rồi? Đi đâu?

Không quan trọng.

Chỉ cần y trở lại là tốt rồi.

“Tiểu Ngọc, tìm thuốc tới hộ ta” Ly Thu tiện tay xé một mảnh y phục cũ băng lên cổ tay trái.

“A? Vâng, được được” Tiểu Ngọc chạy ào ra khỏi phòng đi tìm thuốc.

Chẳng mấy chốc vết thương được bôi kín thuốc, vì mất máu quá nhiều mà trông y càng thêm tái nhợt.

Nhưng ánh mắt thờ ơ bình tĩnh của y, lại càng thêm thâm sâu.

“Công tử, người không sao chứ?” Tiểu Ngọc lo lắng hỏi han.

“Không sao đâu, người đi nghỉ đi, ta cũng muốn ngủ” Ly Thu cởi giày, chui vào trong chăn.

“Thật sự không sao?” Tiểu Ngọc vẫn không an lòng.

“Yên tâm, ta sẽ không nghĩ quẩn nữa đâu”

“Người thực sự đừng nghĩ quẩn nữa” Tiểu Ngọc trù trù nửa ngày, nhìn thấy y đã nhắm mắt lại, lúc đó mới thối nển rời đi.

Đêm ấy, Ly Thu nằm mơ.

Trong mộng, y cứ liên tục nắm lấy ống tay áo sư ca, không ngừng hỏi [Đáng giá sao?]

Một năm sau, Hoàng hậu sinh hạ một nam hài.

Nhưng từ khi đó, Hoàng hậu lại dần dần thất sủng.

Bởi vì Hoàng đế sau chuyến đi tới Giang Nam, đem về một nữ tử xinh đẹp dịu dàng lại khéo léo.

Từ Quý nhân đến Tiệp dư rồi Chiêu nghi, chỉ vốn vẹn có hai tháng.

Chẳng được bao lâu, Hoàng đế tự mình hạ chỉ sắc phong Mộ Dung Chiêu nghi thành Vân Phi.

Nàng vốn chỉ là con gái của Mộ Dung gia không có danh tiếng gì ở Giang Nam, Mộ Dung Vân Hi.

Nhưng lại đương nhiên một bước lên trời trở thành nữ tử được người người ngưỡng mộ, nhận ngàn sủng ái vào một thân.

“Tiểu Ngọc, người giấu gì phía sau vậy?”

Trong Quảng Hàn cung, Ly Thu đang thưởng mai, lại vô tình nhìn thấy Tiểu Ngọc đang lén lút giấu diếm gì đó sau lưng.

“Không, không có gì ạ, chủ tử, chỉ là mấy miếng hồng cao [1] thôi” Tiểu Ngọc ấp a ấp úng chìa hồng cao ra.

“Tiểu Ngọc giỏi thật, dám giấu ta đi trộm đồ ăn?” Ly Thu cố ý trêu chọc tiểu cung nữ không biết lớn nhỏ này.

“Ai trộm đâu, ta không trộm mà, đây là đồ ban thưởng, hôm nay trong cung ai cũng có hết” Tiểu Ngọc đỏ mặt thấy hơi oan ức.

“Ban thưởng? Hôm nay là thọ thần vị phi tần ấy à?” Ly Thu dời tầm mắt nhìn sang gốc mai trong vườn.

“Không phải, hôm nay là...là Mộ Dung Chiêu nghi được ban phong hào...Cho nên...” Tiểu Ngọc lắp bắp, sợ lại làm Ly Thu thương tâm.

Nhưng Ly Thu nghe xong lại chỉ thuận miệng đáp “À! Phong hào gì?”

“Vân Phi”

“Vân Phi? Êm tai thật, hẳn là nữ tử thanh tú mềm mại”

“Dạ. Nghe nói Hoàng đế gặp gỡ nàng ở Giang Nam, liền kiên quyết đưa nhân gia về cung” Tiểu Ngọc vô tư nói, không hề chú ý tới Ly Thu vừa nghe đến hai chữ ‘Giang Nam’ bả vai hơi run lên.

“Nhưng mà, nô tì cảm thấy nàng cũng bình thường, chủ tử so với nàng đẹp hơn nhiều” Tiểu Ngọc nói thật lòng, nàng từng lén lút nhìn vị Vân Phi kia, dung mạo chưa cần so với chủ tử, chỉ so với Hoàng hậu cũng đã không bằng rồi, thật chẳng biết Hoàng đế vừa mắt nàng ở điểm gì!

“Tiểu Ngọc, ta là nam nhân, người lại so sánh ta với nữ tử!” Ly Thu vỗ vỗ đầu Tiểu Ngọc.

“Không có đâu, trong mắt nô tì chủ tử là người đẹp nhất nô tì từng gặp đấy, người cười tươi lên đẹp lắm” Tiểu Ngọc tinh nghịch đứng trước mặt Ly Thu, dùng đôi mắt to tròn đen láy nhìn y nói cực kỳ nghiêm túc.

“Ai, hết cách với người” Ly Thu lớn tiếng thở dài, trước khi về phòng đọc sách còn không quên dặn dò “Bánh kia mang cho ta một miếng, ta hơi đói”

“Vâng ạ” Tiểu Ngọc cực kỳ vui mừng thấy chủ tử chủ động nói muốn ăn.

Tại một cung điện nguy nga khác, một nữ tử diễm lệ đang dùng ánh mắt oán hận nhìn vào mấy miếng hồng cao tinh xảo.

“Ném đi, Ai gia bảo các người ném đi ngay! Dám để thứ này trước mắt Ai gia, các người chán sống rồi phải không!”

Khuôn mặt ngũ quan xinh đẹp của Hoàng hậu vặn vẹo đến đáng sợ.

“Con hồ ly tinh kia không biết đã cho Hoàng thượng ăn thứ mê được gì, dám ngang nhiên độc chiếm ân sủng của Hoàng thượng!” Trước khi xuất giá là công chúa cao cao tại thượng, xuất giá rồi lại là nữ tử đứng đầu hậu cung, nàng đương nhiên không thể chấp nhận có kẻ khác điều vô gương oai trước mặt nàng.

Đã mấy tháng rồi Hoàng thượng không đến chỗ nàng, nàng có thể không nổi điên sao?

“Nương nương, người cần gì phải tức giận con hồ ly kia, Hoàng thượng chỉ ham mê của lạ, trong hậu cung này sau khi nhiệt tình Hoàng thượng đã hết phi tần nào chẳng bị lạnh nhạt” Bà vú ở một bên trấn an Hoàng hậu.

“Bà chưa biết đấy thôi, Hoàng thượng đối xử với con hồ ly kia thực đặc biệt, ta chưa từng thấy người cưng chiều ai như vậy. Lần này khác những lần trước, Ai gia nếu không nghĩ ra được biện pháp giải quyết, chưa biết chừng cái ghế Hoàng hậu này sẽ bị tiện nhân kia cướp đi.”

Hoàng hậu nói đến đây, tự nhiên trong lòng vô cùng tủi hờn, nước mắt đã dâng tràn cả lên.

“Chưa kể Ai gia được mặt báo, nói hồ ly kia đã có mang được hai tháng, chẳng qua Hoàng thượng không cho phép tiết lộ ra, ý người muốn chờ thêm hai ba tháng nữa cho thai nhi ổn định mới thông cáo thiên hạ. Người xem, sủng ái đến vậy, Ai gia không nhanh sẽ hỏng mất! Chờ nàng sinh hạ hoàng tử, Vũ nhi cùng vị trí Thái tử của nó nhất định không còn!”

“Nương nương đừng lo, lão nô đã nghĩ cho người một biện pháp”

“Nhũ mẫu? Người có cách sao?” Hoàng hậu nghe lời nhũ mẫu trong lòng tràn ngập hy vọng.

“Tìm một người khác đưa tới bên Hoàng thượng tranh sủng với Vân Phi, tới lúc đó Vân Phi tự nhiên sẽ thất sủng?”

“Nhưng mà, làm vậy có sợ nuôi ong tay áo? Nhũ mẫu chọn được ai rồi sao?” Hoàng hậu hơi hơi bất an.

“Thỉnh nương nương yên tâm, lão nô đã sớm chọn được người phù hợp, hơn nữa lại không phải là nữ tử”

“Không phải nữ tử?”

“Dạ, chính là một nam nhân, nghe nói trước kia là linh nhân, khi Hoàng thượng còn là Ninh vương đã mua y, cũng khá sủng ái, nhưng không biết phạm phải tội gì mà sau đó bị Hoàng thượng lạnh nhạt, không đoái hoài tới đã lâu lắm rồi.”

“A? Người như vậy sao có thể tranh giành với Vân Phi được?”

“Việc này lão nô cũng không chắn chắn, nhưng thử một lần còn hơn là ngồi chờ chết! Hơn nữa y là nam nhân, cho dù được sủng ái cũng không thể sinh hài tử, lại càng không thể uy hiếp được địa vị của nương nương cùng Đại hoàng tử.”

“Cũng đúng. Hiện tại y ở đâu?”

“Nghe nói là ở Quảng Hàn cung!”

“Quảng Hàn cung? Chẳng phải là lãnh cung sao?” Hoàng hậu thực sự kinh ngạc, nàng đứng đầu hậu cung lại không hề biết lãnh cung có một nam nhân, xem ra Hoàng đế thực sự muốn che giấu người này.

“Nói vậy nếu Ai gia đưa y ra khỏi Quảng Hàn cung, y còn phải cảm kích ta nữa” Hoàng hậu nghĩ tới việc có thể tước đi độc sủng của Vân Phi, lại càng nóng vội muốn gặp con hát trong Quảng Hàn cung.

14. Chương 14

Thừa dịp Hoàng đế lâm triều, phượng giá Hoàng hậu lặng lẽ chuyển sang cung Quảng Hàn.

Ly Thu giật mình hoảng hốt nhìn nữ tử đột ngột xuất hiện trước mặt mình.

Nhưng chỉ nhìn qua nàng một thân y phục thêu phượng đỏ tơ vàng, phía sau lại có cả đoàn người hầu hạ, y lập tức minh bạch người tới là ai.

“Tiểu nhân tham kiến Hoàng hậu nương nương, nguyện nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế”

Mấy thứ lễ nghi này, Tiểu Ngọc đã ở bên tai y lắm nhai đến cả trăm lần.

“Đứng dậy đi” Hoàng hậu kéo dài giọng nói, giữ đúng tư thái của người đứng đầu hậu cung cao cao tại thượng.

“Người là Ly Thu sao?” Hoàng hậu khẽ mấp máy đôi môi anh đào nhỏ nhẹ hỏi.

“Đúng là tiểu nhân”

“Tốt lắm, người có từng nghĩ tới việc rời khỏi Quảng Hàn cung?”

“Rời khỏi Quảng Hàn cung?” Một câu hỏi của Hoàng hậu khiến Ly Thu ngẩn người, nghi hoặc phỏng đoán dụng ý của Hoàng hậu.

“Hoàng thượng hiện tại chỉ chuyên sủng Vân Phi, người biết chứ?”

“Tiểu nhân có nghe nói”

“Được, vậy người có bằng lòng giúp ai gia một việc? Cũng chính là giúp bản thân người?”

“Thỉnh nương nương dạy bảo”

“Giúp ai gia đoạt lấy Hoàng thượng trong tay con hồ ly kia! Ai gia biết người nhất định làm được, phải không?”

“Nương nương, tiểu nhân chẳng qua chỉ là một con hát đã bị Hoàng thượng vứt bỏ, sợ là hữu tâm vô lực.” (có lòng mà không đủ sức)

“Chỉ cần người nguyện ý thử một lần ắt hẳn sẽ có hy vọng, ai gia ban cho người cơ hội này, chẳng lẽ người thực sự không muốn rời khỏi nơi này sao? Mặc kệ hồ ly tinh kia bám lấy Hoàng thượng không buông? Người không muốn lại được sủng ái sao? Hay là người cam nguyện ở cái lãnh cung này chờ cho đến khi tuổi cao suy sắc rồi chết chẳng ai hay?” Lời Hoàng hậu nói ra từ nào cũng là bức ép, muốn dim tâm tình Ly Thu xuống tử đằm không cách nào giãy giụa.

Y dù gì cũng là nam tử, sao có thể nhiều loạn hậu cung cùng nữ nhân tranh giành sủng ái?

Nhưng từng câu hỏi bức bách của Hoàng hậu kia, lại luồn lách vào tận sâu tâm can y, y có không cam lòng, y có hận có oán, cuộc sống ngày ngày bình đạm ôn hòa như lá rụng trong vườn ấy chẳng qua chỉ là lừa mình dối người, y chẳng thể hiểu bản thân mình vượt qua những đêm dài hoang liêu đó ra sao, tràn trong mi mục tâm khảm là những vùng vẫy chân chừ ảm lạnh đối thay, rồi lại nghe thấy tiếng gọi dịu dàng vô cùng như muốn nhấn chìm y trong từng hồi ức từng giấc mơ, “Thu nhi”

Thu nhi Thu nhi Thu nhi, y chính là Thu nhi trong Quảng Hàn cung có giận không ai hay, có oán không nơi tỏ, có hận không cách nào buông.

Thì ra từ đầu tới cuối, thương tổn chỉ có mình y thôi, mà cái người đang tâm bóp nát tâm y kia, vẫn như trước an ổn làm Hoàng đế, đêm đêm ôm ấp tần phi bình yên say ngủ.

Nghĩ tới đó ác tâm bất giác lan ra trong lòng Ly Thu, tất thấy chưa sót khổ sở liều mạng chiếm cứ tâm hồn y, y nghe được thanh âm chính bản thân mình, bình tĩnh nói ra bốn từ “Ta đáp ứng người”

Hoàng hậu hài lòng nở nụ cười, nói “Ngày mai ai gia sẽ sai người đưa người tới, tất cả tiến hành theo kế hoạch.”

Đoàn người lại theo gót Hoàng hậu như cơn gió thoảng qua rồi đi hết.

Để lại một Ly Thu tâm tình còn chưa dịu lại, mười ngón tay giấu dưới ống tay áo siết chặt, từng khớp xương gồ lên trắng bệch.

Hoàng Phủ Kỳ nghe thái giám bên người nói, Đại Hoàng tử Vũ nhi sinh bệnh.

Thấy hơi lo lắng, hắn liền buông tấu chương trên tay sang một bên, đứng dậy đi tới Khôn Ninh cung Hoàng hậu.

Mùa đông rét mướt đã tới, trước mắt chỉ toàn một màu ngân bạch, hơi thở nóng ẩm phả ra tạo thành làn khói mỏng lập lờ trong không trung.

Hoàng Phủ Kỳ ra khỏi điện của Đại Hoàng tử, tâm tình không tốt vu vơ khiến trách đấm thái giám cùng thị vệ đi theo hầu, thông thả dạo bước trên hành lang dài.

Nhờ đó mà thả lỏng cả tinh thần lẫn thể xác bị công vụ trên triều làm mệt mỏi.

Hắn còn nhớ rõ khi trước ở Ly Thu Uyển, ưng thuận đợi mùa đông tới ở bên y cùng nhau ngắm tuyết thưởng mai.

Lúc này, người luôn sợ lạnh ấy ở trong Quảng Hàn cung liệu có thấy lạnh lẽo hay chẳng? Hay là nên sai người mang thêm lò sưởi tới?

Mà thôi, mùa đông năm ngoái, y chẳng phải vẫn yên lặng mà sống qua đấy sao? Thôi đi vậy.

Vừa mới dứt bỏ hoài niệm, đã thấy trong đình viện một thân ảnh bạch sắc, quen thuộc đến mức khiến trái tim hắn nhảy lên từng hồi.

Cây chổi cán dài bị ném ở một bên, người nọ đi chân trần giẫm lên nền tuyết trắng tinh khôi, bỏ lại đàng sau thân hình uyển chuyển vài dấu chân nhàn nhạt.

Gió thổi qua, khiến y phục y bay lên quấn lấy thân hình gầy yếu, vẫn mảnh mai u nhã như xưa.

Y nghịch ngợm nhảy theo từng dấu chân in trên nền tuyết, lại đột nhiên dừng lại, ngồi xuống vốc lên một nắm tuyết giữ trong lòng bàn tay nhìn nhìn.

Rồi nở nụ cười ngây ngô, đứng vụt dậy phủi phủi tay, xoa xoa lên người rồi cúi xuống nhặt lại cây chổi dài.

Đang chuẩn bị quay đầu đi lấy lại đôi giày bỏ một bên, lại nhìn thấy đôi mắt ngơ ngẩn của Hoàng Phủ Kỳ đang nhìn đắm đắm vào y.

Hai người cứ thế yên lặng nhìn nhau, dường như mọi thứ xung quanh đều không còn gì quan trọng hơn nữa.

Trong mắt hai người chỉ có bóng hình đối phương, nhìn đến như muốn cùng nhau hóa thành tro bụi, cùng nhau bước vào luân hồi trùng sinh.

Khóe miệng Hoàng Phủ Kỳ giật giật như muốn nói gì, lại không biết nên gọi đối phương như thế nào.

Ly Thu? Hay là Thu nhi? Hắn không chọn được.

“Tiểu nhân thỉnh an Hoàng thượng” Lúc này Ly Thu mới thanh tỉnh lại, lập tức quỳ xuống hành lễ.

“Mau đứng lên, nền đất lạnh” Hoàng Phủ Kỳ gấp gáp cất lời, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đôi chân trần đã đỏ bừng vì lạnh của y.

Bước chân vội vàng như lưu tinh, như trước kia từ dưới đất ôm y đứng lên.

“Người gầy đi nhiều quá” Hơi thở của Hoàng Phủ Kỳ đều đều lướt qua cổ Ly Thu, làm y ngửa ngửa.

Ngồi lên lan can chạy dọc hàng lang, Hoàng Phủ Kỳ ôm Ly Thu ngồi vào lòng mình, lại nâng chân y lên nhẹ nhàng xoa.

Mãi tới khi cảm giác được hơi lạnh đã không còn, đôi bàn chân bắt đầu ấm lên mới thay y mang giày.

“Người sao lại ở đây?” Hoàng Phủ Kỳ lúc này mới phát hiện ra người vốn nên bị giam cầm trong Quảng Hàn cung sao bỗng đứng lại xuất hiện tại cung Hoàng hậu.

“Là Hoàng hậu nương nương sai tiểu nhân đến dọn tuyết” Ly Thu vui mặt vào ngực Hoàng Phủ Kỳ, nghe tiếng tim đập hữu lực của hắn.

“Sai người đến dọn tuyết?” Hoàng Phủ Kỳ cao giọng nghe ra không vui.

“Hoàng thượng đừng tức giận, Hoàng hậu không ép tiểu nhân, là tiểu nhân tự nguyện, dù sao ở Quảng Hàn cung cũng là ngồi không, rất buồn chán”

“Vậy bằng lòng đến tắm cung hầu hạ tắm không? Làm thị tòng tùy thân của trẫm được chứ?”

Ôm trong lòng thân hình mềm yếu khiến người ta quẩn luyến không muốn buông tay đã xa rồi một năm rưỡi này, Hoàng Phủ Kỳ bỗng nhiên không muốn để y rời khỏi nữa.

Lại nhìn đến khuôn mặt hanh hao của y, nắm lấy cánh tay gầy guộc của y, cảm thụ trọng lượng nhẹ như lông vũ của y.

Lòng hắn nặng trĩu, tràn ngập thương tiếc, hắn muốn tự tay dứt cho y ăn, tự tay tắm cho y, ôm y cùng chìm vào giấc ngủ.

Đã rất lâu rồi, chưa từng có ai có thể khiến hắn khát vọng bảo hộ tới vậy.

Mặc dù hắn luôn tận lực quên đi người ngụ trong cung Quảng Hàn hàng đêm vẫn luẩn quẩn vẫn vương trong lòng hắn.

Nhưng hiện giờ người nọ đang ở ngay trước mắt hắn, cuộn chặt trong lòng hắn, hắn làm sao buông bỏ cho được?

Đây là Thu nhi của hắn, là Thu nhi chỉ thuộc về một mình Ninh vương hắn, không gì thay thế được.

“Ta nguyện ý” Y nằm trong lòng hắn khẽ khàng nói ra ba chữ, cảm giác bản thân lại bị ôm chặt hơn một chút.

Song người đang áp vào ngực hắn kia, đáy mắt lại lập lòe hàn khí không ai nhìn thấy.

Y suy nghĩ suốt hai ngày, cuối cùng cũng thông suốt, y muốn gì? Y chỉ muốn người kia cùng y bị thương quần quai một lần.

Hoàng Phủ Kỳ, ta muốn người ném được cảm giác đau đớn trên thân thể ta thời khắc đó, ta muốn người biết được đau đớn đến hy vọng hóa tro tàn là như thế nào.

Ta muốn trả thù, ta thề muốn trả thù!

Ly Thu lại rúc sâu hơn vào y bào của người nọ, khoe miệng nhếch lên khẽ cười, xán lạn mà tuyệt vọng.

Sư ca, ta sẽ không đi theo con đường khi xưa người đã đi.

Người xem, ta kiên cường hơn người. Bởi rằng, ta sẽ không vì tình mà hủy hoại bản thân, mà, ta muốn hủy hoại hắn!

“Xem ra Ly Thu này còn dùng được” Giọng nói của nữ mẫu Hoàng hậu vang lên từ chỗ khuất.

“Nhũ mẫu, Hoàng thượng có từng làm ấm chân cho Vân phi như thế không?”

“Việc này...Lão nô không biết”

“Ánh mắt hắn nhìn Vân phi cũng chưa từng si mê tới vậy” Hoàng hậu dường như có chút suy tư “E rằng ai gia đã sai rồi”

[1] Hồng cao () : bánh có màu đỏ

Gồm 2 loại là Kết hồng cao () và Cát hồng cao ().

Kết hồng cao (hồng cao làm từ quất) là đặc sản vùng Cửu Giang, Giang Tây, Trung Quốc, là thức ăn vào mùa đông, dùng gạo nếp Giang Nam làm thành, vị ngọt, mềm, hương hoa hồng và quýt.

Cát hồng cao (Cát là điềm lành, may mắn) là đặc sản nổi tiếng ở huyện Vĩnh Xuân, phía nam Tuyên Châu, Phúc Kiến, Trung Quốc, tục xưng là “Tân nương đường”, ý nghĩa như tên, mong muốn người có tình sẽ thành duyên thục, vĩnh viễn yêu thương, bên nhau tới bạc đầu. Nguyên liệu bao gồm đường trắng, gạo nếp và quất vàng.

Theo bối cảnh trong truyện thì có lẽ loại được nói tới là Cát hồng cao.

Hình ảnh 2 loại khá là giống nhau, đại khái là như thế này:

Hồng cao ()

From → Linh Nhân Lệ – Thiên Na

15. Chương 15

“Thu nhi, dậy đi, đừng ngủ lười nữa” Ly Thu nửa mê nửa tỉnh nghe thấy có người thăm thì bên tai y rầy rà không ngừng.

“Ừm?” Y mắt vẫn nhắm nghiền khẽ ư hử một tiếng.

“Dậy đi dậy đi nào!” Tiếng gọi bên tai vẫn không chịu dừng, người nọ lại ngang nhiên cắn cắn lên cái miệng nhỏ của y, tay cũng chẳng chịu yên mà thò vào trong chăn vuốt ve khắp thân thể trần trụi.

Ly Thu bắt đầu dể đành mở mắt ra, vừa vận nhìn thấy Hoàng Phủ Kỳ cười đến đôi mắt cong cong như mảnh trăng non.

“Dậy đi nào, trẫm đưa ngươi đến ngự hoa viên ngắm tuyết thưởng mai” Hoàng Phủ Kỳ không phân trần lấy một lời, lôi tuột Ly Thu từ trong chăn ra ngoài, thất thủ bất cước choàng y phục lên người y.

“Ngắm tuyết? Thưởng mai?” Ly Thu vẫn còn đang mơ mơ màng màng.

“Đúng rồi, trước kia trẫm đã đáp ứng ngươi, quên rồi sao?” Hoàng Phủ Kỳ vừa mặc y phục cho y, lại cầm lòng chẳng dặng mà đưa tay khẽ ve vuốt lên từng dấu hôn hồng sắc nhàn nhạt trên thân thể y đem qua hấn lưu lại, như những đóa hoa nở rộ trên da thịt trắng tuyết thiên sinh của Ly Thu.

“Ừm” Ly Thu nhu thuận gật gật đầu.

Y làm sao lại không nhớ rõ? Mùa đông trong Quảng Hàn cung kia, y cả ngày chỉ ngồi ngẩn ngơ ngắm từng gốc mai thưa thớt.

“Đúng rồi, Hoàng thượng hôm nay không thượng triều sao?” Ly Thu nhìn vàng dương đã lên được ba sào ngoài song cửa.

“Hoàng thượng muốn nghỉ ngơi” Hoàng Phủ Kỳ kiên nhẫn tỉ mỉ thay y buộc chặt đai áo, sau đó khoác thêm cho y một chiếc áo lông.

“Bên ngoài trời lạnh, nên mặc nhiều một chút, thân thể ngươi lạnh hơn trước kia nhiều lắm” Giọng nói Hoàng Phủ Kỳ mềm nhẹ chất chứa tâm tình khiến lòng Ly Thu chợt ấm áp không thôi.

“Nơi này là?” Ly Thu bỗng nhiên cảm thấy căn phòng có chút quen mắt.

“Là tẩm cung của trẫm, ngươi quên rồi sao? Lúc trước ngươi từng ở trong này dưỡng thương mà” Hoàng Phủ Kỳ thuận miệng nói “Được rồi, chờ một chút, trẫm sai người mang cháo tối cho ngươi.”

Thì ra nơi này là tẩm cung của Hoàng Phủ Kỳ?

Cảnh tượng khi trước đột ngột bày ra rành rành trước mắt y.

Đêm khuya ngày đó khi y hôn mê, hấn cùng Hỉ nhi dây dưa hỗn hển thở dốc,

Đêm tối thăm thẳm ngày đó, hấn tàn nhẫn giày vò chà đạp thân thể y.

Y chính tại nơi này, cổ họng khản tiếng lần lần cầu xin hấn.

[Văn An, không muốn, không muốn, đau! Đau quá! Không cần, a...xin ngươi, cầu xin ngươi]

[Không muốn? Ngươi chắc chứ? Ngươi không muốn??]

Thân thể chuốc đắm xuân được khô nóng đến không thể ngừng vận vẹo giãy giụa, thất lưng bị giữ chặt ma sát với lớp vải gấm lạnh lạnh dưới thân.

[Không...Không...muốn...muốn, Văn An, muốn...đau! Xin ngươi...đau~~a...buông ra...buông ta ra...]

Nhưng là người nọ vẫn điên cuồng cào xé y, đè ép y, cắn nát y, thô bạo tiến nhập thân thể y.

Một lần lại một lần tàn nhẫn đâm vào, một lần lại một lần bỏ ngoài tai tất cả những van cầu của y mà điên cuồng động thân, tàn ác, mãnh liệt.

Ngay cả hai tay bị trói chặt của y vì giãy giụa quá mức mà loang lổ máu tươi, hấn đều không để ý tới.

Ký ức đau đớn đêm đó khiến Ly Thu rùng mình sợ hãi.

Y đã quên những thăm thì dịu dàng đem qua của Hoàng Phủ Kỳ, y đã quên hấn đem qua ôm y trong lòng có biết bao nhiêu nhẹ nhàng cẩn trọng tiến nhập thân thể y.

Thậm chí y chẳng hề nghĩ đến, vì sao khi đó Hoàng Phủ Kỳ lại đưa y vào tẩm cung của chính mình cẩn thận săn sóc.

Lòng vừa ấm lên, lại vì hồi ức, lạnh lẽo hoàn toàn.

Y chỉ còn nghĩ tới báo thù, y phải trả thù người này, làm sao có thể mềm lòng?

Tới ngự hoa viên.

Hoàng Phủ Kỳ ôm nhẹ lưng y, lại có chút bá đạo giữ chặt y trong lòng.

“Có lạnh không?” Hắn sẵn sóc hỏi, bàn tay đôi lúc sờ lên khuôn mặt y.

“Không lạnh” Ly Thu nhàn nhạt cười, đôi lúm đồng tiền lơ mơ ẩn hiện, bất giác khụt khịt một chút.

Hoàng Phủ Kỳ thu hết vào tầm mắt, càng thêm say đắm mà kéo y sát vào người mình ôm lấy thật chặt, cuối cùng dứt khoát dùng áo choàng của mình bọc lấy y ôm lên.

“Hoàng thượng, dừng, nơi này nhiều người” Ly Thu bắt đầu thói quen gọi Hoàng Phủ Kỳ là Hoàng thượng, hai chữ Văn An vẫn luôn kẹt lại trong cổ họng y, bất luận Hoàng Phủ Kỳ nói thế nào y cũng không chịu gọi ra, khiến hắn cũng chẳng còn cách nào.

“Không sao, trẫm là Hoàng thượng, còn sợ gì! Hay là Thu nhi của trẫm xấu hổ?”

“Không đứng đắn!” Ly Thu liếc Hoàng Phủ Kỳ, quay đầu lại thấy một nữ nhân y phục hoa lệ đang hướng nơi này đi tới.

Đôi mắt mị lại nhìn người tới một thân trang dung phi tử diễm lệ, thần thái ung dung lại mang theo thanh tú uyển nhã của nữ tử Giang Nam, trong đầu Ly Thu liền hiện lên hai chữ, Vân Phi.

“Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng, xin thỉnh an Hoàng thượng” Vân Phi cúi người hành lễ, giọng nói thì thâm mềm mỏng chỉ nữ tử Giang Nam mới có.

“Ái phi mau đứng dậy đi” Hoàng Phủ Kỳ buông Ly Thu trong lòng, tự mình vươn tay nâng Vân Phi đứng dậy.

Đột ngột rời khỏi ***g ngực ấm áp rơi vào không trung lạnh lẽo, Ly Thu cứ thế một mình đứng một bên, trong lòng có mất mát khó hiểu, còn có cả ghen tị.

Hoàng Phủ Kỳ cười rạng rỡ như một hải tử, lại giữ nguyên uy nghiêm Hoàng đế cầm tay Vân Phi nói “Ái phi hôm nay sao lại ra ngoài? Không ở trong phòng nghỉ ngơi sao? Phải cẩn thận thân mình, đừng quên nàng hiện tại còn đang hoài thai!”

“Hoàng thượng chỉ lo đến đứa nhỏ trong bụng thần thiếp, đâu có quan tâm đến thần thiếp đâu” Vân Phi chìm trong hạnh phúc, mắt đóng đầy niềm vui nhìn Hoàng Phủ Kỳ cúi người ghé vào bên bụng mình làm bộ như đang nghe ngóng, buồn cười nói “Hoàng thượng, mới hơn hai tháng, chưa nghe được gì đâu”

“À, đúng vậy đúng vậy, ha ha” Hoàng Phủ Kỳ cười to đứng thẳng dậy.

Lúc này Vân Phi mới nhìn qua Ly Thu, hướng y gật đầu khe khẽ mỉm cười.

Ly Thu chỉ cảm thấy nụ cười kia thực chói mắt, tuy y biết đối phương không hề có ác ý, nhưng y lại cảm thấy nụ cười đó thật sự rất khiêu khích.

Nghĩ vậy đột nhiên y thấy phiền muộn chính bản thân mình, làm sao lại bắt đầu ghen tuông hệt nữ nhân như vậy? Lẽ nào ở lại hậu cung này quá lâu không khỏi lây nhiễm?

“Thần thiếp chỉ là ra ngoài đi dạo một chút, ngự y nói như vậy tốt cho thân thể, đứa nhỏ sinh ra cũng có thể khỏe mạnh hơn. Chỉ là có chút hơi mệt mỏi. Vậy thần thiếp không quấy rầy Hoàng thượng nữa, xin phép cáo lui trước.”

“Được, ái phi đi thông thả, trẫm sẽ tới thăm nàng.” Hoàng Phủ Kỳ nhìn theo Vân Phi rời khỏi, quay đầu mới thấy Ly Thu vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Vân Phi.

“Thu nhi?” Ý thức được bản thân đã bỏ mặc Ly Thu, Hoàng Phủ Kỳ khẩn trương ôm lấy y hỏi han “Nghĩ gì vậy?”

“Ta nghĩ là, Vân Phi sẽ hạ sinh hoàng tử hay công chúa? Hoàng thượng, người thích nam hay nữ nhi?”

“Trẫm đều thích cả, không sao hết” Hoàng Phủ Kỳ không có phát hiện giọng nói Ly Thu có hơi khác thường, thẳng thắn trả lời.

“À” Ly Thu thuận miệng đáp, bỗng lại hỏi “Hoàng thượng gặp Vân Phi ở Giang Nam sao?”

“Đúng thế, sao vậy? Lẽ nào Thu nhi của trẫm đang ghen?” Hoàng Phủ Kỳ cảm thấy thích thú.

“Ta việc gì ghen tuông với nữ tử, kì quặc.”

Trong lòng Hoàng Phủ Kỳ hơi hơi thất vọng, lại vẫn chậm rãi nói “Vân Phi đúng là một nữ tử Giang Nam, hồn nhiên xinh đẹp, tính tình rất tốt. Tuy là được trẫm đưa vào cung phong làm phi, nhưng lại không hề được sủng mà kiêu, vẫn điềm đạm như cũ, đúng là khó có được. Nàng cũng biết người đấy, khi đó ở Giang Nam, trẫm có từng nhắc qua chuyện của người cho nàng hay, cho nên với nàng cũng không có gì phải kiêng kị.”

“Khó được Hoàng thượng đối đãi với phi tử chân thành như thế, khó trách người người đều nói Hoàng thượng thích nhất Vân Phi” Ly Thu ngoài miệng nói vậy, trong lòng lại như tắc nghẹn lại, cực kỳ khó chịu.

“Mấy ngày này cũng chỉ có nàng có thể ở bên trẫm nghe trẫm nói chuyện” Hoàng Phủ Kỳ cúi đầu thở dài, lại đem Ly Thu ôm càng chặt hơn, “Thu nhi, có cơ hội trẫm nhất định đưa người đi Giang Nam một lần.”

“Chẳng phải Hoàng thượng đã đi rồi đấy sao? Sao lại muốn đi nữa? Quả thực vui đến không muốn về?” [1] Ly Thu chưa xót trong lòng, khẽ xoay mặt rũ mắt nhìn xuống dưới.

“Người quên rồi, trẫm đã từng hứa sẽ đưa người cùng đi, sao có thể không giữ lời?” Hoàng Phủ Kỳ nắm lấy tay Ly Thu nhẹ mơn lên từng khớp xương “Vả lại, chờ Vân Phi sinh hạ hài tử rồi, hẳn cũng muốn trở về quê nhà một lần.”

“Hoàng thượng cũng muốn đưa Vân Phi đi cùng?”

“Đó là đương nhiên” Hoàng Phủ Kỳ nhìn Ly Thu biểu tình cứng ngắc, thì thào cười nói “Thu nhi, còn nói người không ghen?”

[1] Nguyên văn (lạc bắt tư Thục): ý muốn nói vui quên đường về, dựa theo điển tích Hán Thục sau khi bị diệt vong, hậu chủ Lưu Thiện bị giam lỏng trong kinh thành Lạc Dương của nước Ngụy. Một hôm, Tư Mã Chiêu mới hỏi ông ta có nhớ Tây Thục không, Lưu Thiện trả lời rằng ‘lúc này đang vui, không còn nhớ chi về Tây Thục nữa’ (QT)

From → Linh Nhân Lệ – Thiên Na

16. Chương 16

Một thời gian sau, trong hậu cung dần dần truyền khởi vài lời lưu ngôn phỉ ngữ. (tin đồn, chuyện đồn thổi)

Tin đồn từng đợt như sóng cuộn trào đợt sau cao hơn đợt trước, chung quy cũng truyền tới được triều đình.

Người người đều nói, Hoàng thượng dưỡng một nam sủng trong hậu cung, chính là con hát trước đây nổi danh khắp kinh thành.

Người người đều nói, Hoàng thượng ngày ngày cùng nam sủng đó ở một chỗ, ngay cả Vân phi vốn được sủng ái vô cùng cũng đối xử lạnh nhạt hẳn đi.

Người người đều nói, Hoàng thượng lên triều thường xuyên nóng giận không yên, thậm chí quốc sự thường ngày cũng lơ là hời hợt, đều là do nam sủng kia mê hoặc tâm trí.

Sau lại có chuyện, một thần tử nào đó vì phạm điều sai trái mà bị trị tội tịch thu gia sản, lập tức có người cho rằng nguyên nhân là bởi nam sủng nọ thổi gió bên gối.

Nực cười là, chẳng ai buồn để tâm mà hỏi một lời, một nam sủng không hề bước chân ra khỏi cấm cung, sao có thể biết được vị quan nọ mà gây khó dễ?

Vậy là, mọi người đồng lòng trừ bỏ yêu nghiệt. Tấu chương phong trừ tai họa đều đặn mỗi ngày được đưa tới thư trác tại ngự thư phòng.

Hoàng Phủ Kỳ tức giận liến vung tay áo hất toàn bộ tấu chương vào lò sưởi, nhưng vẫn không cách nào giải tỏa được cảm giác bức bối nôn nóng trong lòng.

“Thu nhi người xem, cái đám gia hỏa cổ hủ này chính là không chịu buông tha cho người, trăm thực hận không thể đuổi hết bọn chúng.”

Hoàng Phủ Kỳ siết chặt một đạo tấu chương phiến não trong tay, cảm phần quãng thẳng vào lò lửa.

“Vậy Hoàng thượng cứ y theo lời bọn họ, giết Thu nhi đi chẳng phải xong sao!”

Ly Thu ngoài cười trong không cười, thay Hoàng thượng cầm ngự bút chấm vào chu sa, nâng tay áo đưa qua.

“Ồ nháo! Trăm sao lại giết người” Hoàng Phủ Kỳ cho lời Ly Thu là giận dữ, đưa một tay kéo y vào trong lòng, để y ngồi trên đùi mình, “Nếu trăm ngay cả người mình thích còn không bảo vệ được, còn muốn cả giang sơn này làm gì?”

“Hoàng thượng quá lời, Thu nhi nhận lỗi không được sao” Ly Thu vui mặt vào ***g ngực Hoàng Phủ Kỳ, cúi đầu cười lạnh.

Y vẫn còn nhớ rõ, trước kia, khi hắn vẫn còn là Ninh vương Hoàng Phủ Kỳ, buổi đêm đó cũng là những lời thề thốt lửa gạt người như thế.

[Chúng ta rời khỏi kinh thành, ta không tranh giành ngôi vị Hoàng đế này nữa, được không?]

[Ta đưa người đi, chúng ta tới Giang Nam, cả đời ở cùng một chỗ!]

Rồi kết quả ra sao? Ly Thu y một mình gánh chịu tất cả, rốt cuộc cũng chỉ là một quân cờ nhỏ nhỏ cho Hoàng Phủ Kỳ hắn tranh đoạt hoàng vị, thề non hẹn biển ngọt ngào ấy, đều là dối trá!

Nhớ lại khi ấy còn một lòng lo lắng bản thân chỉ là một con hát hèn mọn dễ tiện mà gây trở ngại cho hắn, quả thực là ngốc đến hết thuốc chữa.

“Thu nhi, lại nghĩ gì vậy? Xuất thần đến thế?” Hoàng Phủ Kỳ nhìn người trong lòng mình vẫn không hề nhúc nhích.

“Hoàng thượng, ta muốn về thăm Ly Thu Uyển”

“Cũng được, chỉ là trăm không thể cùng người về được, mang theo nhiều thị vệ một chút”

“Tạ ơn Hoàng thượng”

Ly Thu thở phào nhẹ nhõm, không ngờ rằng Hoàng Phủ Kỳ có thể dễ dàng đồng ý cho y xuất cung như vậy.

Từ sau lần đó, mỗi khi không có việc gì làm, Ly Thu lại trở về Ly Thu Uyển.

Vốn tưởng rằng sau khi Hoàng Phủ Kỳ đăng cơ tòa viện uyển này phải bị phá bỏ, lại không nghĩ tới nó vẫn y nguyên như trước đây, giống như y cùng hắn vẫn ngày ngày ở tại nơi này.

Số lần Ly Thu về Ly Thu Uyển ngày một nhiều hơn, Hoàng Phủ Kỳ cũng quen dần với chuyện này,

Còn ban cho y một khối lệnh bài, tùy thời có thể xuất nhập Hoàng cung.

Vội vội vàng vàng hai ba tháng trôi qua.

Mắt thấy xuân về hoa nở, lại một mùa mới rực rỡ phồn hoa.

Lễ săn bắn đầu xuân theo lệ Hoàng triều cũng tới gần.

Hoàng Phủ Kỳ dẫn theo chúng thần tử cùng Hoàng hậu, Vân Phi, còn có cả Đại Hoàng tử chưa đầy ba tuổi tới lập trường. (khu vực săn bắn)

Hắn vốn muốn mang cả Ly Thu đi cùng, nhưng Ly Thu lại chẳng quan tâm mà bảo, nào có chuyện Hoàng thượng lại ngang nhiên mang theo một nam sủng mà xuất cung săn bắn, không lẽ để cho đám đại thần thừa

cơ mà đệ trình tấu sớ, như thế chẳng thà để y một mình trong cung thanh tịnh còn hơn, bất luận thế nào cũng không chịu đi.

Hoàng Phủ Kỳ ngẫm nghĩ thấy cũng phải, liền không miễn cưỡng y thêm, dứt khoát để y nghỉ ngơi trong cung, dù sao lễ sẵn sẵn cũng kéo dài đến vài ngày.

Đại đội nhân mã vừa mới đi chưa được vài canh giờ, Ly Thu cũng lập tức theo sau xuất cung.

Một đường thẳng đến gánh hát trong kinh thành mà trước kia y đã từng lưu lại, bởi vì y biết, người y muốn tìm nhất định sẽ ở nơi đó.

Trên đài đang diễn xướng một đoạn “Nhạc mẫu thích tự” [1] khí thế ngất trời, dưới đài người người trầm trồ khen ngợi, đem ánh mắt dán chặt trên đài không rời.

Không ai phát hiện ra một người mang áo choàng che mặt bằng tấm lụa trắng mỏng, chậm rãi len vào giữa đám đông.

“Ghé trên đã cho thiếu gia nhà chúng ta bao, không ai được vào hết” Một tên tùy tùng đứng phía sau nhìn thấy có người định tiến vào, lập tức trừng mắt lên quát.

“Phiền người đưa cái này cho chủ nhân của người, hần nhìn thấy chắc chắn sẽ gặp ta” Người tới lấy ra một chiếc vòng ngọc.

Tên tùy tùng nọ nhìn vòng ngọc, lại hoài nghi nhìn người vừa tới, cuối cùng vẫn vào trong thông báo, chỉ một lát, người nọ được thỉnh tiến vào.

Trên ghế chủ vị là một nam nhân ngọc diện đang cắn hạt dưa, hào hứng cười nói, “Ồ, không phải là Thu Quan Nhi đang ở trong cung sao? Hôm nay ngọn gió nào đưa người tới đây thăm ta vậy?”

Người vừa lên tiếng chẳng phải ai khác, chính là con trai khai quốc nguyên lão lão Thừa tướng Vương Thiếu Lăng, kẻ từng bao Ly Thu. (*)

“Xem Gia nói gì kìa, chẳng phải là đã lâu không gặp, có chút nhớ nhung ngài sao” Ly Thu cởi bỏ áo choàng, nở nụ cười ngọt ngào nhìn Vương Thiếu Lăng.

“Ồ, không dám không dám, người hiện tại được Hoàng thượng sủng ái vậy, Vương Thiếu Lăng ta còn phải gọi người một tiếng chủ tử ấy chứ!”

Wương Thiếu Lăng là nhi tử của lão Thừa tướng, là hương khói duy nhất mà Vương gia đã dập đầu bái lạy Bồ Tát mà cầu được.

Bởi vậy từ nhỏ đã được sủng lên tận trời. Hần căn bản không thích thú gì chuyện vào triều làm quan, chính là do lão Thừa tướng bắt ép mới miễn cưỡng nhận một chức quan nhàn tản. Nhưng mà nói tới cũng vừa khéo, Vương Thiếu Lăng này mặc dù cả lơ phất phơ chơi bởi lêu lổng chẳng lo công danh học hành, ấy vậy mà lại từng cùng Đại hoàng tử Hoàng Phủ Hùng có giao tình thân thiết.

Chính bởi vậy, hần tất nhiên không hề đem Hoàng thượng hiện tại để vào mắt, đầu tiên bị Hoàng Phủ Kỳ cướp đi Ly Thu, rồi Hoàng Phủ Hùng bị lưu đày, mỗi lần nhìn thấy phụ thân khom lưng quỳ gối trước Hoàng đế tuổi chỉ tương đương bản thân, hần liền bất giác cảm thấy cực kỳ oán hận.

Mà hiện giờ Ly Thu tự dưng xuất hiện trước mặt hần, thái độ lại ái muội đến cùng cực, tâm tình hần càng trở nên bức bối khó nhịn.

“Gia nói vậy là muốn hại chết tiểu nhân hay sao, chỉ là một nam sủng, nói hay tới đâu cũng vẫn là tiện nhân nói gì nghe vậy thôi” Ly Thu bày ra biểu tình ủ dột buồn bã.

“Sao vậy, Hoàng thượng đối xử với người không tốt?” Vương Thiếu Lăng đứng dậy, nhẹ nhàng nâng cằm Ly Thu khiến y nhìn thẳng vào mắt mình.

“Ai... hậu cung vốn không phải là nơi lưu người ngu ngốc, huống hồ ta lại là thân nam nhi, bên người Hoàng thượng nhiều yên chi phần đại [2] tới vậy, sớm hay muộn rồi sẽ chán ta thôi. Vả lại, hần cũng đâu sủng ta như lời đồn, chỉ là lời nói xói chảy vàng mà thôi” Ly Thu thở dài ngữ khí ai oán, dường như cả tâm lẫn lực đều đã tiêu tụy cả, lại làm cho người ta cảm thấy thương yêu.

Nhìn một Ly Thu như vậy, Vương Thiếu Lăng dĩ nhiên đã cảm lòng chẳng đành.

Hắn đã thấy Ly Thu nhu thuận, đã thấy Ly Thu quyến rũ, đã thấy Ly Thu khả ái,

Nào đã bao giờ thấy Ly Thu ưu sầu động nhân tới thế?

Lòng vừa khê động liền chẳng cần biết y có phải người bên gối của Hoàng thượng hay không, một nụ hôn nồng nhiệt đã đem y kéo vào lòng ôm siết.

“Đừng, Gia, nơi này nhiều người” Ly Thu hoảng hốt khoác lại áo choàng, dáng điệu thẹn thùng e lệ lại càng kích thích Vương Thiếu Lăng.

Rốt cuộc hắn cũng chẳng thêm cố kị gì thêm nữa, chỉ thuận theo xúc động bản thân kéo Ly Thu thẳng một mạch ra khỏi hí viên, lên xe ngựa về phủ.

[1] Nhạc mẫu thích tự: câu chuyện kể về việc Nhạc mẫu thích chữ lên lưng con mình là Nhạc Phi để thể hiện tấm lòng trung thành với tổ quốc quyết tâm ra tiền tuyến giết giặc Kim xâm lược Đại Tống, Nhạc mẫu đã khắc bốn chữ “Tinh trung báo quốc” lên lưng Nhạc Phi.

[2] Yên chi phấn đại: yên chi là son, phấn là phấn trang điểm, đại là thuốc có màu đen dùng để vẽ lông mày của phụ nữ thời xưa, cả cụm ý chỉ những người phụ nữ xinh đẹp.

(*) Ở chương 1 và chương 2 do nhầm lẫn nên mình đã cho cái anh Thiếu Lăng này thành lão thừa tướng, thực ra anh ta chỉ là con trai thừa tướng thôi :D, mình sẽ sửa lại ở 2 chương trước, thành thật xin lỗi vì thiếu sót này~!

17. Chương 17

Suốt vài ngày liền, Ly Thu cầm lệnh bài trong tay nghênh ngang xuất nhập cung, tới Ly Thu Uyển rồi theo cửa sau lên lút tới gặp Vương Thiếu Lăng.

Hai người ngày ngày mây gió đảo điên, Ly Thu cũng hết lòng hết dạ mà câu dẫn Vương Thiếu Lăng.

Năm đó bị Hoàng Phủ Kỳ cướp đi Ly Thu vốn vẫn là chuyện luôn làm hắn canh cánh trong lòng không quên, lúc này lại được Ly Thu y tự động lao vào vòng tay mình đây kích thích, nhen lên dục hỏa như lửa đổ thêm dầu, càng chẳng cần nhớ tới thứ gọi là lý trí, đem dục vọng phát tiết lên người y bất chấp nặng nhẹ, lưu lại trên thân thể y vài cái dấu xanh xanh tím tím.

Vết cũ còn chưa mờ lại chồng thêm vết mới, màu sắc đối lập với làn da trắng trẻo của y, rõ ràng dị thường.

Qua bảy ngày, Ly Thu hài lòng nhìn bản thân mình trong gương đồng chỉ chút những vết, vui vẻ khê ngâm nga tắm rửa đổi y phục, đêm nay, Hoàng thượng sẽ hồi cung.

Vừa vào tắm cung, Hoàng Phủ Kỳ vội vàng ôm chặt lấy Ly Thu, nhẹ nhàng vuốt mái tóc phẳng phất hương thơm của y.

“Thu nhi, trăm nhớ người, người có nhớ trăm không?” Hoàng Phủ Kỳ khê cắn vành tai Ly Thu, vành tai tóc mai dây dưa vẫn vít.

Ly Thu không đáp, chỉ lặng lẽ đưa lưng về phía Hoàng Phủ Kỳ mặc cho hắn ôm lấy.

“Thu nhi, người làm sao vậy?” Hoàng Phủ Kỳ tinh tế khê hỏi, bàn tay không an phận lại chen vào cổ áo Ly Thu, vuốt ve làn da trắng mềm trước ngực y.

“Hoàng thượng, đừng chạm vào ta..!” Ly Thu bỗng nhiên hét lớn, thanh âm còn mơ hồ có chút run rẩy.

Hoàng Phủ Kỳ bị y đẩy mạnh vô cùng kinh ngạc, vừa toan nổi giận lại vừa lúc nhìn thấy nơi cổ áo xộc xệch của y lộ ra những dấu hôn được ánh nến chiếu rọi đặc biệt chói mắt.

Hoàng Phủ Kỳ ngẩn ra chốc lát, hiểu được ý nghĩa của mấy dấu hôn kia liền lập tức chộp lấy hai vai Ly Thu mắt trợn trừng giận dữ quát “Nói, này là do ai? Mấy ngày trẫm không ở đây người cùng giường với kẻ nào?!”

Ly Thu quỳ sụp xuống, bi thương khẩn nài “Hoàng thượng, người giết ta đi. Thu nhi vô dụng để người ta cường bạo”

“Cái gì?!” Hoàng Phủ Kỳ không tin nổi nhìn chằm chằm người đang quỳ trước mặt mình, hai vai y run run không ngừng lại khiến hắn cảm thấy tiếc thương.

“Thu nhi, ngoan, nói cho trẫm biết là ai? Chuyện là như thế nào?”

Ly Thu nhào vào lòng Hoàng Phủ Kỳ, hết đứa trẻ chịu oan ức giọng nói ngập kinh hoảng nói “Là Vương Thiếu Lăng”

“Vương Thiếu Lăng? Con trai lão Thừa tướng Vương Thiếu Lăng?”

“Ân” Ly Thu gật gật đầu “Hoàng thượng chắc còn nhớ hắn từng là ân khách của Thu nhi”

Hơi thở Hoàng Phủ Kỳ dần trở nên nặng nề,

Từ khi để Ly Thu lưu lại bên mình, hắn đối với quá khứ của y liền tự lừa mình dối người không muốn nhớ tới, vốn vẫn cho rằng chỉ cần giữ chặt lấy y yêu thương y chiều chuộng y là đủ, chưa từng một lần nhớ lại những chuyện xưa ấy.

Vậy mà chỉ một câu nói này của Ly Thu, lại làm hắn nhớ lại hết thảy.

Vương Thiếu Lăng cũng thế, Lý Tướng quân cũng vậy, còn có kẻ đã thành cát bụi Hoàng Phủ Hùng kia nữa.

Rồi cả những lần phiền muộn với y, trách y, hận y, một lần lại một lần gieo thương tổn lên thân thể y, thậm chí là những mê mang đau lòng của bản thân.

Quá khứ ngược dòng chảy trôi trong tâm trí hắn, bất giác siết chặt lấy Ly Thu làm y thấy đau mà kêu lên thành tiếng.

“Hôm qua ta về Ly Thu Uyển như mọi khi, ngồi đầu trên đường gặp phải hắn, hắn nói đã lâu không gặp ta nên muốn tâm sự, ta liền theo hắn tới trà lâu, sau đó, sau đó liền...” Ly Thu ngừng lời, nhìn thần tình trong mắt Hoàng Phủ Kỳ dần biến đổi, chờ mong phản ứng của hắn.

“Người của trẫm hắn còn dám đụng vào? Định làm phản sao?” Giọng Hoàng Phủ Kỳ trầm thấp dọa người.

“Hắn nói ta vốn phải là người của hắn, hắn nói phụ thân hắn là khai quốc nguyên lão, là lão thần tử. Hoàng thượng... Hoàng thượng cũng không làm gì được hắn...” Ly Thu cúi đầu nhỏ giọng nói thêm.

Hoàng Phủ Kỳ dĩ nhiên biết, Vương Thiếu Lăng trước giờ khinh thường vào triều làm quan, lại giao hảo cùng Hoàng Phủ Hùng, vậy nên ngay từ khi hắn còn là Ninh vương đã khinh khi, coi hắn như cái gai trong mắt, bản thân hắn làm sao có thể thấy Vương Thiếu Lăng thuận mắt, nếu không phải còn nể mặt lão Thừa tướng, năm đó khi diệt trừ Hoàng Phủ Hùng cũng đã sớm đem cả hắn trừ khử một lượt!

Lại nghìn vạn lần không ngờ rằng, kẻ này lại ăn gan báo oán dám đụng đến Thu nhi của hắn?

Hoàng Phủ Kỳ xoay chuyển tâm tư, nét mặt trở nên dịu dàng, giọng điệu lạnh lùng: “Vương Thiếu Lăng người giỏi lắm, người thực cho rằng ta không làm gì được Vương gia các người sao? Trẫm lại muốn cho người biết thiên hạ này rốt cuộc là của ai.”

Ly Thu phát hiện được sát khí chợt lóe qua trong mắt Hoàng Phủ Kỳ, ở trong lòng hắn trộm nở nụ cười hài lòng.

Chẳng bao lâu sau, khai quốc nguyên lão Vương Thừa tướng một nhà tru di cửu tộc với tội danh thông đồng với địch phản quốc.

Sự việc như thiên lôi làm chấn động cả triều đình, một khai quốc nguyên lão đó, chính là căn cơ của triều đình.

Lại có thể vì tân quân lên ngôi chưa đầy hai năm diệt trừ tận gốc?

Ai nấy trong triều đều cảm thấy bất an, đoán không nổi dụng ý của đương kim Hoàng thượng.

Dần dà lại có tin đồn, nói rằng vì con trai lão Thừa tướng đã từng là khách của con hát được Hoàng thượng sủng ái.

Vậy nên ai cũng tin Hoàng thượng nhất định là vì ghen tuông mà chém cả nhà lão Thừa tướng, đối với Hoàng thượng là phần nộ mà không dám nói, còn với Ly Thu đương nhiên cho y là yêu tinh tai họa.

Còn có không ít lão thần tử có giao tình thân thiết với Vương lão Thừa tướng, một bên tuân lã chĩa một bên oán giận, “Cả thiên hạ này lại nằm trong tay một nam sủng, thực là nghiệp chướng!”

Trong triều có lẽ chẳng ai so với Lý Ngao tướng quân hết hồn hết vía hơn.

Chuyện khi trước hẳn cùng Vương Thiếu Lăng giành giật Ly Thu, ở kinh thành này sớm đã chẳng phải là bí mật gì.

Hiện giờ cả nhà Vương Thiếu Lăng đã gặp họa, chẳng hay bản thân có phải là cái đinh tiếp theo Hoàng thượng muốn nhổ bỏ?

Sâu trong Hoàng cung Ly Thu cũng đã sớm nghe được tin tức, chỉ thấy y nhắm mắt ngã xuống giường nở nụ cười, sau cùng nhịn không được dùng cả hai tay ôm chặt lấy chính mình, cười dài thành tiếng.

Hoàng Phủ Kỳ à Hoàng Phủ Kỳ, không ngờ được có ngày người lại ngang ngược hồ đồ tới vậy, chỉ vì một nam sủng người từng lợi dụng rồi vứt bỏ, lại thực sự hạ chỉ chém cả nhà khai quốc nguyên lão! Cũng thật là tàn nhẫn nhỉ!

Nhưng mà, đây chỉ là khởi đầu thôi, Ly Thu ta muốn người trả giá, không đơn giản chỉ là một lão thần tử cùng những kẻ có tài đó. Ta sẽ trăm phương ngàn kế tìm cách lôi người xuống khỏi cái ngai vàng Hoàng đế kia, ta muốn người ném mùi đau khổ có được tất cả rồi lại mất đi hết thấy!

[1] Tru thừa (): tru là chém, giết; thừa là thừa tướng

From → Linh Nhân Lệ – Thiên Na

18. Chương 18

“Gia, ngài thấy sao?” Trong mắt phần chân thấp thoáng, Ly Thu nhìn Lý Ngao đối diện.

“Người muốn ta đoạt vị?” Lý Ngao khó tin nhìn Ly Thu trước mắt trông vẫn mềm yếu như xưa.

“Đã đến nông nổi này rồi, chẳng lẽ Gia còn định ngồi yên trong Tướng quân phủ chờ chết sao? Thừa dịp trong tay ngài còn nắm mười vạn đại quân, tốt nhất là tiên hạ thủ vi cường [1], đợi đến lúc Hoàng thượng tức giận đoạt binh quyền rồi Gia có vùng vẫy cũng không tránh khỏi cái chết” Khuôn mặt tươi cười của Ly Thu bỗng nhiên khiến Lý Ngao cảm thấy sợ hãi, còn đâu Thu Quan Nhi nhu thuận ngoan ngoãn lúc xưa nữa?

“Gia, ngài còn do dự cái gì vậy?” Ly Thu chậm chạp cúi bỏ đai lưng, y phục lập tức tuột xuống khuỷu tay y, bờ vai mảnh khảnh cùng xương quai xanh trắng muốt lồ lộ trong đáy mắt Lý Ngao.

Mồ hôi chảy ra trên trán, ánh mắt hắn cũng không dám hướng về phía thân thể Ly Thu nhìn thêm nữa.

“Gia, lẽ nào đã vài năm ngài một chút cũng không nhớ ta sao?” Ly Thu vươn tay quần lấy cổ Lý Ngao, khuôn mặt nhỏ nhắn dán trên người hắn, lẳng lặng chờ đợi câu trả lời y mong muốn.

“Trẫm cho là Lý Tướng quân đã sớm có đáp án rồi” Một bàn tay vén lên tấm màn đỏ tươi phía sau sường phòng, thanh âm lạnh như băng vang lên đột ngột đến dị thường.

Ly Thu giật mình buông tay quay đầu lại, chỉ thấy Hoàng Phủ Kỳ từ phía sau màn che chầm chậm đi tới, khóe miệng kéo lên ý cười lạnh lùng.

“Người sao lại...” Ly Thu hoàn toàn không nghĩ tới, nguyên lai Hoàng Phủ Kỳ đã sớm ẩn thân phía sau sường phòng, “Lẽ ra ta nên sớm phát hiện Lý Tướng quân có chút không ổn” Ly Thu cười lạnh hai tiếng, giờ mới hiểu được nguyên do Lý Ngao gượng gạo bất thường.

“Ly Thu, người thực cho rằng trăm bị người mê hoặc đến vô năng hồ đồ sao?” Theo tầm mắt lướt qua nửa thân để trần của Ly Thu, ánh mắt Hoàng Phủ Kỳ lại lạnh đi một phần.

“Hoàng Thượng nghi ngờ từ khi nào?” Ly Thu kéo lại vạt áo, cúi đầu mân mê ngón tay mở lời hỏi.

“Từ lúc người nhào vào lòng trăm nói Vương Thiếu Lăng cường bạo người”

“Vậy sao người còn chém cả nhà Vương Thừa tướng?” Ly Thu kinh ngạc hỏi.

“Vương gia quyền khuynh tam triều đã sớm nên trừ bỏ. Trăm vốn đã có dự định này, chỉ là thuận nước đẩy thuyền [2] thôi. Còn người, câu dẫn Vương Thiếu Lăng xong xuôi, bên này lại xúi giục Lý Tướng quân làm phản? Ly Thu, rốt cuộc người ôm lòng dạ gì ở lại bên trăm?”

“Chẳng phải tâm tư gì to lớn, đơn giản là ta hận người.” Ly Thu bình thản đáp lời, không nhẹ không nặng, lại châm lên lửa giận trong lòng Hoàng Phủ Kỳ chôn giấu đã lâu.

“Ly Thu, người chẳng qua chỉ là một con hát, trăm đối người vậy còn chưa đủ tốt hay sao? Người lại diễn kịch trước mắt trăm như thế? Trên đài diễn xướng thôi không nói đi, người thực nghĩ rằng mình có bản lĩnh thao túng triều đình trước mặt trăm? Đừng quên, trăm từ nhỏ chơi loại trò chơi này mà lớn lên, trong cung trăm so với người diễn kịch còn nhiều hơn!”

“Tiểu nhân đương nhiên biết rõ Hoàng thượng người giỏi nhất là diễn kịch, năm đó tại Ly Thu Uyển chẳng phải đều là diễn cả sao?! Hoàng thượng sắm vai Văn An dịu dàng sẵn sốc yêu mỹ nhân không cần giang sơn cao thâm khéo léo đến thế, bằng không làm sao hôm nay Hoàng thượng có thể an ổn vô ưu ngồi trên long ỷ cho được? Tiểu nhân thực bội phục người vô cùng! Ngàn ân vạn sủng của Hoàng thượng đó giờ chỉ sợ cũng là chơi đùa cả thôi, Hoàng thượng người buồn chán vậy sao? Cảm thấy đùa bỡn Ly Thu rất thú vị?”

“Đúng là rất thú vị, nói sao thì nói, cùng giường với Thu nhi thực rất tốt!” Bàn tay Hoàng Phủ Kỳ len vào cổ áo Ly Thu, cố sức cấu véo ***g ngực y, miệng không quên tiếp tục nói “Đáng về lắng lơ này, chúng phi tần hậu cung của trăm làm sao so bì được với con hát ngàn người cười vạn người đùa như người?”

Ly Thu nghe được, trong lòng đau thắt, lại vẫn kiên cường cắn răng nín thở, chịu đựng cảm giác đau đớn từ cơ thể truyền tới, nhưng khuôn mặt vẫn nhịn không được khiêu khích mà đỏ bừng lên.

“Đã đến bậc này rồi, trăm cũng nói cho người rõ. Kỳ thực Lý Tướng quân luôn là tâm phúc của trăm, năm đó cũng là Lý Tướng quân có ý thiết yển, để trăm thuận lý thành chương [3] mua người về. Bằng không, người nghĩ sao trăm có thể yên tâm giao phó mười vạn đại quân cho hắn? Ly Thu à Ly Thu, người một mực tìm tới tâm phúc của trăm xúi giục làm phản, cũng không nghĩ xem bản thân mình tính tới cùng có bao nhiêu bản lĩnh? Muốn đấu với trăm, người chưa đủ khả năng đâu!”

Lời vừa dứt, vẻ mặt Ly Thu cứng đờ, sắc đỏ chẳng thấy chỉ còn lại vẻ tái nhợt, Hoàng Phủ Kỳ nhìn vậy cũng không hiểu là tư vị gì, dừng động tác trên tay, hắng giọng rồi mới quyết tuyệt nói “Lý Tướng quân, lần này người có công, trăm thưởng cho người con hát này một đêm, muốn làm gì tùy người. Có điều ngàn vạn đừng đùa tới chết, trăm còn chờ y về làm ấm giường!” Hoàng Phủ Kỳ vung tay ném Ly Thu xuống giường.

“Cái này... thần sợ hãi, vạn lần không dám” Lý Ngao một bên chứng kiến đã sớm đổ mồ hôi lạnh.

“Tướng quân chẳng lẽ muốn phụ ý tốt của trăm sao?” Nói ban thưởng là ban thưởng, hảo hảo hưởng dụng đi. Trăm sẽ không cùng ái khanh chấp nhặt một con hát.”

Hoàng Phủ Kỳ vỗ vỗ vai Lý Ngao, tầm mắt như trước nhìn Ly Thu quật cường trừng mắt, sải bước ra ngoài, “Nhớ kỹ mai sai người đưa y về là được.”

Lý Ngao nhìn Hoàng thượng đã rời khỏi, mới lắc đầu cười khổ xoay người lại.

Thấy được Ly Thu ngồi trên giường, lần lượt từng chiếc cởi y phục chính mình.

Lý Ngao hoảng hốt nói “Thu Quan Nhi người đang làm cái gì?”

“Làm chuyện Gia muốn làm, hay là Gia muốn tự mình cởi hộ ta? Vậy cũng được” Ly Thu ngừng tay, cứ thế ngẩn ra nhìn Lý Ngao.

“Thu Quan Nhi có gì phải tự làm khổ mình?” Lý Ngao có chút đau lòng, dù sao trước kia hắn cũng từng thích con hát nhu thuận này.

“Người không hận ta? Ta giật dây người bức vua thoái vị, hoặc giả một lần mất cảnh giác kẻ đầu tiên rơi đầu sẽ là người, kỳ thực là ta đã hại người.”

“Người vì cái gì...”

“Bởi vì ta hận, ta hận tất cả các người! Hận các người chẳng khác gì đám cẩu động dục dè lên người ta coi ta như nữ nhân, hận các người làm nhục ta khiến ta cảm thấy bản thân mình bẩn thỉu tới mức không thể tẩy sạch được nữa! Cho nên ta muốn các người chết! Tốt nhất là chết hết!”

Ly Thu điên cuồng hét lên, giống như muốn trút hết đau đớn nhục nhã tận đáy lòng.

[Bỏ đi, nhìn người đã thấy ghê tởm, trẫm không có hứng thú với loại ti tiện ngàn người cười vạn người dè!]

[Dáng vẻ lẳng lơ này, chúng phi tần hậu cung của trẫm làm sao so bì được với con hát ngàn người cười vạn người dè như người?]

Từng câu từng lời này, tựa roi da xát muối tàn nhẫn quất vào lòng Ly Thu.

Y hận, y hận từng kẻ chạm vào thân thể y.

Những kẻ không nhớ nổi tên, rồi Lý Ngao, rồi Vương Thiếu Lăng, rồi Hoàng Phủ Hùng.

Nếu không phải vì bọn hắn, bản thân sao có thể bị Hoàng Phủ Kỳ vũ nhục mà bất lực phản kháng?

Y có thể nói “không phải như vậy” sao? Y có thể nói bản thân không phải là con hát ti tiện sao?

Ở trước mặt hắn, đến cả tư cách giữ gìn tôn nghiêm của chính mình, y cũng chẳng có.

“Con mẹ người rốt cuộc muốn làm hay không?! Đường đường một Tướng quân chẳng lẽ làm không nổi?”

Ly Thu phẫn hận lao vào cào cấu trên người Lý Ngao.

Lý Ngao cuối cùng cũng bị chọc giận, máu nóng vừa bốc lên liền lập tức không thể kiềm lại nữa.

Hai ba động tác kéo rơi áo trong của Ly Thu, áp y lên đệm, vừa chạm đến da thịt non mềm như tơ kia nửa phần lý trí cũng chẳng còn sót lại một chút.

Ly Thu để mặc kẻ nằm trên nâng thắt lưng y lên, kéo hai chân y mở thật rộng, cảm giác đau nhức tê dại xông thẳng từ hạ thân lên tới đỉnh đầu, nhưng y chỉ mở to hai mắt, trống rỗng nhìn trần nhà một màu đen kịt.

Thân thể lay động, y tựa hồ nhìn thấy gương mặt Hoàng Phủ Kỳ hiện ra giữa đêm đen mờ mịt, thâm tình dịu dàng, nụ cười chân thành, đó là Văn An của y, Văn An luôn ở bên y suốt những tháng năm tưởng như giấc mộng, Văn An ngụ tại Ly Thu Uyển luôn luôn nói yêu y.

Hiện thực tàn nhẫn giao hòa cùng mộng cảnh tươi đẹp nhấn chìm Ly Thu vào hỗn loạn điên cuồng, y chẳng màng đến thân thể đau đớn tột cùng mà mở miệng cười lớn, nhưng thanh âm ra tới miệng lại chỉ là những tiếng khóc vỡ vụn, đứt quãng không thành câu.

Lệ tràn ra khỏi khóe mắt khô cạn, như thủy tinh vụn nhỏ, chớp mắt lặng lẽ tan biến trong bóng đêm không cùng.

[1] Tiên hạ thủ vi cường (): ra tay trước mới có thể chiếm được lợi thế

[2] Thuận nước đẩy thuyền: Nguyên văn là (thuận thủy thôi chu), ý chỉ việc biết thời thế, lợi dụng cơ hội tốt để làm việc mình muốn

[3] Thuận lý thành chương (): hợp tình hợp lý

19. Chương 19

Lý Ngao đối xử với y coi như cũng không tệ, ít nhất sau khi xong việc còn sai người giúp y tắm rửa, thay đồ mới rồi đưa về hoàng cung.

Ly Thu ngồi trong kiệu, mở to đôi mắt vô hồn nhìn đỉnh kiệu phủ nhung lụa đỏ tươi không biết suy nghĩ gì, một chốc đã về đến cung.

“Chủ tử, người cuối cùng cũng về rồi, Hoàng thượng dặn người đến ngự thư phòng gặp ngài.”

Tiểu Ngọc vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, nhìn thấy chủ tử đã mất tích một đêm của mình liền vội vàng truyền mệnh.

Ly Thu vốn định nằm xuống nghỉ ngơi, nghe thấy thế không thể không đi, xoay người mang thân thể yếu nhược hướng ngự thư phòng cất bước.

Vừa tiến vào ngự thư phòng cửa đã lập tức bị đóng lại, người hầu trong phòng cũng lui cả ra ngoài để lại một mình y cùng Hoàng thượng.

Chuyện này cũng là một thói quen, từ khi Hoàng Phủ Kỳ bắt đầu để Ly Thu ở lại bên cạnh hầu hạ thì sự việc luôn diễn ra như thế.

“Tiểu nhân tham kiến Hoàng thượng.”

Hoàng Phủ Kỳ ngay cả ngược mắt lên nhìn y một cái cũng không, dường như không nghe thấy gì, chỉ chăm chú phê duyệt tấu chương của hần.

Ly Thu quỳ gối trước thư án, lại không thể tự ý đứng dậy, y biết Hoàng Phủ Kỳ cố ý giày vò y liền tức giận, cứ như vậy quỳ không nói lời nào.

Hai canh giờ trôi qua, Hoàng Phủ Kỳ mất kiên nhẫn đành mở miệng nói “Người không muốn nói gì với trẫm sao?”

“Nói gì?”

“Chẳng lẽ người không muốn giải thích với trẫm một chút, thanh minh cho bản thân người?”

“Cái gì nên nói ngày hôm qua tiểu nhân đã nói cả rồi.”

“Người muốn chết đúng không?!”

“Vậy Hoàng thượng cứ giết tiểu nhân đi”

Hoàng Phủ Kỳ tức đỏ cả mắt, đột ngột ném một bản tấu chương tới trước mặt Ly Thu,

“Tự người xem đi, lại là tấu dâng khuyên can trẫm chém người.”

“Vậy Hoàng thượng hạ chỉ đi thôi.”

“Người muốn chết, trẫm sẽ không cho người chết! Trẫm là Hoàng thượng, giang sơn này là của trẫm, trẫm quyết không cho người dùng cái chết để trốn tội đã phản bội trẫm!”

Hoàng Phủ Kỳ nổi cáu hất tay, thoáng cái tấu sớ chất chồng trên bàn, cả nghiên mực, ngự bút, chén trà gốm trên bàn rơi tung tóe vỡ nát trên nền đất lạnh lẽo.

“Người lại đây” Cơn giận dữ của Hoàng Phủ Kỳ vẫn như cũ thất chặt lấy ***g ngực.

Ly Thu đứng lên, lại bởi quỳ lâu mà hai chân tê cứng, lão đảo một chút lại ngã xuống.

“Sao thế? Đêm qua liệu mạng quá, đến hôm nay ngay cả đứng cũng không thẳng nổi?”

Ly Thu nghe vậy liền xoa xoa đôi chân như bị ngàn vạn cây kim đâm vào, gắng gượng đứng dậy bước về phía trước.

“Cởi y phục” Hoàng Phủ Kỳ vô tình nhìn con mồi của bản thân.

Ly Thu tùy tiện kéo tuột y phục của chính mình ném xuống đất, thân thể trần trụi hãy còn lưu lại dấu vết đêm hôm trước.

Hoàng Phủ Kỳ nhìn y chòng chọc, ánh mắt lạnh băng lóe lên, những dấu vết xanh tím nọ lại nhen lên cơn tức cơ hồ sắp bạo phát trong lòng hắn.

“Ngồi lên đây” Hoàng Phủ Kỳ chỉ vào cái bàn đã trống không.

Ly Thu đưa mắt nhìn mặt bàn làm bằng đá cẩm thạch trơn nhẵn phía đó, chậm rãi tiến lại gần kiễng chân ngồi lên.

Một luồng hơi lạnh thấu xương tỏa lên khắp người, thân thể vốn không chịu được lạnh liền run rẩy lên một chút.

Y đương nhiên biết chuyện tiếp theo sẽ như thế nào, Hoàng Phủ Kỳ cũng không phải chưa từng tại ngự thư phòng này muốn y.

Chỉ là, trước đây hắn sẽ trải một tấm thảm lông dê thật dày trên mặt bàn, rồi mới nhẹ nhàng ôm lấy y đặt ngồi lên, mà hiện giờ, lại là nay đâu bằng xưa.

“Đúng là càng ngày càng biết nghe lời, xem ra quả nhiên vẫn sợ chết.” Hoàng Phủ Kỳ tháo đai lưng của chính mình, đem hai tay Ly Thu đặt sau đầu, quấn hai vòng rồi buộc một cái nút thắt.

Hồi ức trong phút chốc ủa cả về, Ly Thu y chỉ còn nhớ tới đau đớn tàn nhẫn, tới xuân được, tới dây thừng nhuộm đỏ máu, tới những van thứ cầu xin chưa từng ngừng nghỉ.

Yết hầu y nghẹn cả lại, nghĩ muốn kêu thật to rằng y “không muốn”, nhưng rồi vẫn nuốt xuống. Kêu lên thì sao? Hắn sẽ bỏ qua cho y sao?

Y chẳng qua là một thứ công cụ tiết dục cho hắn đùa bỡn cả trăm lần không chán trong lúc máu huyết dâng trào mà thôi, y có tư cách gì để nói y không muốn?

Y không nhớ được Hoàng Phủ Kỳ làm thế nào ở dưới thân y rạch lên khắc lên từng dấu vết thâm sâu.

Y không nhớ được Hoàng Phủ Kỳ như thế nào một lần lại một lần mãnh liệt tiến vào thân thể y rồi rời khỏi, rồi lại dữ dội đẩy vào.

Y không nhớ được Hoàng Phủ Kỳ đã ghé vào bên tai y nhẹ nhàng buông ra những lời thương tổn người đến nhường nào.

Y chỉ biết mở to đôi mắt trống rỗng, vẫn đen láy như thế, vẫn sáng rực như thế, nhưng sinh khí thì đã chẳng còn.

Đến cả chút hận thù cuối cùng, đều đã vô lực cả, y biết làm sao đối mặt những tháng ngày càng lúc càng bất kham này đây?

“Mặc áo vào, nhặt lại tấu chương cho trẫm sắp xếp lại gọn gàng” Hoàng Phủ Kỳ không biết tự lúc nào đã rời khỏi thân thể Ly Thu mặc lại y phục chỉnh tề.

“Dạ” Ly Thu ngậy người đáp lại, khổ sở cúi người nhặt lại y phục của y, một cơn đau như muốn xé rách thân thể từ phía dưới truyền tới, y nhịn xuống, trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

Song, như vậy còn chưa hết, y phải đi nhặt lại hết đồng tấu chương rơi tán loạn trên mặt đất.

Một chút không cẩn thận, mảnh vụn đồ sứ vỡ nát cửa trên đầu ngón tay một vệt máu đỏ, giọt máu loang ra trên da thịt như đoá hoa anh túc thâm kín nở rộ, mỹ lệ mà yêu diễm quý dị, phẳng phất như liều thuốc mê, gọi mời chủ nhân đến hái lấy.

Ly Thu ngơ ngẩn nhìn mảng màu đỏ thẫm trên ngón tay, chớp mắt ý thức đã trống rỗng, tựa hồ như có thanh âm xa xôi nào đó đang gọi y,

“Tới đây...tới đây...giải thoát rồi, mọi chuyện đều rũ bỏ được rồi...”

Hoàng Phủ Kỳ từ trên cao nhìn xuống Ly Thu đang dờ dẫm nhìn ngón tay của mình, liền thấy được máu chảy trên ngón tay y.

Trái tim hắn đập mạnh một nhịp, giống như có ai đó vừa khoét đi một phần thân thể hắn.

Cảm giác sợ hãi bùng lên như lửa, tựa hồ chỉ thở ra một hơi thôi hắn sẽ không bao giờ được gặp lại Thu nhi của hắn nữa.

Sẽ mất y sao? Vì có gì cảm giác bất an lại bén rễ trong lòng hắn như thế?

“Được rồi, đứng lên cho trẫm.”

Nghe lời ấy Ly Thu cũng chẳng quản Hoàng Phủ Kỳ rốt cuộc muốn y làm gì, chỉ lập tức đứng dậy đi tới bên cạnh hắn.

“Người đâu” Ly Thu vừa dừng lại bên người, Hoàng Phủ Kỳ liền gọi, “Vào quét dọn thư phòng.”

Tiếng cửa mở kéo kẹt, ánh dương bên ngoài chiếu rọi vào ngự thư phòng, ấm áp vô cùng.

Thì ra, mùa hạ sớm đã về!

[1] Huyết du () : huyết là máu; dụ là dụ dỗ, cám dỗ

From → Linh Nhân Lệ – Thiên Na

20. Chương 20

Nếu như, Ly Thu trước kia là búp bê chỉ biết cười, thì Ly Thu của hiện tại, chính là một con rối gỗ đến cười cũng không biết.

Y chỉ biết chớp đôi mắt to trống rỗng, mê man nhìn hết thấy xảy ra trước mắt y.

Hoàng Phủ Kỳ nói một, y làm một, Hoàng Phủ Kỳ nói hai, y làm hai.

Hoàng Phủ Kỳ nói, cỡi y phục, y cỡi.

Hoàng Phủ Kỳ nói, lên giường, y leo lên.

Hoàng Phủ Kỳ nói, cút xuống, y lặng lẽ đứng lên xuống giường.

Hoàng Phủ Kỳ nói, người đứng yên một bên, y đứng suốt không rời.

Đứng nhìn Hoàng Phủ Kỳ ôm tiểu Hoàng tử do Vân Phi sinh hạ, ôn nhu vô cùng chơi đùa cùng hắn.

Đứng nhìn Hoàng Phủ Kỳ ôm Vân Phi hỏi han ân cần tỉ mỉ, lo lắng chu toàn.

Đứng nhìn Hoàng Phủ Kỳ mang tân nam sủng tới thờ đốc kiêu mị, *** loạn hoan du trước mặt y.

Những tia nắng chói chang của vầng dương mùa hạ, tựa hồ cũng không nóng nực như tưởng tượng.

Ngược lại còn thấm đẫm hơi lạnh, luồn lách vào trái tim Ly Thu.

Tri liễu, tri liễu [1], ve sầu trên cây kêu mãi miết khiến y cảm thấy đau đầu.

Đám côn trùng nhỏ bé đen đúa đó, rốt cuộc là biết thứ gì?

Ngày ngày đậu trên cây nhìn khắp cả Hoàng cung, có phải là biết hết mọi việc hay không?

Nếu là biết, mau nói cho ta, vì sao mùa hạ lại dài đến thế? Nói cho ta, tại vì sao mùa hạ lại tuyệt không hề nóng?

Hoàng thượng dạo gần đây lại có một tân sủng mới vô cùng đẹp xinh, tên gọi Tiểu Khúc.

Người ấy có khuôn mặt hơi giống Hỉ nhi, ngũ quan thanh tú, tính tình ngoan ngoãn khiến người ta yêu thương chiều chuộng, thường thường quần quít lấy Hoàng Phủ Kỳ.

Hoàng Phủ Kỳ tựa hồ đối với y đặc biệt yêu mến, thích ôm y thì thầm câu được câu chẳng, vô luận đi nơi nào cũng đều dẫn y theo.

Ngự thư phòng, rồi hoa viên, dực trì, đến cả sân bắn cưỡi ngựa cũng đều đưa y đi cùng.

Mà, Hoàng Phủ Kỳ đã nói với Ly Thu, rằng người là thiếp thân thị tòng của trẫm, cho nên bất kể là trẫm đi tới đâu, người đều phải đi theo phía sau hầu hạ.

Ly Thu nghĩ, các người hai người ở cùng một chỗ thì tốt rồi, tại sao ta lại nhất định phải theo hầu?

Có những khi, y thực sự chỉ muốn quay về trắc điện cạnh tấm cung mà hảo hảo ngủ một giấc thật ngon,

Cũng chẳng biết vì sao, gần đây y luôn cảm thấy ngủ không đủ, thân thể mệt mỏi hết sức, dường như chỉ muốn đi ngủ đông.

Móng ngựa đạp lên lá khô tạo nên những tiếng xào xạc nho nhỏ, thanh âm trong trẻo gọi mùa về.

Lại ngập đất lá rơi, lại tràn màu vàng úa, phải chăng cây cối hoa cỏ nơi Ly Thu Uyển kia đều đang chậm rãi tàn lụi điêu linh?

Ly Thu thực muốn quay về nhìn xem, đáng tiếc, lệnh bài của y sớm đã bị tước mất rồi, đáng tiếc, y đã không còn có thể ra khỏi Hoàng cung này nữa.

Phía trước, trên lưng con ngựa đang chậm rãi bước từng bước thông thả, hai thân ảnh nọ đã sớm quấn quýt lại với nhau.

Suyễn thanh mang theo hạnh phúc cùng vui thích nương theo gió thổi tới bên tai Ly Thu, thực là khó chịu.

Y nâng ngón tay chặn lỗ tai, vậy mà vẫn ngứa ngáy vô cùng.

Đưa tay gạt mạnh dây cương, để cho con ngựa đang cưỡi dừng hẳn lại.

Y thở gấp liên tục, tựa hồ nếu không làm như vậy chính y sẽ bị ngạt thở mà chết trong tức khắc.

Y rốt cuộc là bị làm sao? Dường như có nơi nào đó không ổn.

Đến cùng là không ổn chỗ nào? Y thật sự không biết..

Mùa hạ cũng qua rồi, chỉ là những cánh ve kia lại chẳng hề nói cho y, nói những chuyện mà chúng biết rất rõ.

Vậy nên, y chỉ có thể mê mang nhìn hết thấy trước mắt.

Trong phút ngắn ngủi, cảnh vật dường như thoáng mơ hồ đi một chút, nhưng rất nhanh lại rõ ràng trở lại.

Ai

~Y thực muốn quay về ngủ một giấc mà!

Trở lại tấm cung, hầu hạ Hoàng Phủ Kỳ thay đổi y bào.

Mới vừa mặc cho hắn được một nửa lại bị ném xuống giường, y tùy thuận nằm yên ở đó chờ đợi thân thể quen thuộc phủ lên người y.

Rồi sau đó là tay, là môi, là hạ thân, là đau đến chết lặng.

Đau đến qua, y lại gắng gượng nâng thân thể ngồi dậy, quỳ gối bên giường lại một lần nữa hầu hạ hắn mặc lại y phục tề chỉnh.

“Đi theo ta” Hoàng Phủ Kỳ không nhìn y một cái, chỉ nhạt nhẽo buông ra ba chữ.

Ly Thu vừa theo sau vừa vội vàng khoác y phục lên người, động tác như vậy y đã sớm quen thuộc, làm cũng thực nhanh nhẹn.

Hoàng thượng tới cung điện nơi Tiểu Khúc ngự lại, cùng y vui vẻ ẩm ỹ một lát liền ôm y mang tới dực trì.

Hoàng Phủ Kỳ cho tất cả hạ nhân lui xuống, chỉ lưu lại duy độc một mình Ly Thu hầu hạ cạnh bờ ao.

Đôi thân hình trần trụi cùng nhau hoan ái trong ôn tuyền, thanh âm hoạt bát thường ngày của Tiểu Khúc đã sớm nghẹn ngào chẳng thành câu.

“Có muốn ăn vải hay không, đều là ra roi thúc ngựa cấp tiến vào cung, còn tươi đấy.” Hoàng Phủ Kỳ xoa nắn cái eo nhỏ của Tiểu Khúc mà nói.

“Hảo, ta muốn ăn, nhất định là ngọt a” Tiểu Khúc nũng nịu.

“Đi, mang vải tới đây.” Hoàng Phủ Kỳ vẫn nhìn Tiểu Khúc không thôi, lời nói lại là cho Ly Thu.

“Dạ” Ly Thu xoay người ra ngoài, Hoàng Phủ Kỳ lúc này mới ngẩng đầu nhìn theo dáng người phiêu nhiên vừa rời đi.

Chỉ một chốc, Ly Thu đã mang theo một bồn vải trở về, đặt bên mép nước đang tỏa ra hơi nóng ẩm áp.

“Đờ ra đấy làm gì, bóc đi.” Hoàng Phủ Kỳ liếc mắt nhìn Ly Thu đang chuẩn bị lui ra phía sau.

Ly Thu quỳ cả người xuống, cẩn thận từng chút lột bỏ lớp vỏ trái vải xù xì, còn lại thịt quả màu trắng trong suốt.

Y đột nhiên nhớ lại, dường như thật lâu thật lâu trước kia, sư ca cũng giống như vậy ngồi bóc vỏ trái vải, cùng cái kẻ y yêu sâu đậm ấy bên nhau vui cười nói vài câu chuyện phiếm vu vơ.

Sư ca, Ly Thu thực nhớ người.

[1] Tri liệu (): từ này có hai nghĩa, một là ‘biết’ và một là ‘ve sầu’, ở đây có thể được coi là chơi chữ.

Image from sepraven@deviantart

From → Linh Nhân Lệ – Thiên Na

21. Chương 21

Nửa đêm, Ly Thu canh gác phía ngoài cung điện của Tiểu Khúc,

Bởi lẽ đêm nay Hoàng thượng nghỉ lại nơi này.

Hoàng thượng nói rằng, trẫm ở đâu, người phải ở nơi đó canh giữ cả đêm.

Vậy là, lúc này y ngồi lặng trên những bậc thang bằng đá ngoài cửa điện, ngẩng đầu nhìn lên vầng nguyệt chẳng tròn vành trên trời cao.

Ngồi rồi lại ngồi, sự mệt mỏi lần lượt kéo đến vây lấy y, dù sao cũng đã lâu đến thế y chưa từng một lần ngủ ngon, nếu không phải gác đêm tại cung điện của kẻ khác, thì cũng là đồng sàng cùng Hoàng thượng trong tấm cung nọ.

Chỉ là, trong tấm cung dù sao cũng còn có điểm tốt.

Ít nhất khi xong chuyện, Hoàng thượng sẽ đuổi y xuống giường, lúc đó y có thể yên ổn trở về giường của chính mình ngủ nốt nửa giấc còn đang dở.

Mặc dù kỳ thực cái gọi là ‘trắc điện’ đặt giường ngủ của y, cũng chỉ là dùng một tấm liêm sa mỏng ngăn cách với chính phòng.

Hay nói trắng ra, giường của y cách long sàng to rộng kia của Hoàng đế, xét cho cùng chỉ là vài bước chân.

Tiết trời thu về đêm đặc biệt lạnh lẽo, không như mùa hè nhiều lắm chỉ là thêm vài con côn trùng ruồi muỗi.

Ly Thu khép chặt lại cổ áo, hai cánh tay đan chéo nhau ôm lấy bả vai chính mình, đầu chôn vào giữa hai đầu gối đang co gập lại.

Bất tri bất giác y chậm chậm khép mắt lại, y nghĩ chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, chỉ một chút thôi, dù sao lúc này Hoàng thượng cũng không thể ra ngoài này nhìn thấy y được.

Nghĩ vậy, mí mắt y liền đóng sập lại.

Hàng mi dày rợp bóng che khuất đi đôi mắt tỉnh mịch mịch mờ, như tấm rèm vải giấu đi những tan vỡ thế gian.

Hoàng Phủ Kỳ nửa đêm tỉnh giấc,

Nhìn thấy Tiểu Khúc bên cạnh đã say giấc mộng đẹp, hần khê thở dài gỡ ra cánh tay y còn đang vắt lên người mình.

Tiểu Khúc khiến hần nhớ đến Hỉ nhi trước kia, làm cho bao nhiêu áy náy hổ thẹn của hần thế nào cũng không tiêu tán nổi.

Hần biết Hỉ nhi đã dùng cả đời gửi gắm cho hần, mặc dù khi trước hần cũng chỉ là tiện tay mà cứu y.

Hỉ nhi vì hần mà không tiếc thân làm thái giám, vì hần ngày ngày hầu hạ Đại Hoàng tử, lại cũng vì hần, tình nguyện vứt bỏ sinh mệnh chính bản thân mình.

Hần đối với Hỉ nhi, có quý mến, có hổ thẹn, có chẳng đành, có buồn lo, duy chỉ một thứ không có, ấy là yêu.

Yêu, trong lúc mơ mơ hồ hồ, đã trao cả cho bóng hình tiểu khán hồng trần nọ, người một mực muốn rời xa hần, kẻ đã phản bội lại hần.

Yêu như thế, mỗi một là thế, hần vẫn là buông tay chẳng được.

Chỉ còn cách giày vò y, cũng là dần vặt bản thân mình.

Ngày lại ngày, đã chẳng thể thu tay, vô phương vãn hồi.

Nâng tay mở cửa phòng, Hoàng Phủ Kỳ nhìn người đang ngồi nơi ngưỡng cửa đưa lưng về phía hần mà nói “Mang cho trẩm một chén trà nóng.”

Thế nhưng người nọ không quay đầu lại, cũng không đáp lại lời hần.

“Ly Thu, người có phải đang ngủ hay không? Gác đêm cho trẩm người cư nhiên lại dám ngủ?” Giọng Hoàng Phủ Kỳ nâng cao lên mấy phần.

Vẫn như cũ vô thanh vô tức [1], không thấy y có chút phản ứng nào.

Hoàng Phủ Kỳ nghĩ thầm trong bụng rằng y còn ngủ thực ngon! Ấy vậy nhưng cũng không đành lòng đánh thức y dậy.

Khẽ khàng bước tới trước mặt y ngồi xuống, ngắm nhìn đôi mắt đã khép, thân hình gầy yếu nhẹ nhàng chuyển động phập phồng đều đặn theo từng hơi thở.

Đột nhiên hần nhớ đến cảnh tượng lúc xưa,

Ngày nào cũng vậy, Thu nhi của hần luôn ngồi trong vườn Ly Thu uyển chờ hần trở về,

Cũng là tiết trời thu, cũng là đêm tối như thế, cũng là chờ đến cả người lạnh cóng.

Hoàng Phủ Kỳ nhịn không được nâng tay lên chạm vào khuôn mặt gần trước mắt, không hề lạnh băng như trong trí nhớ của hần, mà là nóng tới mức tưởng như làm bỏng được bàn tay hần.

Bất giác hần cảm thấy được có gì đó không ổn, liền vội vàng vừa lay động thân thể Ly Thu vừa gọi lớn, “Thu nhi? Thu nhi? Tỉnh lại đi, người tỉnh lại đi!”

Hần cuống quýt vỗ lên khuôn mặt y, hòng làm y mở mắt ra, thế nhưng không thể.

Cả người Ly Thu nóng hừng hực mềm nhũn ngã vào trong lòng hần, vẫn chẳng có chút phản ứng nào.

“Người đâu, mau tới đây! Truyền ngự y!”

Hoàng Phủ Kỳ ôm lấy Ly Thu, áo choàng chưa kịp mặc đã vội vã lao về hướng tẩm cung.

“Thỉnh Hoàng thượng an tâm, Ly Thu công tử chỉ là sốt cao, lại vừa lúc thân thể hư nhược, tinh thần bất ổn cho nên mới hôn mê bất tỉnh. Chờ hết sốt rồi tự nhiên sẽ không có việc gì.”

“Khi nào sẽ tỉnh?” Hoàng Phủ Kỳ bất an mà hỏi.

“Hồi Hoàng thượng, xem tình hình hiện tại có lẽ chậm thì một hai ngày sẽ tỉnh, thần sẽ kê một đơn thuốc, hàng ngày cho công tử uống sẽ không có gì đáng ngại.”

“Được rồi, người đi đi, Tiểu Ngọc theo ngự y đi bốc thuốc đi.”

“Dạ, nô tì tuân chỉ.” Tiểu Ngọc lo lắng nhìn chủ tử đang hôn mê của mình một lúc mới chậm chạp theo gót ngự y ra khỏi tẩm cung.

Hoàng Phủ Kỳ đứng nhìn Ly Thu đang nằm trên giường một thân đổ đầy mồ hôi lạnh, thân thể dù sốt cao nóng đến bỏng tay lại vẫn run rẩy không ngừng, làm lòng hấn rối bời đến gần như hoảng loạn.

“Thu nhi, người tỉnh lại có được hay không?”

Hoàng Phủ Kỳ ngơ ngẩn nhìn dung nhan tiều tụy vì mang bệnh ngay trước mắt mình, vô thức lại hồi tưởng khuôn mặt ấy đã từng nhu thuận cười với hấn, đã từng biểu lộ đủ loại cảm xúc vui buồn với hấn, chỉ thấy trong lòng dâng lên mùi vị khổ đau chua xót.

[1] Vô thanh vô tức: không tiếng động, không phản ứng

From → Linh Nhân Lệ – Thiên Na

22. Chương 22

“Nương...nương...đừng bỏ Thu nhi! Nương đừng chết, nương đi rồi Thu nhi biết làm sao? Nương...”

Trong giấc mộng, Ly Thu nhìn thấy mẫu thân y, nữ tử hiền dịu nhất trên thế gian, vậy mà lại treo cổ tự vận kết thúc sinh mệnh mình.

Vì cái gì nương không cần y? Vì cái gì nương lại chọn cách rời bỏ trần thế như thế?

“Nương...đừng bỏ lại Thu nhi, Thu nhi sẽ ngoan, Thu nhi sẽ ngoan mà, nương...”

Ly Thu vươn tay muốn ôm lấy mẫu thân y, những tưởng chạm vào rồi lại đột ngột vô tung, nương đã chẳng còn đó.

Sư ca đang ở phía xa cười thật tươi, y nhìn Ly Thu rồi cất tiếng gọi “Thu nhi...”

“Sư ca, sư ca, Thu nhi rất nhớ người..!” Ly Thu nhào vào lòng sư ca y, nhưng chỉ còn là một mảnh hư không.

Bóng dáng sư ca y vẫn mơ hồ ở nơi rất xa, y nói “Thu nhi, sư ca phải đi rồi, người nhớ hảo hảo chiếu cố bản thân mình.”

“Không, đừng, sư ca đừng đi, đừng bỏ lại Thu nhi! Sư ca đừng chết, không đáng đâu, người kia không đáng để người tìm đến cái chết, hấn không thương người, hấn đã quên người rồi! Hấn đã tổn thương người mà, sư ca, sao người ngốc như vậy, người sao lại vì hấn mà chết đi?”

Sư ca y vẫn mỉm cười nhìn y nói, “Thu nhi, là người không hiểu, người vẫn không hiểu đấy thôi.”

“Không hiểu, Thu nhi không hiểu, Thu nhi chỉ cần sư ca thôi, sư ca đừng đi, sư ca không phải vẫn khen Thu nhi ngoan nhất sao? Người chẳng phải nói sẽ bảo vệ Thu nhi sao? Sư ca đừng bỏ Thu nhi lại một mình, Thu nhi sợ lắm!”

Ly Thu chạy vội về phía trước muốn nắm lấy tay sư ca, nhưng chỉ nháy mắt sư ca y đã biến mất, chỉ còn lại một mình y lạc lõng giữa chốn mây mù trắng xóa không phân nổi phương hướng.

“Thu nhi...Thu nhi...” Ly Thu đột nhiên nghe thấy có người gọi tên y, là thanh âm của Hoàng Phủ Kỳ.

“Văn An...Văn An, ta ở đây, Văn An...người mau cứu ta, ta không ra khỏi đây được, ta làm thế nào cũng không ra khỏi chỗ này được...”

“Thu nhi, chẳng phải ta ở đây sao?” Ly Thu xoay người, liền nhìn thấy Hoàng Phủ Kỳ đứng phía sau lưng y.

“Văn An, ta sợ lắm. Mẫu thân chết rồi, sư ca cũng chết rồi, bọn họ đều không cần ta!” Thu nhi nhào thẳng vào lòng Hoàng Phủ Kỳ, lạ thay lần này hắn lại không hề biến mất.

“Thu nhi...” Hoàng Phủ Kỳ ôn nhu cất giọng gọi y.

Ly Thu ngẩng đầu muốn cười với hắn, nhưng lại chỉ thấy trong mắt Hoàng Phủ Kỳ toàn những khinh bỉ vô cùng chán ghét, hắn đẩy thân mình y đang ôm lấy hắn ra rồi nói với y rằng, “Người là đồ con hát dơ bẩn, người không phải Thu nhi của ta, cút đi!”

“Văn An, ta là Thu nhi mà! Ta sẽ ngoan, ta sẽ nghe lời người, người đừng ghét bỏ ta, người đừng không thương ta, đừng đem ta cho kẻ khác, đừng mà... Văn An, cứu ta đi, người không cần ta sao, tại sao đến cả người cũng không cần Thu nhi nữa...” Ly Thu gắng gượng vùng vẫy, y muốn ôm lấy Hoàng Phủ Kỳ đang từng bước từng bước lùi về sau như muốn tránh né khỏi y.

Vậy mà ngay lúc ấy, y lại thấy chính mình bị một kẻ khác ôm vào, ấy là Hoàng Phủ Hùng, không, còn có cả Vương Thiếu Lăng, Lý Ngao, còn có rất nhiều rất nhiều những kẻ xa lạ mà y không hề biết mặt.

“Không, đừng đụng vào ta, đừng chạm vào, Văn An, cứu ta với, Văn An!!!” Ly Thu khản giọng mà gào lên tưởng như muốn cạn kiệt cả sức lực, nhưng khóe mắt y vẫn khô cạn, không một giọt nước mắt.

“Thu nhi, ta ở đây mà, Thu nhi...” Hoàng Phủ Kỳ nắm chặt lấy bàn tay đang quơ loạn xạ giữa không trung của Ly Thu, kéo đến áp vào một bên má của mình nhẹ nhàng ve vuốt.

Hắn nghe thấy Thu nhi gọi nương, nghe thấy Thu nhi gọi sư ca, cũng nghe y gọi đến tên của mình, y gọi hắn là ‘Văn An’.

Cái tên đã từ rất lâu rồi hắn không hề nghe y gọi, khi y nằm mơ lại gọi tên hắn như thế.

Thu nhi, người mơ thấy ta sao?

Thu nhi, có phải trong mơ ta vẫn thương tổn người phải không?

Thu nhi, người luôn ngoan ngoãn như thế phải chăng vì luôn sợ hãi bị người khác vứt bỏ?

Thu nhi, người cho tới tận giờ một lần cũng chưa từng khóc, có phải vì không còn có thể khóc được nữa?

Thu nhi, người sợ hãi sao, người sợ ta đem người đưa cho kẻ khác như thế sao?

Thu nhi, ta chưa từng không cần người mà, ta vẫn luôn để người theo bên người ta chẳng phải sao?

Thu nhi, ta đang ở ngay cạnh người đây, người mở mắt ra nhìn ta đi!

Thu nhi, ta đang nắm tay người đây, người có cảm giác được không?

Thu nhi, ta sẽ yêu thương người giống như trước kia đã từng yêu thương người.

Thu nhi, người muốn về Ly Thu Uyển phải không, ta sẽ cùng người về đó có được hay không?

Thu nhi, đừng sợ đừng sợ, ta luôn ở bên cạnh người.

Dường như nghe được những lời thăm thì của Hoàng Phủ Kỳ, cuối cùng Ly Thu cũng bình tĩnh trở lại tiếp tục ngủ yên.

Hoàng Phủ Kỳ cảm thấy đau lòng, nhìn khuôn mặt Ly Thu tái nhợt đầm mồ hôi, từng giọt lệ của hắn nhẹ nhàng rơi xuống.

Người từng nói người hận ta, nhưng mà, nếu như người hận ta, vì có gì trong giấc mơ vẫn luôn gọi tên ta?

Thu nhi, vì sao chúng ta lại thành ra thế này?

Tiểu Ngọc chờ thuốc sắc xong đã bừng trở lại phòng,

“Bẩm Hoàng thượng, đây là thuốc cho công tử.” Tiểu Ngọc dâng chén thuốc đến trước mặt Hoàng Phủ Kỳ.

“Đưa trầu, trầu cho y uống.” Hoàng Phủ Kỳ ngồi xuống giường, cực kỳ cẩn trọng mà ôm lấy thân thể yếu đuối của Ly Thu, để y ngồi dựa vào lòng mình.

Sau đó hắn cầm lấy chén thuốc tự mình uống một ngụm, rồi cúi người mớm cho Ly Thu.

Đôi môi khô nứt nẻ của Ly Thu vừa tiếp xúc với nước thuốc ẩm ướt, liền tự động mút vào.

Một ngụm lại một ngụm uống hết chén thuốc được Hoàng Phủ Kỳ mớm cho, mãi cho đến ngụm cuối cùng đầu lưỡi còn tham lam lưu luyến quần quanh miệng y.

Hoàng Phủ Kỳ tiếc nuối mà bất đắc dĩ rời khỏi đôi môi ướt át của Ly Thu, hắn biết nếu cứ tiếp tục như thế hắn sẽ không chế không nổi bản thân mình.

Ai... khó trách tấu chương dám đại thần dâng lên nhất nhất đều cho y là tai họa là yêu nghiệt, Hoàng Phủ Kỳ hẳn thực sự là say mê y đến vô phương kiềm chế.

Lại nhẹ nhàng đem Ly Thu trở lại giường đắp chăn cho y, đặt cả cánh tay còn đang ở ngoài vào trong chăn.

Lúc cầm lấy cổ tay y hắn đột nhiên nhớ tới vết sẹo nhạt màu nọ.

Hắn từng hỏi Ly Thu nguyên nhân, y chỉ nói là do không cẩn thận làm vỡ chén bị cắt phải.

Nhưng mà, làm gì có ai không cẩn thận cắt đứt mặt trong cổ tay bao giờ?

Hoàng Phủ Kỳ suy tư một hồi, quay sang nhìn Tiểu Ngọc đang đứng một bên hỏi, “Vết sẹo trên tay y này là vì sao mà có?”

“Dạ... là.... công tử không cho nô tì nói ra..” Tiểu Ngọc sợ hãi đến mức quỳ sụp xuống đất.

“Trầu cho phép nói!”

“Là cái đêm Hoàng thượng nghênh thú Hoàng hậu, công tử tự tay cắt đứt.” Tiểu Ngọc nhớ tới đêm ấy, ký ức dường như mới chỉ ngày hôm qua.

“Người nói y cắt cổ tay tự sát?” Hoàng Phủ Kỳ cực kỳ ngỡ ngàng, rồi sau đó là kinh sợ cùng tiếc thương.

“Dạ, giả lúc đó nô tì không cảm thấy bất ổn chạy vào phòng thì công tử đã...đã... Nhưng dù sao về sau công tử cũng tự mình suy nghĩ thông suốt, còn sai nô tì đi tìm thuốc đến để băng bó vết thương.”

Hoàng Phủ Kỳ yên lặng không hỏi gì thêm, chỉ chăm chăm đưa mắt nhìn người đang nằm trên giường, chẳng biết nghĩ gì mà đắm chiêu đến gần ngơ.

From → Linh Nhân Lệ – Thiên Na

23. Chương 23

“Hoàng thượng, thuộc hạ đã điều tra được.” Một gã cầm y vệ [1] đi vào trong tẩm cung.

“Đưa cho trầu.” Hoàng Phủ Kỳ cầm lấy cuộn giấy tròn trên tay tên thủ vệ.

Hai ngày trước, cũng chính là cái đêm Ly Thu hôn mê, Hoàng Phủ Kỳ đã phái người đi điều tra “sư ca” mà Ly Thu luôn miệng gọi tên.

Sau khi điều tra biết hết tất cả sự tình, Hoàng Phủ Kỳ không khỏi nhần mày, bất đắc dĩ thở dài.

Nguyên lai sư ca của Ly Thu, Thanh Hàn năm ấy yêu con trai độc nhất của Tàn gia Tàn Trúc Quân, liền thoát ly gánh hát đi theo hắn về Giang Nam, hai người thực sự say đắm hạnh phúc, nhưng là Tàn lão gia chỉ có duy nhất mình hắn là con trai độc đinh, còn phải trông cậy vào hắn vì Tàn gia khai chi tán diệt [2], nào có thể để cho một Thanh Hàn đột nhiên xuất hiện chặt đứt hương khói trong nhà? Thế là Tàn lão gia lập kế khiến con trai mình hiểu lầm Thanh Hàn cầu kết với kẻ khác, Tàn Trúc Quân cứ thế mà tin liền giận dữ thay đổi cả tính tình, không chỉ theo ý nguyện của phụ thân hắn cùng một nữ nhân danh môn bá thiên địa thành thân, lại còn chìm đắm hoa thiên tửu địa [3], không ngừng nạp thiếp dưỡng luyến đồng, cuộc sống thoái nát đến cực điểm.

Cuối cùng, trong một lần say rượu, vì một việc cón con vặt vãnh nào đó mà đem Thanh Hàn ra đánh đập, rồi đuổi y khỏi nhà.

Kỳ thực, ngày hôm sau lúc tỉnh rượu rồi, hấn cũng sai hạ nhân trong nhà xuất môn tìm kiếm y, nhưng nửa điểm tin tức cũng không thu về được.

Một thời gian dài kể từ ngày ấy, phụ thân Tần Trúc Quân ngã bệnh, trước khi nằm xuống lão chẳng đành lòng nhìn con trai độc nhất của mình càng ngày càng buông thả phóng đảng, cuộc sống ngày một sa sút dần.

Vậy nên lão đành kể hết mọi chuyện, lệ rơi đầy mặt mà khẩn cầu con trai lão tha thứ.

Tần Trúc Quân lo liệu chu đáo hết thảy đại tang cho phụ thân liền thẳng một đường lên kinh thành mong tìm Thanh Hàn trở về, nhưng ai ngờ đâu, ái nhân khi xưa của hấn đã hóa thành linh hồn trôi giạt phương nào, vĩnh viễn lìa bỏ trần thế.

Lúc nào cũng vậy, chờ tới khi tuột khỏi tầm tay với mới biết đến thứ gọi là hối hận. Tại sao khi yêu kẻ nào cũng khờ dại như thế?

Hoàng Phủ Kỳ nghĩ lại mọi chuyện, đột nhiên hiểu ra rằng bản thân mình thực ra cũng ngu muội dại dột y vậy.

Nếu hấn đợi tới lúc mất đi Ly Thu rồi mới biết quý trọng y, vậy thì còn có ý nghĩa gì nữa?

Lúc này ái nhân của mình ngay tại trước mắt, hiện giờ không đưa tay nắm lấy thật chặt, kết quả sẽ là hối hận cả đời.

Dường như trong phút chốc bừng tỉnh đại ngộ, một dòng ôn nhu dịu dàng chảy xuôi len lõi đến từng góc ngách trong lòng Hoàng Phủ Kỳ hấn.

“Hoàng thượng, công tử tỉnh lại rồi.” Tiểu Ngọc đột ngột lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của Hoàng Phủ Kỳ.

“Tỉnh rồi?” Hoàng Phủ Kỳ mừng rỡ vội vàng đi tới bên giường.

Ly Thu mở mắt, không hề chớp một lần nhìn chăm chăm lên trần nhà, giống hệt một thể xác đã không còn linh hồn trú ngụ.

“Thu nhi? Thu nhi?” Hoàng Phủ Kỳ chậm rãi nắm lấy bàn tay y, đặt cả vào lòng bàn tay mình mà nắm lại.

Ly Thu chậm chậm quay đầu sang nhìn thẳng vào mắt Hoàng Phủ Kỳ, lẳng lặng mà nói, “Văn An không cần Thu nhi nữa phải không?”

“Không phải, Văn An sao lại không cần Thu nhi, tuyệt đối không!” Hoàng Phủ Kỳ hoảng sợ phủ nhận.

“Nói dối, Văn An không cần Thu nhi, hấn vứt bỏ Thu nhi, hấn khinh thường Thu nhi thấp hèn. Văn An không cần Thu nhi, đại sư huynh không cần Thu nhi, nương cũng không cần Thu nhi, vì có gì mọi người đều ghét bỏ Thu nhi? Là tại Thu nhi không ngoan sao?” Ly Thu nói rồi lại dừng, đôi mắt ngơ ngẩn nhìn chăm chăm Hoàng Phủ Kỳ, tựa như đợi hấn trả lời y, tựa hồ chờ đợi chính mình cho bản thân một đáp án.

“Thu nhi, ngươi là Thu nhi của ta, là người Hoàng Phủ Kỳ ta yêu nhất cả đời này, ta sao lại có thể không cần ngươi? Ta muốn ngươi cả quãng đời còn lại đều luôn ở bên ta, không đi đâu cả, chỉ ở trong lòng ta thôi, ngươi muốn cười muốn khóc muốn làm gì cũng được hết!”

Ly Thu nhìn Hoàng Phủ Kỳ, vươn cánh tay còn lại tới gần gò má hấn nhẹ nhàng chạm lên, gạt đi hàng nước mắt chẳng biết rơi tự khi nào.

“Văn An, sao ngươi lại khóc? Đừng khóc, đừng khóc, Thu nhi không trách ngươi, thật sự không trách ngươi mà..”

“Thu nhi, tại sao lần nào ngươi cũng làm ta sợ hãi, ta không muốn mất ngươi, chúng ta mãi mãi ở cùng một chỗ, có được hay không?” Hoàng Phủ Kỳ dùng sức ôm lấy cả người Ly Thu, vùi khuôn mặt vào hõm vai y, chẳng còn khí thế bậc đế vương luôn cao cao tại thượng, chỉ còn lại một nam nhân sợ sẽ mất đi ái nhân trong lòng, tùy hứng tựa con trẻ.

Ly Thu không trả lời, thế nhưng đôi bàn tay đã ôm lấy bả vai Hoàng Phủ Kỳ, thật chặt, cảm thụ hơi thở đã quá quen thuộc.

Hốc mắt cay cay, y muốn khóc, thế nhưng đã quên mất làm thế nào để nước mắt chảy xuôi.

Lẽ nào lệ đã cạn rồi, không còn khóc được nữa hay sao?

Y muốn tìm về nước mắt của y, nước mắt không còn khổ đau, là nước mắt của hạnh phúc.

Nhưng tại vì sao lại không thể tìm được?

“Thu nhi ăn chút cháo được không?” Hoàng Phủ Kỳ ngồi xuống giường, ôm cả thân thể Ly Thu ẩn dựa vào lòng mình.

“Ừm” Ly Thu thuận theo gật gật đầu, khoe miệng khe cong thành một đường nhàn nhạt.

Hoàng Phủ Kỳ nhận lấy chiếc bát sứ trên tay Tiểu Ngọc, múc một muống nho nhỏ tỉ mỉ thổi nguội bớt mới đưa tới bên miệng Ly Thu.

Động tác ấy cứ lặp đi lặp lại mãi, rốt cuộc Ly Thu cũng ăn được phân nửa bát cháo, sắc mặt cũng hồng hào được đôi chút.

Buông bát, Hoàng Phủ Kỳ nâng lòng bàn tay áp vào trán Ly Thu, hài lòng mà nói, “Hạ sốt rồi đấy.”

Nói xong lại như trước kéo lại chăn cho y, còn quần mép chăn thật chặt quanh cổ y nữa.

“Nóng...” Ly Thu nhú mày nhỏ giọng kháng nghị.

“Đứa nhỏ ngốc, ra nhiều mồ hôi mới mau khỏe.” Hoàng Phủ Kỳ đem cả người lẫn chăn ôm vào lòng.

“Nhưng mà cả người dính dính khó chịu lắm.” Ly Thu tiếp tục càu nhàu cãi lại.

“Chờ khi nào ngủ y cho phép người rời giường, ta tự mình tắm cho người, có được không?”

“Sắc lang!” Ly Thu nghe hấn nói chột bật cười.

“Người chẳng phải sớm biết rồi sao?” Hoàng Phủ Kỳ khe vuốt tóc Ly Thu đằng hoàng đỉnh đặc thừa nhận.

“Văn An, người vẫn là Hoàng đế phải không?” Ly Thu ngơ ngẩn hỏi một câu chẳng đầu chẳng đuôi.

“Ừ? đương nhiên rồi, nếu không làm sao chúng ta có thể ngủ ở tấm cung?”

“Vậy vì sao người không xưng trẫm?”

“Lúc nào cũng trẫm tới trẫm lui thật phiền, Thu nhi, từ giờ chúng ta sẽ lại như khi trước ở Ly Thu Uyển, có được không?”

“Ừm” Ly Thu gật đầu, lại hỏi tiếp, “Vì sao đột nhiên lại đối tốt với ta như thế?”

“Trừ bỏ sợ người rời khỏi ta, cái gì ta cũng không sợ nữa.”

“Phải có nguyên nhân chứ?” Ly Thu quyết tâm hỏi đến tận cùng.

“Ai, sớm muộn cũng phải cho người biết. Chuyện của sư ca người ta đã phái người đi tra xét rồi.”

Hoàng Phủ Kỳ liền thuật lại sơ sơ chân tướng sự việc cho Ly Thu nghe.

“Người nói là, sau khi sư ca qua đời được một trăm ngày, gã nam nhân kia cũng chết?” Ly Thu không thể tin nổi mở to mắt nhìn hấn.

“Ừ.”

“Tại sao? Ý người là, người mà hấn yêu từ đầu đến cuối chỉ có một mình sư ca ta? Không có thay lòng đổi dạ? Không hề có trăng quên đèn? Hấn chết là vì sư ca ta sao?”

“Đúng rồi, hai người kia đều thật là ngốc.” Hoàng Phủ Kỳ nói rồi, như dùng hết cả sức lực mà ôm Ly Thu càng chặt hơn.

“Đúng là ngốc! Nhưng dù sao ta cũng không thể tha thứ cho hấn được. Nếu không phải hấn không tin sư ca thì mọi chuyện cũng sẽ chẳng thành ra như vậy. Cho nên vẫn là hấn hại chết sư ca thôi!”

“Lần đầu tiên ta mới biết Thu nhi của ta còn bướng bỉnh như vậy đấy.”

“Văn An, ta muốn đi thăm sư ca, đã lâu rồi không đến mộ phần y dọn dẹp thắp nén hương.” Ly Thu xoay đầu sang, vẻ mặt khẩn cầu nhìn Hoàng Phủ Kỳ.

“Được, ta đi cùng người.”

“Đừng, ta muốn một mình trò chuyện cùng sư ca.”

“Ừ.” Hoàng Phủ Kỳ gỡ xuống miếng ngọc bội ở bên hông, đặt vào lòng bàn tay Ly Thu, “Khởi lệnh bài này người giữ đi, chờ khởi bệnh rồi người muốn đi lúc nào cũng đều được cả.”

“Văn An, cảm ơn người.” Ly Thu rút hai tay ở trong chăn ra ngoài, xoay người ôm lấy Hoàng Phủ Kỳ.

“Đồ ngốc này, mau đưa tay cho ta bỏ vào chăn!” Hoàng Phủ Kỳ cười cười gỡ cánh tay y ra, cương quyết nhét lại vào trong chăn cuộn lại thật kỹ càng.

[1] Cẩm y vệ (thủ vệ áo gấm): là một tổ chức được Minh Thái Tổ thành lập năm 1382, được coi là ‘chó săn triều đình’, là cận vệ của vua và chỉ nghe lệnh vua, chuyên đi thăm dò, giám sát quan viên trong triều hoặc làm mật thám, dò la tin tức. (tham khảo Wikipedia)

[2] Khai chi tán diệp: dịch thô ra là ‘trở cành ra lá’, nghĩa là sinh con để cái nối dõi tông đường đó.

[3] Hoa thiên tử địa: đại khái là trời đất chỉ có hoa và rượu, nghĩa là cả ngày chỉ có ôm gái đẹp hoặc trai đẹp uống rượu thôi.

From → Linh Nhân Lệ – Thiên Na

24. Chương 24

“Sư ca, người ở dưới đó có gặp được hấn không? Hai người có tốt không? Văn nắm tay nhau cùng cười chứ?”

Ly Thu ngồi trước mộ phần sư ca y, bàn tay vừa dọn dẹp cỏ dại mọc bờ vừa khẽ thì thầm với tấm bia mộ lạnh lẽo, tựa như sư ca vẫn ở ngay cạnh y, như khi xưa nhấm nếm cười nghe y nói chuyện.

“Sư ca, hai người rõ ràng yêu nhau như vậy, vì sao lại không thể cùng sống vui vẻ bên nhau?”

“Sư ca, nếu được chọn lại một lần, người liệu có yêu hấn nữa không?”

“Sư ca, hạnh phúc tốt cuộc là thế nào?”

“Sư ca, ta sẽ không khóc đâu.”

“Sư ca, ta thật sự mệt mỏi lắm...”

...

Về lại Hoàng cung, nghe nói Hoàng Phủ Kỳ đang ở chỗ Vân phi, Ly Thu liền đi thẳng tới cung điện của nàng – Trọng Hoa cung.

Mặc dù lúc trước đã từng theo Hoàng Phủ Kỳ tới đó vài lần, nhưng những lần ấy y đều là thân ở mà hồn chẳng ở.

Chưa kể đến cái tính mơ mơ màng màng của y, lần này không có Hoàng Phủ Kỳ đi cùng, quả nhiên y đã lạc đường.

Bất tri bất giác bước chân hướng vào hậu điện, cả căn phòng yên tĩnh không một tiếng động, chỉ thoang thoảng mùi hương sữa.

Thì ra y vào nhầm phòng nhị hoàng tử do Vân phi sở sinh.

Nằm nơi đó là một đứa trẻ còn chưa đầy một tuổi, khuôn mặt be bé đỏ bừng như trái táo trông đáng yêu vô cùng.

Đương lúc ngủ say, cái miệng nhỏ còn mút mút ngón tay.

Kỳ lạ, vì sao trong phòng lại không có người? Đứng giữa căn phòng tĩnh lặng đến dị thường này, Ly Thu cảm giác được một chút kỳ quái.

Kỳ thực, vú nuôi của tiểu hoàng tử bởi vì đói bụng mà đã đến nhà bếp tìm đồ ăn, cũng lại bởi Vân phi không thích nhiều người hầu hạ, sợ làm ồn tới hài tử, cho nên ngoài vú nuôi ra cũng chỉ để một người trong hậu điện chăm sóc hoàng tử.

Mà, cung nữ nọ lại vừa khéo ra ngoài đi vệ sinh, nghỉ đi một chút sẽ lập tức quay lại, dù sao tiểu hoàng tử còn đang ngủ, có lẽ cũng chẳng ai tới nơi này làm gì.

Ly Thu cúi đầu xuống ngắm nhìn tiểu hoàng tử đang ngủ say, nhịn không được liền đưa một ngón tay ra chọc chọc vào khuôn mặt bé tí trắng nõn trước mặt.

Ngũ quan đứa nhỏ thực ra rất giống Văn An, lớn lên chắc cũng sẽ cực kỳ tuấn mỹ như Văn An chẳng.

Nghĩ tới đó, trong lòng Ly Thu lại thấy khó chịu, cười hỏi hoàng cung, sinh nhi dục nữ [1], cái loại việc này dù sao cũng chỉ nữ nhân mới có thể làm được a!

Hai nam nhân, dù cho có yêu nhau đến thế nào chẳng nữa, giữa hai người vẫn cứ là một bức tường dày chắc, vĩnh viễn thấy không được, nhưng phá cũng chẳng xong.

Mặc cho có nỗ lực cách mấy, cũng đều là vô phương gạt bỏ.

Trong thoáng chốc, có chút hận, có chút ghen tị, lại có cả tiếc nuối.

Văn An... nếu ngay lúc này ta tự tay bóp chết hài tử của ngươi, ngươi sẽ làm thế nào?

Ngươi từng nói, ta có thể làm tất cả những chuyện ta muốn, có phải ngươi lại lừa ta?

Giả như ta bóp chết hài tử của ngươi cùng Vân phi, ngươi còn có thể bảo vệ ta? Còn có thể nói yêu ta không?

Tình yêu của ngươi, đến cùng có bao nhiêu phần thật lòng, sâu được bao nhiêu, nặng được bao nhiêu?

Ta thực không biết, ngươi từng lợi dụng ta, ngươi từng tự tay ném ta cho kẻ khác,

Từng tiếng yêu luẩn quẩn nơi đầu môi chót lưỡi của ngươi, rốt cuộc là yêu, hay là không yêu?

Bàn tay y vừa mới chạm đến cổ đứa trẻ ngủ trong nôi, ngón trở lại bị một bàn tay nhỏ xíu mềm mềm nắm chặt lấy.

Trong lúc ngủ mơ, đứa nhỏ dùng bàn tay không nhét vào trong miệng kia tóm lấy ngón tay y, mặc dù cặp mắt nó vẫn nhắm nghiền ngủ say như trước, nhưng lại phản xạ một cách tự nhiên tóm lấy thứ gì đó nhét vào miệng mút mút.

Ly Thu buồn cười nhìn đứa nhỏ lằm bằm, “Thực là tiểu hài tử tham ăn”, rồi bất đắc dĩ lắc đầu, rút ngón tay ra xoa người rồi đi.

Vừa ra khỏi hậu điện được vài bước, một tiểu thái giám nhìn thấy Ly Thu liền tất tả chạy đến trước mặt y, “Công tử, Hoàng thượng nghe nói công tử đã hồi cung, đang tìm công tử đây ạ.”

Ly Thu gật đầu, nhờ có tên tiểu thái giám dẫn đường mới tìm được Hoàng Phủ Kỳ cùng Vân phi đang ngồi ở tiền điện.

“Đi đâu vậy, nghe nói ngươi đã sớm hồi cung, ta cho ngươi đi tìm mãi.” Hoàng Phủ Kỳ thấy Ly Thu tới, khuôn mặt nở nụ cười dịu dàng tiến về phía y.

“Ta đã dặn ngươi phải mặc nhiều một chút, vẫn là không nghe lời ta, bệnh mới khá lên đã lại lộn xộn rồi.” Dứt lời, Hoàng Phủ Kỳ nâng tay giúp y kéo lại cổ áo.

“Hoàng thượng...” Ly Thu hơi chút bối rối hướng mắt nhìn Vân phi.

Chỉ thấy nàng vẫn như trước điềm đạm mà thân thiện nhìn mình, từ người nàng toát ra một loại cảm giác nhân từ bình thản, có lẽ là do đã làm mẫu thân hài tử.

“Không cần để ý đâu, ta chẳng phải đã nói cho người rằng Vân phi biết cả sao, trước mặt nàng cũng không cần phải giấu giếm.” Hoàng Phủ Kỳ vỗ nhẹ lên đỉnh đầu Ly Thu.

Vân phi mỉm cười chẳng nói lời nào, chỉ khi nhìn thấy ánh mắt mê mang của Ly Thu nhìn về phía nàng, mới khẽ gật đầu với y.

“Vây ái phi nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho tốt, ít lâu trầm sẽ lại đến thăm nàng cùng tiểu hoàng tử.” Hoàng Phủ Kỳ cầm lấy áo khoác thái giám dâng lên, mặc vào ổn thỏa cho Ly Thu rồi mới nắm lấy tay y định rời đi.

Vừa đặt bước tới cửa điện, lại thấy vú nuôi của tiểu hoàng tử gào khóc xông thẳng vào.

“Không tốt rồi, không tốt rồi! Hoàng thượng, Nương nương, tiểu hoàng tử chết rồi!!!”

“Cái gì?!” Hoàng Phủ Kỳ kinh ngạc đến ngất cả người, nhìn thẳng vào vú nuôi đang sợ hãi đến run bần bật quỳ gập dưới đất.

Chợt nghe thấy xoảng một tiếng, Vân phi đánh rơi chiếc chén ngọc đang cầm trong tay, bất thành linh lao tới nắm chặt lấy cánh tay vú nuôi đang quỳ hồi,

“Người vừa nói cái gì? Người nói tiểu hoàng tử bị làm sao?” Thanh âm của nàng bất giác cao lên mấy phần, hoàn toàn mất hết ôn nhu bình thản thường ngày.

“Bẩm...bẩm...bẩm Nương nương...Tiểu hoàng tử, tắt... tắt thở rồi....Người...người bị kẻ khác siết chết...”

“Không, ta không tin, ta không tin, hoàng nhi của ta sẽ không.....sẽ không...” Vân phi như điên như dại lao đảo chạy về hậu điện.

Hoàng Phủ Kỳ cũng kéo lấy tay Ly Thu, đi theo nàng.

Ly Thu bị hấn kéo đến phát đau, y cảm giác được, lúc này trong lòng nam nhân bên cạnh y tràn đầy bất an, sợ hãi, bi thương, còn có cả phẫn nộ.

[1] Sinh nhi dục nữ: dân dã thì là ‘cưới vợ đẻ con’

From → Linh Nhân Lệ – Thiên Na

25. Chương 25

Vú nuôi, cung nữ, rồi thị vệ, tất cả đều quỳ rạp trên đất.

Vân phi ôm tiểu hoàng tử đã chẳng còn hơi thở, lặng lẽ rơi lệ không khóc nổi thành tiếng.

“Đây là cái loại chuyện gì?! Đang yên đang lành sao bỗng dưng tắt thở được? Các người là thùng cơm hết cả sao?!” Hoàng Phủ Kỳ nhìn trần trời vào vết tay siết đỏ thẫm trên cổ tiểu hài nhi chưa đầy một tuổi, cơ hồ tức giận đến phát điên.

“Trong hậu cung lại để xảy ra chuyện này, phản rồi phải không!? Đi điều tra ngay vừa rồi có kẻ nào tới đây! Đám thị vệ các người không cần đầu nữa rồi đúng không!?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, chúng tiểu nhân thật sự không thấy có người lạ ra vào hậu điện...ngoại trừ...ngoại trừ...” Tên thị vệ quỳ gối bên chân Hoàng Phủ Kỳ lắp bắp mà nói.

“Ngoại trừ cái gì? Nói mau! Áp úng cái gì!” Hoàng Phủ Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi, nếu biết là kẻ nào làm việc này, hấn nhất định phải tru di cửu tộc để trút nỗi hận tang tử [1] ngày hôm nay.

“Ngoại trừ... Ngoại trừ Ly Thu công tử.” Tên thị vệ cuối cùng cũng nói ra cái tên nọ.

Nghe thấy thế, Hoàng Phủ Kỳ lớn tiếng quát, “Loạn ngôn! Còn dám nói một chữ nữa trăm xem! Lôi xuống, chém! Lôi hết xuống chém cho trăm!”

“Hoàng thượng, lúc quay về nô tì thực sự nhìn thấy Ly Thu công tử vừa mới rời đi...” Cung nữ nọ không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ, “Hoàng thượng! Chuyện này thực sự không liên quan đến chúng nô tì! Cầu xin Hoàng thượng khai ân!”

“Cầu Hoàng thượng khai ân, cầu Hoàng thượng khai ân, cầu Hoàng thượng khai ân...” Tất cả hạ nhân đang quỳ dưới đất đều nhất loạt hoảng sợ cầu xin, trong một thoáng, cả căn phòng chỉ nghe thấy tiếng dập đầu cùng một câu nói lặp đi lặp lại, “Cầu Hoàng thượng khai ân..”

“Nơi này xảy ra chuyện gì vậy!? Ta nghe nói Nhị hoàng tử bị người khác giết hại? Hậu cung lại có chuyện như vậy được..!” Hoàng hậu chẳng hay từ lúc nào đã xuất hiện, chậm rãi mang theo một đoàn người phô trương thanh thế hùng hổ tiến vào phòng trong.

“Thần thiếp khấu kiến Hoàng thượng.” Hoàng hậu dường như bấy giờ mới phát hiện ra Hoàng Phủ Kỳ, bước vào phòng rồi mới cúi người thỉnh an.

“Đứng lên đi.” Hoàng Phủ Kỳ liếc nhìn Hoàng hậu đã lâu không gặp, trong lòng lại thấy kỳ lạ bất an vì Hoàng hậu tới sao mà nhanh chóng.

“Vân phi, muội nói cho ai gia biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ai gia sẽ làm chủ cho muội! Trong hậu cung lại có hành vi đại nghịch bất đạo, tàn nhẫn đê hèn đến thế này, quá hoang đường rồi!”

Thế nhưng Vân phi không trả lời nàng, đến nhìn nàng một cái cũng không, càng không bàn đến việc đứng dậy hành lễ.

“Hồi bẩm Hoàng hậu, có kẻ đã siết cổ hại chết Nhị hoàng tử. Xin Hoàng hậu thay chúng nô tì làm chủ, việc này thực sự không liên quan đến chúng nô tì! Lúc nô tì đi ra ngoài tiểu hoàng tử vẫn đang ngủ say, khi trở về người đã tắt thở rồi!” Cung nữ nọ đi tới bên cạnh Hoàng hậu, đầu vẫn liên tục dập xuống đất.

“Vậy sao? Lúc đó có ai tới phòng này không?”

“Hồi bẩm Hoàng hậu, chỉ có một mình Ly Thu công tử thôi ạ.”

Ánh mắt Hoàng hậu cuối cùng cũng chịu hướng về phía người từ đầu tới cuối luôn đứng cạnh Hoàng Phủ Kỳ không nói một lời, Ly Thu, rành rọt nói, “Ly Thu, người định giải thích sao đây?”

Ly Thu chỉ cười, y nhớ rằng nữ nhân này đã từng hỏi y [Người có từng nghĩ muốn rời khỏi lãnh cung?]

“Hoàng hậu! Đủ rồi! Nàng đừng quá phận!” Hoàng Phủ Kỳ nạt nộ thị uy, bàn tay càng siết chặt lấy tay Ly Thu kéo y ra sau lưng mình.

“Hoàng thượng, đây là việc trong hậu cung, vốn thuộc chức trách của thần thiếp, bây giờ trong hậu cung đến cả một Hoàng tử cũng bị người ta hại chết, thần thiếp không ra mặt chẳng phải để người khác coi thường Hoàng hậu thần thiếp rồi sao?” Hoàng hậu cũng chẳng khiếm nhượng, kiên quyết muốn đích thân giải quyết sự tình.

“Nói, có phải là người hay không? Khoảng thời gian đó chỉ có một mình người tới nơi này, người đã hạ độc thủ có phải không?”

Ly Thu nhìn khuôn mặt vạn vọ của Hoàng hậu chỉ cảm thấy cổ họng dâng lên mùi vị khó chịu, dứt khoát rời tầm mắt khỏi nàng dừng đứng nói “Phải.”

Cũng chẳng sai, y thực sự đã nghĩ tới việc siết chết đứa trẻ đó, chẳng qua cuối cùng y lại mềm lòng.

Y không hạ thủ được, sinh mệnh bé nhỏ đó không đáng phải chịu đựng hành động tàn nhẫn như vậy.

Chỉ là y chẳng thể ngờ, có kẻ đã sớm âm thầm bày mưu tính kế chờ đợi thời cơ nhất tiến song điều [2].

Có lẽ, khoảnh khắc y rời bước khỏi Quảng Hàn cung, số mệnh đã an bài y phải rơi vào kết cục này, muốn tránh cũng không được.

Hết thấy, vào giờ khắc này, chỉ là xuôi theo con đường đã định sẵn.

“Thu nhi, người nói gì vậy? Người thừa nhận cái gì?” Hoàng Phủ Kỳ không tin, hắn không tin Thu nhi của hắn ra tay với một đứa trẻ còn chưa tròn một tuổi, không tin y cư nhiên lại có thể đơn giản mà thẳng thắn thừa nhận tội danh sẽ dẫn y vào chỗ chết.

“Hoàng thượng, ta nói ‘Là ta.’” Ly Thu giằng tay ra khỏi Hoàng Phủ Kỳ đang liều mạng nắm chặt lấy y, nhìn thẳng vào mắt hắn, quả quyết nói “Là ta làm.”

Lúc này đến cả Hoàng hậu cũng ngây người, nàng chưa từng nghĩ tới việc y lại dễ dàng nhận tội như thế.

Nàng vốn dĩ đã chuẩn bị sẵn một màn kịch thật hay, định diễn cho thật tốt. Ấy vậy mà giờ lại chẳng diễn nổi nữa, chỉ còn biết đứng yên nhìn hai người bên kia đang ngây người vọng nhìn đối phương.

“Vì sao?” Hoàng Phủ Kỳ không biết, rốt cuộc câu hỏi của hắn là ý gì, là hỏi y vì sao hại chết con hắn? Hay là hỏi y vì sao lại nhận tội đơn giản đến vậy?

Hắn không có cách nào thừa nhận sự thật này, người hắn yêu thương nhất, làm sao lại có lòng dạ tàn nhẫn đến thế?

“Là Hoàng thượng gọi ta tới, ta cũng đã nói với Hoàng thượng rồi.”

“Người... Thu nhi, người nói dối, nhất định là người nói dối, người không làm gì cả có đúng không? Ta biết nhất định không phải là người.” Hoàng Phủ Kỳ bắt lấy hai vai Ly Thu không ngừng lay người y.

“Là ta.” Ly Thu như trước kiên định.

Hai chữ trầm nặng vạn phần buột ra khỏi miệng y.

Trong gian phòng, trừ bỏ những tiếng nước nở khóc than không kiềm nén nổi của Vân phi, lặng yên không một tiếng động.

Ly Thu thấy trong mắt Hoàng Phủ Kỳ nhuốm đượm buồn đau, ở nơi nào đó có hay không thứ gì lặng lẽ vỡ tan?

Vân An, lần này người làm sao đây?

Người còn có thể lại một lần ôm ta vào lòng, nói rằng người yêu ta được nữa không?

Người biết không, cho dù người giữ ta bên người ôm ta thật chặt, cho dù người nắm lần bảy lượt thì thào vào tai ta những lời yêu thương sâu đậm,

Ta vẫn luôn cảm thấy trong lòng mờ mịt không yên, tình yêu của người tại sao lại khiến ta bất an như thế? Như thể trong cốc lát sẽ tan thành mây khói.

Ta sợ, sợ giống như trong mộng, giống như trong ký ức, người khoát tay một cái liền vứt bỏ ta, không nuối tiếc, chẳng để tâm.

Người là đế vương, người có thiên hạ của người, còn ta, chỉ có người.

Kể hai bàn tay trắng như ta, chỉ còn bước đường cùng này, đi đong đếm tình yêu cho mình.

Ôm lấy ta một lần nữa, nói người yêu ta, rằng người không trách ta, rằng ta là quan trọng nhất.

Ta sẽ ở lại, vĩnh viễn ở lại cùng người, không có quá khứ, không cần tương lai, chỉ ở cạnh bên người.

Ly Thu như ngừng thở, chờ đợi,

Hoàng Phủ Kỳ mở miệng, lại không nói được một lời.

Vang lên bên tai, là giọng nói xen lẫn mừng vui vô cùng của nữ nhân,

“Ly Thu, người thực nhẫn tâm, đến cả một đứa trẻ con cũng ra tay được! Người đâu, lôi y ra ngoài!”

Ly Thu không quay đầu, ánh mắt không hề chớp nhìn chăm chăm về phía Hoàng Phủ Kỳ, như không dám rời đi dù chỉ nửa phần.

Y thấy người đó mở miệng, chung quy cũng chỉ là vài chữ, “Tạm thời giam vào thiên lao.”

Ly Thu nhìn Hoàng Phủ Kỳ, tuyệt vọng nở nụ cười.

Khóe miệng run run vẽ thành một đường cong, nét cười ứa ra, thành máu tươi chảy ngược vào lòng.

Cứ mãi chìm đắm, đến tận cùng, chỉ là giấc mộng hạnh phúc đầy thương đau.

Ngày hôm sau, triều đình lại lần nữa xôn xao chấn động.

Một con hát ở hậu cung lại có thể ỷ vào được sủng ái mà can rở đến thế, vì ghen tuông tranh giành mà giết chết Nhị hoàng tử mới sinh chưa bao lâu.

Thiên hạ này, làm sao dung thứ được một việc hoang đường như vậy?

Quần thần giận dữ vô cùng, nối đuôi nhau liều chết xin tiếp kiến, tấu chương xin hạ lệnh chém đầu con hát nọ cứ bản này nối tiếp bản sau chuyển vào ngự thư phòng.

Mà Hoàng hậu một bên cũng nhất quyết truy sự việc đến cùng không chịu buông, đồn Hoàng Phủ Kỳ đến trong ngoài đều bị bức ép như thế, lại chẳng biết làm thế nào cho phải.

Lần đầu tiên hần cảm thấy rằng, Hoàng đế như hần, cũng có lúc trở nên vô dụng thế này.

Rồi còn cả người ở trong thiên lao kia nữa, tội tình gì phải đẩy chính mình đến tử lộ? Hoàng Phủ Kỳ vẫn không tài nào hiểu được.

Giống như lúc trước không hiểu vì sao y phải bỏ đi, vì sao một chút cũng chẳng bận tâm, vì sao lại nói hận hần.

Y không hiểu nổi lòng hần, hay căn bản không cần tình yêu của hần?

“Không, ta không tin! Ta không tin người lại độc ác đến như vậy!”

Hoàng Phủ Kỳ vung tay hất đồng tấu chương chất chồng như ngọn núi nhỏ, đau đớn ôm đầu, lặp đi lặp lại.

“Ta không tin, ta không tin, ta biết không phải người làm, ta biết!”

Chỉ là, vì sao người tàn nhẫn vậy, cứ thế bỏ ta đi?

Chỉ là, vì sao người tàn nhẫn vậy, ép ta tự tay hạ chỉ giết người?

Ly Thu, người nói cho ta, vì sao người chỉ đối với riêng mình ta, nhẫn tâm như thế?

[1] Tang tử: cha/mẹ để tang con

[2] Nhất tiễn song điêu: nghĩa là một mũi tên trúng hai đích, theo bối cảnh truyện thì ý chỉ âm mưu của Hoàng hậu, giết chết Hoàng tử, vừa đập đổ được Vân phi để tranh sủng, vừa giá họa cho Ly Thu.

From → Linh Nhân Lệ – Thiên Na

26. Chương 26

(Tìm cái chết)

Biên tập bởi Hạ.

Ly Thu không ngờ được rằng, người đầu tiên tới thiên lao thăm y lại là Vân phi – Mộ Dung Vân Hi.

Mới chưa được vài ngày đôi gò má đầy đặn của Vân phi đã hóp cả vào, sắc mặt tiêu tụy xanh xao.

Bởi vì đã khóc quá nhiều, đôi mắt cũng sưng đỏ cả lên, hiển nhiên là nỗi đau mất con vẫn chẳng hề nguôi ngoai được chút nào.

Nàng mặc một thân áo trắng, bước vào thiên lao rồi cho đám thị vệ quân lính giữ ngục lui cả ra ngoài.

Nàng cùng Ly Thu, chỉ có hai người đối diện nhau đứng thẳng giữa gian phòng giam lạnh lẽo.

“Ta tới là muốn hỏi người, con của ta, thực sự do người giết chết sao?” Vân phi nhìn thẳng vào mắt y, không có hận thù như y đã tưởng, chỉ bình tĩnh lạ thường.

“Vân phi muốn nghe lời thật lòng hay giả dối?”

“Đương nhiên là thật lòng, mong người có thể vì con ta mà nói thật cho ta biết, ít nhất nó chết cũng còn được minh bạch.”

“Đúng là ta đã từng nghĩ tới, nhưng ta không làm.” Ly Thu nhìn nàng thần nhiên nói.

“Quả nhiên.” Vân phi thở dài, lại hỏi, “Vì sao người phải nhận tội?”

“Người không hiểu được đâu.” Ly Thu cười khổ, “Thỉnh Vân phi quay về đi.”

“Ta đến có hai việc, vừa rồi mới là một, còn có việc thứ hai nữa.” Vân phi chẳng những không rời đi, lại tiến lên vài bước ngồi xuống giường đá cứng lạnh ngắt.

“Vậy Vân phi hỏi đi.” Đối diện với một Vân phi vừa mới mất con lại vẫn có thể bình tĩnh đến như thế, Ly Thu tự nhiên có đôi chút thiện ý.

“Ta muốn kể một chút chuyện.” Vân phi chỉ vào chỗ bên cạnh mình, “Người ngồi xuống đây nghe ta nói đi.”

Ly Thu không từ chối, bước thêm hai bước ngồi xuống, cúi đầu nhìn mặt đất một màu đen.

“Gia đình ta ở Giang Nam là hộ kinh doanh nho nhỏ, cuộc sống hàng ngày cũng coi như yên bình. Nhưng rồi một ngày, phụ thân ta nói muốn đem ta gả cho người ta làm tiểu thiếp. Lúc đó ta mới biết, đối phương là nhà giàu có, phụ thân chỉ muốn dùng cách này để bảo toàn sản nghiệp nhà ta, vả lại, phụ thân là người trọng nam khinh nữ, đối với nữ nhi sớm muộn gì cũng gả đi như ta vốn đã chẳng mấy để tâm. Ngày thành thân ta bỏ trốn, lại vừa lúc gặp Hoàng thượng cải trang vi hành Giang Nam. Lúc ấy ta không biết người là Hoàng thượng, thế nhưng lại cầu xin người cứu ta. Hoàng thượng hảo tâm giữ ta lại làm nha hoàn hầu hạ người. Khoảng thời gian đó, Hoàng thượng ngày nào cũng nửa đêm uống rượu đến say, ngấm trăng luôn miệng nói, ‘Giang Nam...ta muốn đưa Thu nhi đến Giang Nam..Giang Nam, Thu nhi muốn tới Giang Nam lắm...’. Đó là lần đầu tiên ta nghe được Hoàng thượng gọi cái tên ấy, ta nghĩ rằng đó là người con gái mà Hoàng thượng yêu thương. Sau đó, Hoàng thượng lại bắt đầu thói quen uống rượu say rồi kéo ta lại cùng người nói chuyện phiếm, người nói nhiều lắm, kể chuyện về người, về hai người, về những ngày ở Ly Thu Uyển. Ta mới biết được thì ra ‘Thu nhi’ Hoàng thượng luôn gọi là một nam tử. Người nói, Vân Hi này, nàng có biết, y hát hí khúc điên đảo chúng sinh ra sao không, ta ghen tị, ghen tị tất cả những kẻ giống như ta nhìn y không rời được mắt; người nói, Vân Hi này, nàng biết không, bao nhiêu lần ta chỉ muốn lao lên cướp y về, ta hận, hận tất cả những kẻ đã từng động chạm vào y; người lại nói, Vân Hi này, nàng có biết không, ta thực đau lòng, nhưng nếu không tiếp tục kế hoạch, ta sẽ thua, thắng thua cũng chẳng quan trọng, mà ta chỉ sợ thua rồi sẽ không còn khả năng che chở y nữa; người nói, Vân Hi nàng có biết, lần đầu tiên y bị ốm nằm trong lòng ta, ta đã sợ hãi đến thế nào không, ta chẳng thể tin nổi ta đã yêu y sâu đậm như thế; người còn nói, Vân Hi, nàng biết không, mấy ngày ta sai người khóa cửa nhốt chính mình trong phòng, bởi vì nếu không làm thế ta nhất định sẽ liều lĩnh bỏ mặc tất cả mà cứu y trở về; người nói...”

“Thôi đủ rồi! Đừng nói nữa...Đừng nói nữa!” Ly Thu hai tay ôm đầu gào lên.

“Ta chỉ muốn cởi bỏ khúc mắc của người, ta chỉ muốn cho người biết, người chưa bao giờ ngừng yêu người, tình yêu của người cho đến tận bây giờ vẫn đều là thật lòng, chỉ có người lúc nào cũng trốn tránh, lúc nào cũng không nguyện ý tin tưởng người.”

“Khúc mắc? Chẳng phải là của người, người không hiểu được loại đau khổ này, người không biết cảm giác bị chính người mình yêu nhất coi như quân cờ tuyệt vọng đến thế nào! Người không biết cảm giác được đối xử dịu dàng rồi lại bị vứt bỏ đánh đập là biết bao lo lắng đề phòng! Người không hiểu một con hát dơ bẩn còn có tư cách gì mà tin tưởng tình yêu! Người không biết, không hiểu được! Cái khúc mắc này sớm đã là nút chết, cởi cũng không ra được.”

“Cho nên, người muốn dùng cách này, ép Hoàng thượng chặt đứt mối ràng buộc giữa hai người? Người muốn kết cục thế này sao?”

“Ta chỉ biết, ta mệt mỏi lắm rồi, nơi này thực sự mệt mỏi quá.” Ly Thu ôm ngực, lẩm bẩm nói, “Ta đi không nổi nữa, hết sức lực rồi.”

Vân phi chỉ nhìn y, ánh mắt kia, giống như mùa hè nọ.

Ly Thu còn nhớ rõ, lúc y vẫn còn chờ đợi phục dịch Hoàng Phủ Kỳ, Vân phi vẫn luôn như thế có chút dăm chiêu mà nhìn y.

Y luôn cảm thấy rất kỳ lạ, giờ thì mới hiểu được, thì ra người phụ nữ này là vì y, hoặc là, vì hai người bọn họ mà thương cảm sao?

Này một hồi yêu thương hận thù dày vò lẫn nhau, nàng là người duy nhất biết hết thấy, lại chỉ có thể đứng nhìn, lo lắng mà bất lực.

Vân phi thở dài một tiếng, đứng dậy vừa đi vừa nói, “Mọi người đều nói Vân phi là phi tử Hoàng thượng sủng ái nhất, nhưng nào có ai biết, mỗi lần ở lại Trọng Hoa cung, người duy nhất Hoàng thượng gọi tên lại là một nam tử tên Ly Thu?”

Nào có ai biết, một Hoàng thượng oai phong lẫm liệt không ai bì kịp kia, từng vì một nam tử tên Ly Thu, mà ở trong lòng Vân phi khóc chẳng khác gì một đứa trẻ con không biết phải làm sao?

Nét dịu dàng thoáng hiện lên gương mặt Ly Thu, y nhìn bóng lưng Vân phi, nói, “Cảm ơn người đã nói cho ta biết, ít nhất trước khi chết, ta còn biết được bản thân mình được người khác yêu thật lòng, chết không hối tiếc.”

Vân phi dừng bước, lạnh lùng nói, “Ly Thu, người nợ người rất nhiều, nhưng người thiếu nợ người cũng còn ít? Người tội gì tàn nhẫn với người như thế, với các người như thế? Tội gì?”

“Kiếp sau...Nếu như có kiếp sau, ta sẽ là một Ly Thu hoàn toàn khác, đừng cảm yêu thương hắn!”

“Hy vọng là thế.”

Vân phi đi mất, thiên lao yên lặng bình thản chờ đợi vạch dao xé đoạn trần thế.

“Thánh chỉ tới.”

Ly Thu lặng lẽ quỳ xuống, lặng lẽ nghe, lặng lẽ tạ ơn, lặng lẽ dập đầu, lặng lẽ nhận lấy con dao xinh đẹp dị thường.

Gánh trên mình tội danh giết hại Hoàng tử, khiến cả triều thần oán thán, làm cho Hoàng hậu căm giận vô cùng.

Không có đường thị chúng, không có công khai xử trảm, không ngũ mã phanh thây, cũng không bị xử bào hình [1].

Mà là được người thương yêu nhất, ban cho một con dao nhỏ, khảm châu báu lấp lánh, lưỡi dao ánh lên một màu bạc sáng loáng, sắc bén tới mức nhất đao phong hầu [2].

Văn An, người sợ ta đau phải không?

Văn An, người muốn ta giữ nguyên dung mạo này luân hồi chờ người phải không?

Ly Thu áp lưỡi dao vào gò má, vốn dĩ lạnh lẽo, trong nháy mắt, lại ấm áp vô cùng.

Vậy là,

Ly Thu nghĩ, sự ca vẫn luôn nói rằng [Người vẫn không hiểu được], cuối cùng y cũng đã hiểu.

Còn có, những tiếng ve kêu [tri liêu] [3] ngày nào, cuối cùng y cũng đã biết.

[1] Bào hình: theo những gì mình tìm hiểu được, thì đây là một hình thức tử hình, đại khái đầu tiên là bị đâm vào bụng móc ruột ra ngoài, sau đó là bị lột da xẻo thịt (đã bôi trắng do từ ngữ có nội dung kinh dị, ai muốn đọc thì bôi đen, không đọc cũng chẳng mất gì)

[2] Nhất đao phong hầu: một nhát chém đứt cổ

[3] Tri liệu: như đã chú thích ở chương 20, từ này có hai nghĩa, một là ‘biết’, hai là chỉ tiếng ve kêu.

From → Linh Nhân Lệ – Thiên Na

27. Chương 27

Ly Thu nói: Văn An, nếu như ta không nói muốn gặp người, có phải trước khi ta chết người cũng sẽ không đến gặp ta?

Hoàng Phủ Kỳ nói: Đúng vậy.

Ly Thu nói: Văn An, nếu như ta nói, trước khi chết ta muốn cùng người về lại Ly Thu Uyển, chỉ hai chúng ta thôi, người có thể đồng ý hay không?

Hoàng Phủ Kỳ nói: Được.

Ly Thu nghe hần xưng “ta” mà không phải là “trẫm”, trong lòng vui vẻ nở nụ cười, xinh đẹp rạng rỡ, làm trái tim chất chồng vết thương của Hoàng Phủ Kỳ say mê.

Ly Thu nói: Văn An, người đối với ta thật tốt!

Hoàng Phủ Kỳ nói: Đồ ngốc người hôm nay mới biết sao?

Hần ra vẻ ai oán vỗ đầu y, lại không cam lòng mà xoa rối mái tóc dài của y.

Thế là lòng bàn tay niêm luôn mùi hương thoang thoảng ấy, nhàn nhạt, thân quen, vừa thoáng qua đã luồn thẳng vào tim.

Ly Thu nói: Đúng rồi, ta hôm nay mới biết được.

Hoàng Phủ Kỳ nói: Chúng ta về nhà đi.

Ly Thu nói: Ừ, về nhà. Chẳng biết mấy gốc phong trong vườn có phải đã thành màu đỏ cả rồi không?

Hoàng Phủ Kỳ nói: Vội gì, về đến nơi nhìn là biết thôi mà.

Hần xoay người, đi phía trước y, chẳng quay đầu lại đưa tay phải ra phía sau.

Y theo bước chân hần, vươn tay trái về phía trước.

Hai bàn tay mười ngón đan vào nhau, nắm thật chặt.

Dường như có thể nắm tay nhau như thế đi vào cõi hồng hoang, mấy ngàn năm trôi đi cũng vẫn mãi bên nhau.

Ly Thu Uyển, lá phong đỏ tươi, sắc đỏ so với ráng chiều tịch dương còn rực rỡ hơn vài phần.

Đại đội nhân mã dừng ngoài cửa lớn, chỉ có bóng hình hai người cùng nhau bước vào rừng phong đỏ.

Gió thu lá lướt, thổi bay vài phiến lá phong xoay xoay giữa không trung, nhẹ nhàng đáp xuống dưới chân Ly Thu.

Ly Thu kéo kéo tay Hoàng Phủ Kỳ, nói: Văn An, ta không muốn đi, ôm ta một cái được không.

Hoàng Phủ Kỳ quay đầu lại, cặp mắt cong như đôi vầng trăng non, khóe mắt lơ mơ những nếp nhăn, nói: Ta thật đã làm hư người rồi.

Dứt lời, tay đã ôm trọn lưng y.

Hoàng Phủ Kỳ kéo y ngồi xuống ghế đá, để y ngồi trên đùi mình, thân mình dựa vào nhau, cầm gác trên bờ vai gầy yếu của y.

Một tay ôm phía trước, một tay đặt ở lưng y, như có như không nghịch nghịch tóc y.

Mùa thu đó.

Ly Thu nói, xòe bàn tay ra những tưởng bắt được phiến lá phong bị gió thổi bay về phía mình.
 Chiếc lá nghiêng về một bên, tay Ly Thu, trống không.
 Gió lạnh lướt qua bàn tay, rét buốt.
 Lập tức lại được ấm áp bao lấy.
 Đó là tay Hoàng Phủ Kỳ.
 Không nói lời nào, vội vã cuộn mình rúc vào trong lòng hắn.
 Nơi này, là ***g ngực của hắn.
 Có vật gì đó nảy lên, đập nhẹ, cảm giác rung động từ lòng bàn tay truyền tới.
 Trái tim mình, cũng theo đó mà khẽ đập.
 Hai trái tim, một tiết tấu, giữa trời thu lạnh lẽo, ấm áp.
 Chăm chú nhìn nhau, thật sâu, tới mức nhìn thấy đáy mắt đen thẫm trong veo lay động.
 Ly Thu cúi đầu, bờ môi lướt qua khóe mắt Hoàng Phủ Kỳ, trượt xuống mũi, gò má, cuối cùng dừng lại ở môi.
 Đôi môi ma sát lẫn nhau, sau rồi như bị quấy nhiễu đến buồn bực, liền phóng túng mà điên cuồng nuốt lấy, tham lam đòi hỏi.
 Đến tận khi nước bọt không ngừng được mà lọt qua khóe môi, khuôn mặt đỏ bừng mới lưu luyến rời ra, thở hổn hển.
 Ly Thu nói: Sắp tắt thở rồi.
 Hoàng Phủ Kỳ nói: Hình như thế.
 Một cơn gió lạnh thổi qua, Ly Thu rùng mình.
 Hoàng Phủ Kỳ nói: Cuối thu rồi, mùa đông sắp đến đấy.
 Ly Thu nói: Đúng rồi.
 Hoàng Phủ Kỳ nói: Vậy sao ngươi còn mặc ít thế? Ba ngày hai lần đổ bệnh, chỉ khiến ta lo lắng.
 Ly Thu nói: Sau này sẽ không thế nữa.
 Hoàng Phủ Kỳ im lặng, nhìn chăm chăm hai phiến môi y ướt nước đỏ như máu, hung dữ cắn thật mạnh, ý như trừng phạt.
 Ly Thu nhẹ nhàng đẩy Hoàng Phủ Kỳ ra, nói: Văn An, muốn nghe ta hát không? Đã rất lâu rồi không hát cho ngươi nghe.
 Hoàng Phủ Kỳ nói: Được.
 Ly Thu lại hỏi: Ngươi muốn nghe khúc nào?
 Gặp nhau lần đầu tại yến tiệc phủ Tướng quân năm ấy,
 Y cũng từng hỏi hắn [Không biết Điện hạ muốn nghe khúc nào?]
 Hắn trả lời rằng [Tùy ngươi xướng đi.]
 Tùy ngươi xướng đi,
 Hoàng Phủ Kỳ buột miệng nói vậy.
 Ly Thu đứng lên rời khỏi vòng tay Hoàng Phủ Kỳ, nâng tay phải phải, kéo lại vạt áo.
 Không có mũ phượng hà y, không có màu vẽ điểm tô, không có chiêng trống đàn ca phụ họa, không có rèm vải đỏ sẫm,

Chỉ có từng phiến từng phiến lá phong đỏ đến thê lương, cùng với gió thu xoay múa xào xạc khe khẽ như tiếng hát trầm thì.

“Khuyến quân vương ẩm tửu thính ngu ca, giải quân tâm ưu muện vũ bà sa

Doanh tằm vô đạo bả giang sơn phá, anh hùng tứ lộ khởi kiên qua

Tự cổ thường ngôn bất khi ngã, thành bại hưng vong nhất sát na

Khoan tâm ẩm tửu bảo trưởng tọa.”

(Thỉnh người uống rượu ngắm Ngu Ca, điệu vũ bà sa trút phiền muện

Doanh Tằm vô đạo giang sơn phá, bốn phương anh hùng nổi can qua

Lời nói người xưa nào có sai, hưng vong thành bại trong nháy mắt.

Ngồi trong lầu trưởng uống rượu sầu tiêu.)

Đôi mắt sáng ngời của Hoàng Phủ Kỳ lấp lánh nước, thân ảnh Ly Thu trước mắt bỗng dưng nhòa đi.

Lần đầu tiên nhìn thấy y, là ở trên sân khấu một màu đỏ thẫm.

Khi đó, khúc y xướng cũng là “Bá Vương Biệt Cơ”.

Hắn nghe người ta nói, y là đào hát có tiếng, hắn nghe người ta nói, y là con hát được người ta sủng hạnh.

Nhưng mà mắt hắn đã chẳng thể rời khỏi y, hắn nói với chính mình, chọn y đi, kế hoạch của hắn cần người như thế.

Lý do thực tự cho là đúng!

Bản thân khi ấy đã biết rõ rằng, một cái liếc mắt đó, đã khiến hắn chôn vùi cả trái tim vì y.

“Đại vương à!

Thử phiên dữ địch nhân giao chiến

Nhược năng sấm xuất trọng vị

Thả vãng Giang Đông

Tái đồ phục hưng sở quốc

Chứng cứu lê dân

Thiếp phi nhược thị đồng hành

Khởi bất khiên luy đại vương

Dã bãi”

(Đại vương à!

Lần này giao chiến cùng địch nhân

Vòng vây giả như có thể phá

Thăng hướng Giang Đông

Phục hưng Sở quốc

Cứu vớt lê dân

Thiếp nếu cùng đồng hành

Chẳng phải là liên lụy Đại vương?

Vậy thì thôi.)

Ly Thu nhìn Hoàng Phủ Kỳ, như khắc sâu, nhớ kỹ dung nhan hắn.

Lần đầu tiên y nhìn thấy hấn, là ở dưới đài đông nghịt đầy khách nhân.
Khi ấy, khúc y xương trên đài, cũng là “Bá Vương Biệt Cơ.”
Y chưa thấy hấn bao giờ, lạ mắt, cho nên vụng trộm ngắm vài lần.
Y để ý thấy hấn cười, suýt thì thất thần đến quên cả lời xương.
Ấn tượng lần ấy cũng chẳng bao nhiêu, lại duy độc nhớ kỹ nụ cười suy tư nọ.
Mãi đến khi gặp lại lần nữa tại phủ Tướng quân, mới giật mình nhớ ra, thì ra đó là hấn.
Bản thân khi đó đã biết rõ ràng, một nụ cười ấy, đã khiến y trầm luân.
“Hán binh dĩ lược địa, tứ diện sở ca thanh
Quân vương ý khí tấn, thiếp phi hà liêu sinh.”
(Quân Hán lấy hết đất, khúc Sở vang bốn bề.
Trượng phu chí lớn cạn, tiện thiếp sống làm chi)
Hoàng Phủ Kỳ đứng dậy, muốn đi về phía y, nói, Thu nhi, đừng hát nữa.
Lại thấy Ly Thu nâng tay chỉ phía sau lưng hấn nói: Văn An, sao lại có người vào đây?
Hoàng Phủ Kỳ nghĩ, là kẻ nào dám kháng chỉ tiến vào Ly Thu Uyển?
Vậy là quay đầu nhìn về phía uyển môn, chẳng có ai, chỉ có lá phong trải đỏ cả lối về.
Nào có ai đâu?
Trái tim bỗng dưng lạc nhịp, trong đầu hiện lên hình ảnh Ngu Cơ cùng Bá Vương.
Khi ấy Ngu Cơ nói rằng:
“Đại Vương, Hán binh...tiến vào rồi.”
Rồi sau đó? Sau đó Sở Bá vương nghe vậy quay đầu, trong nháy mắt, liền mất đi Ngu Cơ.
Hoàng Phủ Kỳ hoảng hốt quay lại, hấn thấy Ly Thu đang cầm con dao được cột ở chân.
Dao ra khỏi vỏ, lóe lên ánh sáng chói mắt, thoáng cái cửa qua cần cổ Ly Thu.
Lần này, y diễn, là Ngu Cơ biệt Bá Vương, cũng là Ly Thu biệt Hoàng Phủ Kỳ.
Thu nhi.
Hoàng Phủ Kỳ lao về phía trước, đón được thân mình đang rũ xuống của Ly Thu, mềm yếu, nhẹ như lông
ngỗng, cũng nặng tựa thái sơn.
Cần cổ Ly Thu đã vạch một vết sâu hoắm, trắng bệch, Hoàng Phủ Kỳ còn chưa kịp định thần, đã bắt đầu
tuôn ra máu tươi đỏ thẫm.
Ly Thu không thấy đau, chỉ cảm thấy thân thể ngày càng nhẹ đi.
Y thấy Hoàng Phủ Kỳ cười dịu dàng, rạng rỡ, yêu chiều, trẻ con, ngốc nghếch, si mê, mặc kệ, rồi đau lòng.
Ở phủ Tướng quân, Văn An hấn nói [Theo ta đi, ta chuộc thân cho người.]
Ở Ly Thu Uyển, Văn An hấn nói [Ta muốn người thật lòng thương ta, vì ta cũng thật lòng thương người.]
Lúc bị Đại Hoàng tử đuổi về, Văn An hấn nói [Thực xin lỗi.]
Lần đầu tiên biết được hạnh phúc trong đau đớn, Văn An hấn nói [Thu nhi, ta yêu người.]
Gặp lại trong điện Hoàng hậu, Văn An hấn nói [Làm người hầu tùy thân của ta được không?]
Ở Ngự hoa viên hoa mai nở đầy, Văn An hấn nói [Có lạnh hay không?]

Tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng, Văn An hần nói [Thu nhi, người là Thu nhi của ta, là người Hoàng Phủ Kỳ ta yêu nhất đời này.]

Ly Thu muốn vươn tay, ôm lấy người đang gục đầu ở hõm vai y mà rơi nước mắt đầy mặt kia.

Giơ lên được một chút, chỉ được một chút, lại vô lực rơi xuống.

Mỗi một tiếng gọi “Thu nhi” của Hoàng Phủ Kỳ xa dần, xa dần, dường như bị cát bụi trần gian cuốn đi rồi vùi lấp.

Không nghe được nữa rồi.

Chỉ có nước mắt người ấy, chảy xuống cổ y, thấm vào trái tim y.

Y mở miệng, muốn gọi hần, Văn An, thanh âm cuối cùng tan vào gió, người ấy không nghe được.

Chỉ đành để nước mắt người ấy hòa lẫn vào máu thịt của mình, đỏ tươi diễm lệ như những phiến lá phong, nhập cõi luân hồi.

Người nằm trong lòng ngừng thở, thân thể lạnh băng.

Hoàng Phủ Kỳ ngơ ngác ôm lấy y, nói: Thu nhi, người xem, tuyết rơi rồi, tuyết màu đỏ này.

Nâng lên bàn tay trượt giữa gió cuốn, nơi ấy, một mảnh lá phong bình yên rơi xuống.

Phía sau, gió thu thổi ào ạt, lá phong rơi đầy trời, tựa như giọt nước mắt cuối cùng của mùa thu khê rơi.

Hoàng Phủ Kỳ đưa tay lau đi giọt lệ trong veo nơi khóe mắt Ly Thu.

Là lần đầu tiên hần nhìn thấy Ly Thu rơi nước mắt, cũng là lần cuối cùng.

Chưa được nửa năm trôi qua, tang chung lại vang vọng chân trời.

Hoàng đế trẻ tuổi nọ, vì yêu mà hóa thành hồn phách.

Đuổi theo phiến lá phong cùng giọt lệ đã kết thành băng ấy, nhắm mắt xuôi tay.

Thu nhi, ta đến đây, người sẽ chờ ta phải không?

Hồng trần cuộn cuộn, tình duyên cách trở, sống chết đau thương, luân hồi chờ đợi.

Kiếp sau, liệu người còn có thể ở bên ta, yêu thương ta lần nữa?

Ta yêu người.

Ta yêu người.

Ta yêu người.

Này một giọt nước mắt con hát, này một tấm chân tình bậc Đế vương,

Cuối cùng rồi cũng khai hoa.

Hết.

From → Linh Nhân Lệ – Thiên Na

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/linh-nhan-le>